آنچه درین مجموعه است

۲۰ ب. ۱۵ دی ۱۳۲۶

[illegible]

زمین و آسمان آغاز کردی

[illegible]

زمین را ساز کرده [illegible]

[illegible]

طلب کرده [illegible]

[illegible]

بلطفت [illegible]

[illegible]

جهان [illegible]

[illegible]

زمین بنیادی [illegible]

[illegible]

۳

بیش از این از صفحه سرکشیم
کز غفلت عاقبت ... جواب
... صحیفه ...
خط مصحف ... کلام
ز اوراق کلامش بخش انبال
تا جنت ... آوازه ... کن
زمین از دست ... گردد
گه او در پرده ... جانب ... ان
حکایت ... اوست
بدان از نقل ما ... نقش ...

[illegible]

در آن بابه ... سید ...
صلوات الله علیه واله وسلم

[illegible]

کرم ... حین

[illegible]

شبی چون روز روشن ... عالم آرا
جهان روشن ز ماه ... نهاده
ز عالم ... بیرون ...
عروس ... مسیحا
بهر جانب روان ... عالم افروز
ز انجم کرده گردون ...

[illegible]

روان شد سوی ... کام
سوی ... بهرام

[illegible]

برای ... کام
وز آن منزل ...

[illegible]

بجوشید ...

[illegible]

۱۴۵۰۰

[illegible]

ازین ده حال طغیان وا دیده در
نماند کار دو بار عالم این طور
[illegible]
جهان زین [illegible] ویران نماند
[illegible] ظلم از جهان [illegible]
نماند [illegible] عدل [illegible] نور
[illegible]
[illegible] عشرت تازه کرده
نوای دین بلند آوازه کرده
[illegible] ابانت اورا
[illegible] ابانت اورا
زخوان مرحمت بخشد نوایی
رساند آوازه لطفش بجایی

در [illegible] نام [illegible]
و باعث [illegible]

[illegible] از تو داریم
[illegible] از تو داریم
[illegible]
چراغ معدن [illegible]
[illegible] شیب خویش
[illegible] کرده از پی خویش
دگر ده بار کرده از [illegible]
[illegible]

[illegible]

ز بس یاران ده صد ماتم غم
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ناگه [illegible]
[illegible]

[illegible]
چنین افتاده [illegible]
[illegible]
چنین بوده [illegible]
[illegible]

چو کس بنوا [illegible]
[illegible] کردن صدایی
بلند آوازه [illegible] سخن را
[illegible]
[illegible]
صدف مانند بودن [illegible]
[illegible]
چو مانند صدف [illegible]
[illegible]
چرا گویی جهان [illegible]

ابن … بی غم رهیست
اینجا … با فلک بی غم رهیست
چو بیت … نیز بی نیاز باشد
… چالاک دره رنگ … بسیار
ساعت … که … اضطرار
خویش … آن ورد … اضطرار
درین سودا تو خود بالا … بلال
ازین … هاست … طلب کن
… بعضی … طلب …
پی … آور بسیار
متاع خویش را … خریدار
… ساعت
اگر … بنجند … ساعت
… با … عالم … هست
… عالم قدرت

گهی با بخت در چون …
متاع … او …
… رنگ …
بخور … غم …

بیاد … سپهر و تقارن … عرش نهاد
… کشت دل … سپهر
کوهستان … گوشه از
… وسعت و جا
… سر خط تسلیم …

چو این … تیغ …
… چو … دار …
… تیز … پیوسته …
گر … گنج … طلسم
بگام … ملک …
… گنه …

… آمد … ات … بخت
… کار … بخت
… ملک … تخت
… سپاه … آسمان تخت
… انجم … جان … بخت
… جهان …
… کلستان … سپهر
… بوستان … حیدر
کل از بوستان … کام
چو … بخش عام
… اطلس … خاک
… خورشید … فلاک
… افلاک
… پیش …
… عطا … بخش
… قیمت … ذوفنون
… جان … زر

… سکه … انگشت …
… نقش نام …
… تخت … آن …
بخانه … جنگ
… کار … شاه …
… جنگ
… جان … عجب …
… صلاح … داد
… کار … دار
… جنگ …
… کند …
بخوبت … بگر …
… نقش
… خورد جنگ
… جنگ … جنگ
… ملک … شد
… آسمان … شد

… کوه …
… زمین …
… خاک … جای … بست
… آتش … نشستن …
… سوز …
… پیش …
… کوس …
زبر جانب … عالم
… پیراهن …
… ملک … زمین
… جام … کرده … خوبین
… بیک …
… پیرو …
… جانب … خوبی …
… تیغ … آتش …
… ماه … شود …

… گفتا … آید
… سوده … سود … پند
… شیشه … شکست
… نشیند …
… نمانده … سود
جهان … جهان
نوای آن آفاق …
… چند … چنگ …
… نوش …
… کمند … باز
… گوهر … گوهرشناس
… گوهر … گوهرشناس
… فروش
… نور … گوهر … توفی

… بهرام …
… ضیاء …
… آتش …
… دانا …
… طبع …
… برابر …
… پیدا …
… خوش …
… خورشید … نهای
سخن … بیت … بازو
… هست … نیز … باز
حکایت بانو امیر بصالح دانای
قابل این رباعی … ملایم
با آن رباعی … نیز
سوخته … …
… سنجر … شهر
… سنجر … شهر
زان جا … جان …

عجیب … کار است
… مردم … دنیا … کار است
اگر صد سال … کسی …
پشیمانی … آخر کار
… جهان …
… بیابان … محبوب …
… دلی
… وفادار … خود … بند
… غم …
… چوب …
… کشتی …
… طریق … سکندر
… آب … دا … کاری
… کند … گنج …
… زنده …
… عوض …
… محزون …
… سوداگر … بخندد

[illegible]

بخونابه جگر [illegible]

[illegible]

مرا از سیل اشک چشم خونبار

چه حاصل زان که [illegible]

[illegible]

جهان [illegible] از خونابه [illegible]

[illegible]

اگر باشد [illegible] آن راه

[illegible] خویشتن آزاد آن راه

[illegible]

بود مردم

بجنت دور و در ... ز گلناری
[illegible]
چو اغصان بر ... بر و دست
درین گلزار ... بر و زرد
دلا باشد چو ... ره پیدا
ز راه عاشقی ... زان پیدا
دلا ... بود از آن ...
که در ... ز حرف ... پیدا
ولی ... ز حرف ... پیدا
[illegible]

[illegible]

اگر در پرده پنهان سازدش آن راز
کند از ناز قانون دگر ساز
[illegible] چشم خود نیز
[illegible] گلکان کنند نیز
[illegible] سکان نیز
کشاید روی خود [illegible] زلفش [illegible]
[illegible] ازین [illegible]
نجات [illegible] دلست [illegible]
کشد زلفش [illegible]
اگر اظهار آن معنی نبودی
بروی خود و صد غم [illegible]
دگر کردن زبان [illegible] حالش
[illegible] که دیدی از وصالش
بیان خوانی و [illegible]
[illegible]
وداع نامه [illegible]
[illegible]

[illegible]

چه باشد گر بود در خدمت شه
جوانی کز رسد از دولت شه
[illegible]

باز نمودن ناظر [illegible] و ناله کردن از اندوه جدایی [illegible]

[illegible]

[illegible]

نامه نوشتن ناظر در بیان قصه
هجران و رقم کردن اندوه حرمان
و اظهار حالات شوق وصال
و حکایت شوق و اشتیاق

[illegible]

[illegible] آتش دل در قلم زد
گر [illegible] دو دوری قلم زد
حدیث شعله [illegible] نکو بین
گران شمع شبستان [illegible]
کمال [illegible] شبستان [illegible]
غم دل شعله [illegible] بخت [illegible]
بصد بخت [illegible]
[illegible] ستم [illegible]
[illegible] گرفتار [illegible]
زبانها [illegible]
[illegible] گرد [illegible]
[illegible] خویش [illegible]
شد از آتش [illegible] داغ [illegible]
[illegible] افتاده [illegible]
سر [illegible]

خوشی [illegible] آواز [illegible]
[illegible] گردید [illegible]
[illegible] چاکی [illegible]
[illegible] افتاده [illegible]
[illegible] صحرا [illegible]
[illegible] افتاده [illegible]
[illegible] لاله [illegible]
[illegible] افتاده [illegible]
[illegible] چون [illegible]
[illegible] خاک [illegible]
[illegible] صحرا [illegible]

بپای مرهم داغ دل من
[illegible] دل [illegible]
[illegible] داغ [illegible]
[illegible] حاصل [illegible]
[illegible] افتاده [illegible]
[illegible] بخت [illegible]
[illegible] گرفتار [illegible]
[illegible] کسی [illegible]
[illegible] جگر [illegible]
[illegible] فراموش [illegible]
[illegible] بخت [illegible]

نمکریز [illegible] افتاده [illegible]
[illegible] آمده [illegible]
[illegible] خون [illegible]
[illegible] دل [illegible]
[illegible] خون [illegible]
[illegible] آن [illegible]
[illegible] هزار [illegible]
[illegible] عشق [illegible]
[illegible] تیغ [illegible]
[illegible] جان [illegible]
[illegible] بیمار [illegible]

زمانی بی سبب [illegible]
[illegible] دامان [illegible]
[illegible] نوازی
[illegible] مرهم [illegible]
[illegible] جان [illegible]
[illegible] مردم [illegible]
[illegible] عشق [illegible]
[illegible] حسرت [illegible]
[illegible] جانان [illegible]
[illegible] زخم [illegible]

در تشبیه بردن آفتاب
سر دوری آوردن
[illegible] کوه [illegible]
[illegible] چمن [illegible]
[illegible] افتاده [illegible]
[illegible] عالم [illegible]
[illegible] بیابان [illegible]
[illegible] هجران [illegible]
[illegible] بیمار [illegible]

در تعریف [illegible]

سحر گردیده موج صبوحی جای
ز عالم برده یاران کوی جانه
جوان بیش که ز هر دو جهان
بمنزل برده بادش چون دلیله

بروی آب او عالی قصب ریز
کشیده جوشن را بر کس [illegible]
چو غنچه چادر از بهر جا [illegible]
سکون جسم از تیر جان [illegible]

کشیده جوشن جوش [illegible]
جهان در زیر چادر [illegible]
بروی آب از باد [illegible]
جهان از دود در شکل حبابی

عجب انگشت عال [illegible] نهاده
به نام اقبال [illegible] خبر داده
چو بلکوم شهابی بود [illegible]
بجود [illegible] از پرده غایب

عنان خود به [illegible] آزاد
کمان امان [illegible] یاد
اشارت کرده ناظر سوی بجار
کرو در کشتی کشید [illegible]

ز بیرنش پیرده [illegible]
دو پیش سینه چون مرغابیان کم
بیاران سوی کشتی گشت [illegible]
چو بونی کرد چادر بطن ماهی

روان آورده از دریا سرودم
تنزه صقیل آن بحر [illegible]
بجرو دون شد ز طوفان [illegible]
بروی آب کشتی شد روانه

سرخاری بر [illegible]
بسی بود در [illegible] عشرت بهر ابی
تنی ناظر بخود در فکر منظور
وزان بیجون آب [illegible]
فتاده بیخود [illegible]

جوان بیش که ز [illegible] دو شن
بمنزل [illegible] خود خلد [illegible]
ز خاک [illegible] خود [illegible]
نیوزان [illegible] دو دیدار [illegible]

کشید از دل [illegible]
خروشان [illegible]
که بر کشتی [illegible] سیاه
بابین [illegible] رنج کرده

بیخود از [illegible] کرده
بجای خویش چادر دل
بیت وار کون صد [illegible]
سر رفته زنده [illegible]

تنی در [illegible] آورده [illegible]
بیمه عقل [illegible] سیل
ابروی [illegible] طوفان [illegible]
بیکدم ببجود [illegible]

بیان [illegible] آب [illegible]
جهه سرگردانی خود [illegible]

هم برادر [illegible] خویش
جدا [illegible] از [illegible] خویش
گرفته [illegible] جوی [illegible]
گرفته جای در [illegible]

بیکبار [illegible] باد [illegible]
بهم از شور [illegible]

چو ابن منظور از دست [illegible]
دو پرده [illegible]
فاده [illegible]
[illegible]

[illegible] ز کوه [illegible]
برون [illegible] نامد
که بی [illegible]
گرفتار [illegible]
[illegible] دمی از [illegible]
[illegible]

بیهما

بزم گشت محو آن بیهوده
[illegible] خسروی [illegible]
جهان در [illegible]
[illegible] سمند [illegible]

شیخ [illegible] روز
[illegible] آه [illegible]
نبود [illegible] کنفس [illegible]
نبجود [illegible]

برای [illegible]
[illegible] بیمار
بخاصان [illegible]
[illegible] کند [illegible]

بیت بیاد [illegible]
[illegible] کردند [illegible]
برون [illegible]
[illegible]

ولی [illegible] بیت [illegible]
نیزار [illegible]
نیفزاید [illegible] سپاه [illegible]
باشادی [illegible]

فتاده [illegible]
[illegible] کاروانی
مدد [illegible]
[illegible]

وگر [illegible] نه بیند [illegible]
محبت [illegible]
نیاید [illegible]
ملک [illegible]

ز کوه [illegible]
[illegible] بهر [illegible]
[illegible] زنگ [illegible]
[illegible] بیجود

بیاران [illegible]
[illegible] لشکر [illegible]
جهان [illegible]
بیاران [illegible]

[illegible]
[illegible]
نهم [illegible] بیرون [illegible]
بخاصی [illegible]

یاران [illegible] در حقیقت [illegible]
بخاصان گفت [illegible]
بدان [illegible]
که چون خود [illegible]

نخواهی [illegible]
که [illegible]
نهم [illegible]
[illegible] منظور

دوم [illegible]
[illegible]
بیت [illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible] بود کز [illegible]
[illegible] این [illegible] کار
جهاند [illegible] رفتار

بسوی شهر آن آهوی ابرس براند
ز ... عاجز کس بماند
ندیم در دادی بیچاره بیش
نگهدار این گریه و چاره خویش
نهاده در بیابان آواره خویش
پس آن شهزاده شب تا بپاید
وشب جابر فلک آتش بجنبید
وچون آن آهوی مه در بیابان رفت
نهاده وآن طایر دوان ز تیغ عقرب
رفت ده
سوار خویش را زد تیز دعوی
چنین انداز با تنجیم بیت
چنین انداز این حالت چو بکند
کرو روی چند ازین ... ازو بشت
که سوی شهر منظور آمد از دشت
که سوی شهر یک روز جا کرد
تیز دیک مهر بر نگار خود ادا کرد
بخنده ومهر آن نگار خویش
غرض چون بود آن شهر آن بیش
بیستند داد حضرت شهر آئین

سپاه پیشکار شی کرد همراه
تمامی از رسوم کار آگاه
اشارت کرد با صحرا نشینان
حکم کردند در کوه و بیابان
بلان بستند صف در دور نخجیر
ز هر سو برزنان شد طایر تیر
دم نخجیر داران نکوراند
در آن زیر شکن بنهاد یکسو تاند
پلنگ افتاده بر گردان و منظر
نهاده رسم و دست انداز بر سر
نخجیر تن ز ره با نان و حیله سازی
بحر گوشان بیکان تندرو تازی
نی تیر بلان چون کلک جادو
ز خون سرخ رنگ بر جبل آهو
جهان کردید از نخجیر کوران
بجای دانه نخجیر بیکان

بسی کی آمد بنزد ارب
نهاده سپهر اندر شکار ارب
پیوسته با یاران صید انداز بودند
چنین با شان هر صید بیری نمودند
بقصد صید شیر بیال شد کبر
چنین ابن شیر زرین ... اندر دم
پلنگ شب ... شید از کیکشان دم
بخشم شب ... بر زلف چون
شبان با شتوش و پلنگی
بقصد صید این کاو پلنگی
اسد منجوب ... زیب سر پا بر
از این جرخ ... شده از دور
چو گاو ... رفت جرخ پیکر
بنجیر شوق بیرون کرد آهنگ
حمل ... بی مغرب ... از پس سنج
شده قفل از شب ... ز پی سنج
ز آتش ... میزان ... سنج

فکنده زنگی شب دلو در چاه
بغور بحر ماهی را که از کاه
چو خایر ... در پیکر بچون
وز آن لشکرگاه شد منظور بیرون
بمنزل شد دو چیر اندر وی خفت
بیا بر جشن از شه دری خفت
بیان ... آن خنجر سیک پر
بیا با بی بکامی ساختی لی
چنین ... بدیند جست خنجر
نمایان شد ... چو زنگ او
بجز کردن ... از غبار جستند
بیان ... خدمت جست بستند
چو از شهزاده جادو ... ها
ز جا رفتند از آشفته حالی
بجو صرصر بیرون از صحرا دو بیند
ولیکن هیچ جا کردی ندیدند

زحد چون رفت سوی شهر اشتاب
صفت او که ... سیاه
صدیت ... خود ... شد بخت
ز بخت ... افتاد از بخت
ز روی ... آمد نا ... بیت
بهوش خود ... او ... انداخت
علم در جست ... روان کرد
باطراف جهان ... بیاد وند
ولیکن کس ... او ... نبرد
خوشیان شد نظرگاه ... دیده
خوش ... نظر ... چنین دور
چه دیدی ... سف
مراد ... چون ... سف
که این خلیفه ... اخوان بیو
بجا ... یعقوبی بنهادند
کمک ... یوسف باز دادند
الالای یوسف ... گرفت باز آ
چه یعقوب ... بیت الحزن جا

نو بود ... منظور نظر بود
فروغ عارضت نور بصر بود
چو خوش حالی که گشتی از نظر دور
نظر دیگر چه خواهد ... منظور
جهان بخشی نظر ... از ...
که شمعی چون ... نها
خوشیان بود ...
ز دل ... داه ... سوزی
چو روز ... چند ... آن شعله
بجستی ... ره ... بود
چو خوش کفت آن ... بی پرداز
که چون ... نظر ... رفت از دل
ولیکن آن نازه ... زرد
وسرو تازه ... ...
زیبای ... ...
... ...

چندره ... نورد این بیابان
... ز ... این بیابان
ببرده ... ز ... گشت
که چون منظور ... افتاد ... دشت
خروشان ... در کرد و ... رفت
ز دل ... کرد و ... رفت
دو منزل ... باد ... سید
که ... ... سید
ز درد بیکسی ... بید
خوش آن ... بیند
... از آن ... شاد
... ان ... فغان ... باد
که ای ... حسته جان
... ... جا
دل ... ...
با ... ...
... ...

چو ده باشد ... بود نقصان ... یست
مرا ز تنهائی نشستن ... بیست
ز تنها ... را از فرح روی
چو با ... ... رو
چو ... ... افتد
با ... ...
چو ز ... ... بیند
... ... بیند
... ... ناتوانی
اگر ... ... روشن روانی
چو ... ... مقابل
... ... کرد ... دل
چو روزی چند ... منظور
... ... آمد از دور
... ...
... ... هوای ...

درو بر بو چکاوک خانه کرده
[illegible] سبزه [illegible]
چو مهد [illegible] طفل سبزه [illegible]
[illegible] نیاید
[illegible] بنفشه
ز زخم خار گلها [illegible]
[illegible] فاخته
[illegible] با بلبل
بیان [illegible] خون بلبل
[illegible] بیهوشی
بیان سبزه [illegible] افتاده [illegible]
کشیده سبزه [illegible]
[illegible] راحت برون [illegible]
بطرف چشمه [illegible] سبزه افتاده
[illegible]

[illegible]

[illegible]

گدا از هوشمندی شاه گردد
فقیر از هوش صاحب جاه گردد
فقیر از هوش اگر کسوت پوشی
بباش ای مرد از [illegible] بردوش
زمانه خوردشان آنکه هوشمندی
بیا در پیش ای آگه ز بلندی
سر پر پایه بخت سر بلندی
چو دولت همچو شد القصه زین حال
چو دولت یار شد فارغ البال
که بر بود نامه بهر جاحب شاه
در آمد تا بدرگاه بار درگاه
شد از پیش شه و بر پا نهاده
گرانی شاهان بر پایت ایستاده
رسول از روم برده به دست خوش نصیحت
دو راه بد بار و چون ز زبان کند [illegible]
در این دربند بار و خسرو در آمد
اجازت داد خسرو تا در آمد
بزرگان کرد سوی کش بر آمد

زمین بوسید خسرو داد عالم
پس آنگه دو جبین مه عالم کرد
بسوی تخت او تا خسرو سرکرد
بتخت خسرو قبول آمد مشرف
چو خسرو دید سوی نامه روم
در آن مکتوب بود با خسرو قدم
که او ز شاهنشهی در شبستان
عروسی در نقاب غنچه پنهان
و همه بود از اقبال ما را
کنون از وصل او خوشحال ما را
کنون زو پیش لب سوی ما روانه
نشاید در فرستادن بهانه
اگر بر عکس این کار کند بخش
بسا کاه چو نخشکی که بر خو
چو شاه آگه شد از مضمون نامه
بخود پیچید همچون مار خامه

که شهر او چو جای انس تماشاست
که شهر ازو بسیار پیداست
از آن اساز بنده و همت
سپه گر جفت دارد بس بناها
سر چون ازو شش بود در صفت طاووس
کجا با هم بکرده افسوس افسوس
ندانم انقدر افسوس بسیار
سر فتنه آنکه من بسیار مستم
چو آخر ز پادشاه مصر روم
سخن کوته رسول قیصر روم
چو حرف ناامید کرد و صلوه
چو حرف از زبان شنید ز پیش
زمین بوسید و رفت از پیش دو راه
بخوشتر شد خوش پیش افتاده در راه
بسوی کار بگاه قیصر آمد
به پیش کاه بارگاه در آمد
سر بینی کرده عرض مصر ایشان گوش
چو قیصر کرده حرف مصر از پیش
چو بشنید خسرو همچون ز داستان حوش

بکن صبر این ز دو صد پر در این
بر از پیچ و دل چون شد دور او از
سپاهی همره او از شد به پیش
حسابش از شمار زبر کند بر پیش
مرا در آیند زنان همچو پیکان
بخونریزی چو پیچیده زوی زبان
چو پیچیده خود آهن مانده بر
چو خنجر جوشن فولاد در بر
از آن خنجر چو شد خسرو چنان بر
چو خسرو کرده سوی ز دو جگر کار
فتاد بیش در ره کر جان بیچ و تا
و ز آن لشکر گشت پیدا اضطرابی
که تا فتح از پیش که باشد
نمک ایام بر پیشی که باشد
چو رایت از دو جانب بر فرازند
سران از هر دو جانب سر فرازند

گرد همچون شاهان نیزه وز پیش
ز اهل صف تن شد و ماند و زییش
ز اهل صف رنگ زمان ا و رک آب
بهل چشمه صف از جان خود هم
نهاده بر عقب از جان بر خاک
گرا گرد وان ز بند از تخت بر خاک
گرا و دوان ز بر بند سر افلاک
گرا و دوان زر سپر از دیده منظور
چو خسرو از پیشان بد از دولت دور
گفت ای چشم بد از دولت دور
اگر رفتن و جای آن را لشکر روم
ز بهر جز که بر دوان از لشکر روم
سپیده ز راه پیش قیصر روم
کشید او از راه چاه و تخت گرد
جهان از نعمت کاک و مرکب سیم
جهان از نعمت کاک رنج آرد
سر گرد از ضرب قیصر آمد هم
دو صد محنت سر خیل روم سر گرد
سیاه زنگ از نیره بر گرد

نفیر کرنا در عالم افتاد
بر آورد از نهاد کوس فریاد
سپاه از هر دو رو شد صف آور
بی خونریز بهم زد تخت لشکر
خدنگ از ترکش ترکان خود دو
برون آمد بسان مار از بو
ز بهر خنجر چون آتش اشکاره
بجای سبزه ز ترکش بر کناره
کمان ز تخش از بهر سوی میدان
پر نده بیکر از کمین بر دوان
ز بهرا و زنگ خیمه بر کشی
بلا از آن نیزه بردل صد گره پیش
سپه بر فرازد خود را ز کار
بردی کج کمی حلقه زد مار
بر زمین ز تخت چندان خون
که پشت انداخت از شرمندگی

بلا از این نیزه من از کردن
بلا از پیش ز بر من [illegible]
نهاده بر سپه بیجو
سپه از نیا ز میان افتاده
سپه از نیا ز گردن افتاده
گریبان در درید و شیران
نیزه گلاده زره بر دوش البیان
بجای گرز پر دوش از لشکر
نیکان کلهداران لشکران دل
نیکان چون نکوهه نیکان گران دل
بیرون چون بگردن کرده منزل
ز بیش نیکان که بدل بیش و ره
گشت سر بر جان تا از سرکش افتاده
سپه بنا چو شد ز بیش شسته
محیط شد ز خون دشت بسته
در دشت بار آب چوب نیزه
نیاده خیل گردان قوی تن
سپه باشند بر تن خود آهن
سپه را خون گردان در کشتی
چو دنیا بر سر همچون بر سر فرازش

ز نقاش بخوردان زان عالم
ز بیم کبوتر که دو ببر ماتم
عالم ز مرغ سرد اران غمدار
بگردن شتر شکی کرده بسیار
بگردن کردن افزاران سرکشی
تفنگ از غصه چو خود بر آتشی
بکام ز کوس طرح بشکون اندا
سنان شال سپه بر کردن اندا
چنان ز آتش طلاحی چنگ کردند
جهان بر خیل رومی تنگ کردند
نظر بر گرد از زیر کوه منظور
نظر بر قیصر نمی افتاد از دور
ز شکست ز شکست از عنان خسرو
بر دوست از طریقی کی بر راه
چو قیصر دید دشمن در برابر
چو بر سر از سرکین جلادآور

علم چون کرد دست و رنج خوناب
که سازد از طریق سرکشی کار
که سازد از ده پیش زد بر کین تیغ
جهان شهزاده پیش زد بجور دو تیغ
که بگذشتش ز بیداد اقلیم گرد
ز راه کین چو دارد اقلیم گرد
علم را با علم داریش قاسم رایت
چو قیصر کین گشت و شد علم رایت
چه را شد عنان کین ز دست
چه داشت عنان ز دست
بعوان ... در صحرا ...
کرشان روی در صحرا تیغ منظور
زمان ... تیغ منظور
چنین ... جهان ... در ان
چو بر چرخ فلک ... سوده سید الله
سر روی در بیان بار کرده
زبانشان با سیاهی بار کرده
بهر جشن عشرت سار کرده

بی آنکه بیت قانون زمانه
ناصر وز ... دو این تراز
یکی با هم کز بند دیگری سود
یکی را تخت منزل دیگری گود
یکی را بهر ماتم گاه پاشند
یکی را زر بسند گاه پاشند
یکی را خود زر بر کوه زمین
چو طفلان کرده جا بر سبزه زمین
یکی بر اسب جولانی نشسته
یکی بر زین زر کار بسم بسته
یکی بر فرق تاج زر نهاده
یکی خشت لحد بر سر نهاده
یکی را زیر تخت خاک مسکن
یکی را روی تخت زر نشیمن
ندارد اعتبار کار عالم
منه زنهار دل بر کار عالم

اگر شد در کمین خوشحال خود را
مدار ز در فارغ بال خود را
که خیل مرگ در دنبال داری
خطرها در بیان اقبال داری
اگر در ویشی یا شاهی درین راه
بهر جایی ره سوی گاه
چرا از عمر اسکندر وقت
تصور کن که عالم ...
شود بیشه و جهان فرمان بهشت
قبای ... افلاک
کلاه زر بنا ... آفتاب
به زیر لاجوردی مهر رکاب
نشاده سپیده ... راه بیاسای
که بیشی شد هم از ره جای
شد اسلطان ... جایست
سرش در بیاندت ایوان شاهیست

زروز ... خورشید جهانتاب
فکنده هر طرف ... زرتاب
بایوان ... برنا جدا
بفرمان ... بکار بهلا
سیاهیت رفته ... رکن
بکت کشور ... کمر بند
بر تخت ... خاب برده
سپر کرد ... آب برده
بجنه خاب می ... که دوران
بر بستان ساخت مجلس ...
چو شد العقد ... بر تخت
جد السلطان زدم از تاج و از تخت
بتنم زد شهزاده ... فتح
که چون شد کرم از ... فتح
چو قاصد ... خسرو آورد
بخسرو مژده عمر نو آورد

بر سر آزاده ...
نا ... کرده آزاده بود
ز راه ... تاج تا رساب بر زنده
باستقبال ... بیرون نهادند
باستقبال ... بیرون نهادند
قدم در ... بیرون رفت
بشهر ... خسرو ... بیرون رفت
باستقبال ... نظر افکنده منظور
بخسرو چون نظر ... خسروی دور
قدم کرد از رکاب ... انداخت خود را
بپایش ... ساخت خود را
ز اسپ ... ساخت خود را
عماره راه ... خسرو ... پیاده
زنو ... بر ده نهاده
چو او دیده و ... ز آغوش
کشید ... اقبال ... دوش
نهادش خلعت ... نهند
بسی لعل و گهر ... نهند
بسان ... افتاده کارش

چو اندر کوه ... کند
بهر گلهای ... کند
بسوی بارگه ... نوشتن
دلی وارسته از ... دشمن
ولا از ده دشمن ... خواهی
زدم درویشی طلب کن پادشاهی
چو خوشی ... رضا هست
خوشی ... درویشی و کنج قناعت

آمدن ... در کشتی فتاده
بطوق دیوانگی گردن نهاده

کلاسل ... فرخنده ...
کشد ... مردم ...
که ... کشتی ...
ز ابر ... کرده دامن
شد ... از ... بطوق
گر از خرا جنون افتاد کارش

کربانان ... دیده راه بیند
ز راه آتش بیدو ماه ...
چو آتش ... آب خود را
ز آتش ... آب خود را
دو دیده ... حال ... بند
چو ... ندید
این کشتی ... کشت ... باید
بیخ ... چون ... نشست
سر سبز ... ز کار
چو این ... کشتی
زنجیر از جنون ... دلارا
گرامی ... اصل سودا
... ز دیر
بسی ... زلف ... یار
گره ... یافت
بطوق خدمت گردن نهاده

نوی ... بجنبش و شادی
عجب ... من فنادی
هم آوازی کنی ... یاری
مرا ... بیخبر داری
ز ... عقل ... کنم
عجب ... دادی
... بر ... بخشی
مرا ... خوشی
مرا ... آرامی ...
که جسم ... غم ... رشت
تراد ... سینه ... جیست
دجودت ... زاد ... کربت
مرا ... آن مردم ... بلی
کدام ... وصل ...
... کار
کمر بر ده ... دیده داری

دران زندان که دیوانه چو من
بگو زنجیست که با طوق بیند گردن
ز طوقست این لباس خشن عاریت
گریبان لباس بیزار است
لب چاه مصیبت بی‌نوا نیست
برای حرف تو سید و بال غمش
فغان کین طوق را گردن اندرخت
عجب کاری مرا در گردن افتاد
شنیدم این طوق چون قمری فغان
بیاد قد تیا با سرو سودا
بجای کاکلت زنجیر انداخت
گر زنجیر غمم انداخت بلا
ز زنجیر غمم با بال شکسته دار
بیاد تو بایمن زنجیر کشیده
ز هجران خم زلف زنجیر
ندارم سنگین غیر زنجیر

چو خواهش برود چنین دیده خود را
بجانان عشرت آیین و دیده خود را
زلفیان چون آن بند بکست
زهر ایمان خود بند بکست

[illegible]

خانه زندان بی تو شد ای مه روز
یاد ساعت عیش خود کنم

[illegible]

بگو کای

بیازده و بلا تا نام سرایی
نپرسی کرده اثرها ز [illegible]
دهان از بیم [illegible] در سر شب
ز بار جنگجو وحشی در سر
ز دم زلفین آنقدر کرده عفرت
درش چون درون زلفت خوبان
ز بیم افزا چون وصال تیره روزان
درو افکنده وحشت ازجلد خود بار
ز بار جنگجو وحشی نقش دیوار
ز نظر فیل انفعم از نشیمن
در آن کوه نشیمن ساخت مسکن
در آن غار بلا اندر خت خود را
بکام اژدها مانند نهنگ
ز دلتنگی در آن تنگی [illegible] آهنگ
سرود چنگ ابلی کرده باشم
کرده چنگ بلا با چند باشم
ز زنجیر الم پا بند باشم

مرا گر دل فدا از بهر غم ساخت
برای بند و زندان الم ساخت
که چون جمع عرض صد مونس و داد
مرا سلطان ملک الم داد
بکام غم از کرمی شدم
ز هر چه رنج حسرت بکجا دارم
نیم چون سوی خود از دیده بارگر
چو نام چرخ دادم گرفت تا بار کرد
بجز بیکسی دادم گرفتن
بسان عنکبوتم در دیوار
فغانی از چند از غم زار ناکم
بسان روی بر دیوار ناکم
چو [illegible] بید در شار
قدم می ماند بر دامان کهسار
فغان کردی ز بار کوه اندوه
فکندم بار [illegible] در کوه

چو کبک [illegible] آواز خالش
چو دیگر مجنون دامرود و کرد بید ارش
چو کوری جادر آن غار غم افتا
گرفتند [illegible] و طیبان جا
کشته زنبار الشی [illegible] ازدر
چراغ از [illegible] خود [illegible]
زدی دم [illegible] جا [illegible]
نقاش [illegible] از دم [illegible]
نقش [illegible] بود [illegible]
بکشش [illegible] کلید و [illegible]
نیم [illegible] ز [illegible] و دیده
بچشم آهوان بید [illegible]
بیاد چشم او [illegible]
ز هر دم [illegible] او [illegible]

بیتم کش وان در قفس [illegible] زاده
از [illegible] کش دادن [illegible]
[illegible]

خبسته بود [illegible] مجنون کم نام
ز نه [illegible] جو [illegible] کلام
که چون [illegible] قفس در
جهان [illegible] چون [illegible] آزو در
تو گفتی [illegible] افلاکی نبود
ز آنجا [illegible] زنی بود
فلک [illegible] و سوخت چندان
که با خاکی [illegible] یکسان
ز کر [illegible] چو دو [illegible]
در دو [illegible] آه چون [illegible]
چو [illegible] منظور
زمین بوسید [illegible] از دور

[illegible] خورد [illegible] قفار
[illegible] از [illegible] استغفار

[illegible]

بتاب شعله [illegible] سوخت بارا
[illegible] افروخت [illegible]
بدل [illegible] ز [illegible]
نوان [illegible] بیت [illegible]
[illegible] مسکن
بیان [illegible] بود [illegible] گلشن
گدای [illegible] خنده [illegible]
چو [illegible] آب و هوا [illegible]
در آن [illegible] جاودانی
خدای [illegible] جاودانی
بیا [illegible] مسروده
[illegible] سر کرده
دم [illegible] تا [illegible]
در آن [illegible] یک [illegible]
[illegible] بود [illegible]
چو [illegible] عاشق
زمین بوسید [illegible]

اشارت کرد [illegible] سپاهی
[illegible] راهی
[illegible] منظور
[illegible] در
بسان [illegible] رفتار
[illegible] رفتار
[illegible] نور
[illegible] برد
[illegible] شرف
[illegible] بزد
[illegible] بکنا
[illegible] دو [illegible] بی
بسان جام جم [illegible] بی
[illegible] انداز
برون [illegible] کلام
[illegible] بر سر
[illegible] بدر

[illegible] حباب
[illegible] افلاک
[illegible] اخضر
[illegible] خود
[illegible] آبی
[illegible] صد
[illegible] رانده
[illegible] ابد
[illegible] شادی [illegible] افزا
خیزد [illegible] منظور
قطار [illegible] منظور
[illegible] آتش [illegible] آرام
کلش [illegible] آرام
[illegible] آرام

عیان [illegible] لاله
[illegible] در آذر
[illegible] لاله
[illegible] بیاد
[illegible] بلبل
[illegible] کل
[illegible] رسیده
[illegible] کشیده
بزم شادمانی جا نمودند
[illegible] نمودند

[illegible]
[illegible]

بدو این نکته ساز معنی اندیش
برابر کرد کرده خویش
چنین ره برد ... آن دو رنگش
که دور از ...
پس آن کوهی ... دل افروز
بخد کلک مشکبو دل افروز
...
زره شد از ... خویش باز
...
بیابان ...
چنین نا کرده جا ... ازکار
... افتاد از کار
... دیده در کوه
...
ره افتادش ...
...
و در هر جا ...

[illegible]

بجای سر بسر رفتند از هوش
به زین بر پشتشان بردند بردوش
چنانشان زان خواب مستی کرد بیتاب
که تا هیچ چرا ماندند در خواب
اجل را پیر چو او را افسانه ایست
که در جانی پی او را جفاکار
فغان کز خار [illegible] جفاکار
همه رفتند یاران وفادار
بکه ملک فنا جا بست و خوش
که هر کس رفت گرد آنجا و خوش
که هر کس رفت ازین حال [illegible]
نپرسید کس ازینان حال [illegible]
ز دو مسافران خود احوال [illegible]
که دور زمین احوالشان [illegible]
چرا زان دو مسافران [illegible] اینجا
مرا حال بر او در [illegible] اینجا
رفیق و هوشمند او کسیت اینجا

بیاد وی که نو دیده من
مرا و جان بحسرت دیده من
برادی همدم و ملک جفا
سراغ از سیر جو نکته دانی
همه در غم ما زین خاکساران رانده
هزاران یکی معنی پی پرورانده
هزاران بکر معنی [illegible]
نشسته در عزای او سیه پوش
ز دو شان کرده ماتم آنشکاده
درین ماتم دل هر یک دوباره
پیاده چشمی بست این نوحه غم
که بود در بزم شادی حرف ماتم
که با شد هر کلامی را مقامی
مقامی خاص دارد هر کلامی
بجوش آمد چو آمد شهزاده
چو برادر دو ناظر او فتاده

نشیند بار خزین انوری خود بماند
بشد بار خزین شان زدو دل خود بماند
برو [illegible] حال دولت جیست
که اینجا یار عمر [illegible]
برون زد بیدلی در منزلت [illegible]
ز تنهایی چو خواهی راز گو بیدل
سکوت با کجاست باز گوید
ز نشیب [illegible] حرف و [illegible]
چگونه حرف و [illegible]
[illegible] آواز
بجز گوینده [illegible]
بجز [illegible] آه [illegible]
[illegible] ماتم
بجز از قطره اشک و ماتم
[illegible] آتش
[illegible] سنگ
چو خود [illegible]
نه این سری آید [illegible]

چو باز آمد بحال خویش ناظر
بپیش دیده جانان دید حاضر
سر خود دید در زانوی او دید
رخ پر گرد را بر روی او دید
زجای خود نشست بر جست خوشحال
ز درد و رنج دوری فارغ البال
خروشان شد که آیا کیستی تو
ملک یا حور یا آیا چیستی تو
سم این وان تو بی اندر برابر
نمی آید مرا این حال باور
تو بی این یا پری با کو چیست
بگو با من ترا اخر چه نامست
بشادی دست یکدیگر گرفتند
نوای خرمی از سر گرفتند
روان گشتند شادان چنگ
نوای خوش دلی کردند آهنگ

چو تر

چو [illegible] زانکه جدا از در دست [illegible]
[illegible] ازین جدا [illegible]
[illegible]
بجو از [illegible] غم [illegible]
ز ان جا و مقام [illegible]
فلک [illegible] کرده [illegible]
بسان خود چو [illegible] ان پس [illegible]

آمدن ناظره منظور بشکرگاه ناظر
بسر در آوردن اقبال و آگاه شدن ان شاه
از صورت حال و استقبال ایشان
کردن و شکر ایزد بجای آوردن

ولایت [illegible] جهان پیش
[illegible] ما ان [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
ز بند بجبر [illegible]
خزان [illegible]

بیرحمی کی چو ساز و شاخ بنا کند
که دو باره ازین گلی بر دو منت
گشته چون ناله در جیب صدف
سود آخر شمار از سبز [illegible]
که گو کرد از غم شب [illegible]
بیا زوی بتان کرد [illegible]
بنا شد غنچه تا یک چند [illegible]
زوال کی چند [illegible] بجو دو بر زنگ
بلی هر کار وقتی گشته [illegible]
چو جز [illegible]
ز نا کامی [illegible]
ثمر چون [illegible]
[illegible]
و [illegible]
کند از [illegible]
که [illegible]

[illegible] سلطان حسرت [illegible]
چو [illegible]
ز جوده و تخم با بیکرده [illegible]
چنین [illegible]
که با [illegible]
[illegible]
دلی [illegible] و [illegible] گرفته
[illegible]
پشیمانی [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
نظر کردند سوی [illegible]
[illegible]
بنشین [illegible]
[illegible]

بهم کوشند کی شخص عجب کیست
بیشتی در سمت منظور ازین چیست
چو شوند [illegible] ازان شاهزاده
بگشتند از تو سمن پیاده
ز روی عجز در پایش فتادند
ز بخشش رو بجا که ره نهادند
اشارت کرد تا [illegible]
[illegible] سوی ناظر کشیدند
بناظر [illegible] منظور
ز حیرت در میان لشکری شور
بهم منظور و ناظر گرم گفتار
[illegible] از [illegible]
بطرف چشم [illegible] ناظر
[illegible] حاضر
ز هر سوی جنون [illegible] بیباکی
[illegible] از جسم خاکی

پدیدار بیست از تشریف خاقان
چو گل آمد سوی منظور خندان

دعای شاه ناظر بر زبان راند
بر او شاه جهان آفرین خواند
بپرسیدش ز رفت خسرو سوی منظور
که کی برپای شد دارم معذور

فروزان شمع بزم از آن عشرت
درو یکدانه در بار عشرت
ببندم عقد با شهزاده منظور
چه بگویم چو دیدم آن شد دستور
ز زیر از گنج حکمت شد گهرسنج
بباز آورد مفتاح در گنج

عروس خیال از حجله اندیشه بیرون آوردن و در نظر ناظران او را جلوه دادن در تعریف بزمگاه سرور

چو باشد گر کسی این پرده بیند باز
بیاگوی حدیث این حرف باز شنید
ز منظور چون این شکر دید باز
ز درج لعل گوهر بار ناظر
حدیث خویش و شرح حال ناظر
بیان فرمود از اول تا آخر

رخ خود ماند بر درش بر باده
که ای در عرصات شاهان پیاده
چه سان عذر گر ... توان خواست
چه بگویم چه جای این سخن هاست
در آنجا چند روز القصه بود او
وطی در بزم عشرت می نمودند

عروس نظم را جواب این بکر
خبر شد خسروان و شه فرح بخش
که چون خسرو بسوی مصر خواند
چنین دستور را سوی ... بنشاند
به آنجا یک کرد و دستور بنشین
چنانکه گفت او را صاحب خرد بین

که ای رایت خرد را زده تاج
بعقلت رای دور اندیش محتاج
نخواهد بزم از فرخنده رایت
عجب نبود فکر دلکش آیت

بیان فرمود آن بیان روز
نه پیدا است آن دل افروز
که در صحبت شه ... آگاه
ز حال او چو آگه شد شاه
یکی پیر نکو پیامد سوی شاه جهانبان
بشیر آن مژده چون شاه جهانبان
باستقبال آمد پیر کاهان

اشارت کرد شاه مصر ...
بسوی مصر ...
که آنجا روی ...
بعزم مصر کردیدند راهی
نمود منظور رو ناظر با سپاهی
بروی خود در شادی گشودند
بعزم شادمانی جا نمودند

پدر تا این زمان صاحب ...
... سخن ...
سخن بشنو ...
که کشتیبان ... مدار

ازو بهتر کسی باید درین کار
اگر واقع شود خوبست بسیار
اشارت کرد شه تا رفت دستور
بجان فرمود حرف او به منظور
جوابش داد منظور خردمند
که ای نکته دان ... از تو پیوند

بعزت در آمدی از خدا در درگاه
چو پیر بنده و دامان شاه
[illegible]
بگو ... صاحب اختیار است
بگو با بنده ...
چه بگویم آنچه در جان ...
ز اقبال ... دارا ...
... گفت منظور
بگفت آنچه ... گرد او
از آن گفتار ... آزاد گرده
دلش از نور ... نوبهاران
فضا را بود فضل نوبهاران
ز ابر نوبهار شاه باران
نسیم صبح بر ... نوبهاری
سحر خواهان ...

هزاران مرغ ... بر نغمه پرداز
جهان پر ... مرغان خوش آواز
شده هر برگ تیغ آب داده
حروف گل نقاب ازو کشاده
چابر غنچه گلهوت پاره کرده
برون افتاده از گل زیر پرده
بنفشه هر نفس در مشک بیزی
صبا هر جا ... مشک بیزی
تو گفتی ز آن شاخ ...
کرا ... جوانی ...
جهان چون ... مرغان ...
نهال سرخ پیر ... چو ...
بباران بهار ... سبزه ...
دماغ غنچه و گل تر ز شبنم

[illegible]

[illegible]

چو خوان سالار بیرون برد خوانرا
کشیدند سرگران رطل گرانرا
روان شد در سر سیلابهای می ناب
خضر گردیده سرگرانی گشت سیراب
ز جوی سرگرانی از جام پیاپی
حریفان را خروش از کرده ازوی
سراسر سرگران کرده بازی
ز مینا رفت عکس آب انگور
ز مینا رفت عکس آتش طور
حیان گرز شکل موسی
صراحی بر لب نهاده بر لب جام
گرفته جام از لعل لبش کام
گشته آتش از مینا برانه
کشته آتش ز آتش جانانه
فکنده جام سرگردیده بر لب
ز ساقی بزم ساقی برده آهنگ
چو بلبل کرده مطرب تغمه بر لب
ز بس مطربان در نغمه بر لب
بزلف چنگ کرده دست بازی
هوای لعل مطرب دیر سر تن
شده در دست زلفش بیدل پیاپی
ز دف در بزم حلقه افتاده آواز
ز دست مطرب طبل فغان ز
نوا سازان نوا کرده آهنگ
بحنجره پرده قانون گرفته پیکر
فتاده از مطربان خوش ترانه
بجان عالم نغمه چنگ و چغانه
اشارت کرده شاه هفت کشور
که تا بستند عقدان دو گوهر
عروس خوبی چو شد زین مجلس پر
نکو بودند از زیب مجلس گردون
بسوی حجله شد منظور خوشحال
بمقصود مقصود عروسی جاه و اقبال
در آمد در بهشت با منظور
در آن از هر طرف در جلوه حور
نظر چون کرد دید از دور تختی
بروی تخت خوانی نیک بختی
ز باغ دلبری فرش جمالی
ز فرش از گلشن جنت مثالی
بر وجه دلبری با ماه نشسته
بوده سر زلف گوهر کرده بسته
از خوبی گرفته عارت اوج
حیا حسن را ابروی او موج
سیاه غمزه او تیغ داران
صف مژگان او خنجر گزاران
خدنگ او دو بیمژه کان بر دل
دو چشم او دو غمخانه بمنزل
نموده گوشه جادو را
لب لعلش حیات جاودانی
بعکس آب زندگانی
بو حسنش ز دانه ره مقدار
بتنگی زان دهان ذره مقدار
نقش او گذید سیه بر رخسار
بخوان حسن بر قوت جانها
ز دندان و لب او شیره دوها
چو کشته در بساط شیوه ساز
برخ از مهره مهر برده بازی
بروی تخت جادو بیلو بختی نشسته
چو حور از فخر شده ... بفتنه
چو حور نکاه خالی شد ز اغیار
نیاز و ناز را شد گرم بازار
گهی این دست آن را بوسه داده
گهی او سر بپای این نهاده
دمی این ناز او جعد پریشان
دمی او سیب این گرد پریشان
بسوی باغ شد منظور مایل
شگفت از شوق با عشق نقش دل
خدنگی کرد صید انداز آهنگ
ز خون صید یکان کرده گلرنگ

بسوی تیغ زد دو راه بیهوده
بسوزان قتل زان تیغ نشد خود
بسوزان چون شد بر صبح
بر ایتر در دون شد حلقه بسیم
الف بیرون شده از جان الف تو
چکیدن از شاخ مرجان العل گوهر
لب بگرفت در باغ از لعل گوهر
جواد ادا ز دید بنبر و در کرد
سراسر ز دیده افتاد حروف
بجستن گرفت بکلون رازگار
نبیدان چون برون شد رفت
نبیدان چون گشت منظور بکوی
بیکجو چون بد از بسوی صباح
ز خلوتی ز ادا سوی خوش
طلب فرمود ناظر را بسوی خوش
بدست اداری ان یلین بیلوی خویش
نیر جا کرد ناظر را مکان بست
بجا آورد لطف بی نهایت
عرض این دو شیئ آنکه ز فاضل اندام
گهی از شاه گهی پیر و ان زو کلام
کرد ناظر را آید ازو لطف
نظر بر روی گرفت بیداد از سر لطف
هزاران جان فدای در ز بانی
که تا بخشد نوای بی نوایی
طریق دوستان آورد پیش
کند قطع تکرارش از خویشی
نشستن شهزاده بر تخت شهریار و جلوه گرد آمدن کشتی و حافظ و عالمان کار
در احضار منظور دیگر ... و دیگر غازی برای نظم افسانه

چنین شد از زبان شاه برخاست
نشیند شاه بیت فکر برخاست
که بود تمام منظور و ناظر
طریق ... نظام
نیایم صبر و دل آرایش آن بود
نیایم زن گلستان بود
چمن را ... بگل ساده
حریف چمن ز پیکر و بیکار
ز نیق برگ بکو مصلحت برادانی
ز نیکرایی بیشتر زعفرانی
چو ابر شد گرد از بر کمر کرد
بکلشن از کل پیمودن از زر کرد
ز صحت بر نکار از درخت ان
برای خنده برقی درخشان
حیران در بستان زعفرانی برابر تریب
عیان گرد و تیغ ز بیضه جو فغت صبیح
نکند بر لب احوال زبان بی
بیارا بیراسته ... زمین
زیر خود را شده بر یاستان
حکایت شاه از ناله بدندان
بکسر آبرو از ناله بدندان
ز ابروی خند برد و شی فلک
ز بس ما نقش گرفته بجد تاک
بر فتن آید از زالهام در دست آهنگ
کریخ دزد او از ورزشیشه بر سنگ
شکست از سنگ زاله جام لاله
بخاک افتاده نرگس پیاله
شده فانوس کردی سوی سبزه
بکلشن جشنه زنگ از روی سبزه
ز نام برخ خزانی شد دریغ شاه
برخ ز نیکی بود از پایه گاه
بکی کرد شستن بر سنان آتش کار
کسی کامیده مردم که کم گردار
برون کار زالبه خویشتن خواند
جمع کرد در صدر گاه خویش بنشاند
با لبش شه تن شهزاده
ز غم سر بر زانو نهاده

بسوی دیگرش نادر نشسته
ز گفتار لب از گفتار بسته
بدو خورشیدشان از سر کلاه
بزرگان از غمش آشفته خاطر
بسوی اهل مجلس شاه چون دید
اشارت کرد تا دستور بر خواست
سوی تخت عالی را بیاراست

[illegible]

ز هر آلایشی دل پاک کردم
گذر بر جمله افلاک کردم
[illegible]
نقاب غیب از طلعت گشودند
[illegible]

[illegible]

قطعه در تاریخ ... این کتاب
که یک مصرع او ... تاریخ است

[illegible]

۱۲۱۲

در ستایش بهرام گور

[illegible]

حکایت بهرام گور و دیوان
بردن دیو سفید بهرام را

[illegible]

ور آنانکه ببره از دل گشت عاشق
چو عذرا ماند دور از روی وامق
اشارت کرد و ساعت ساعت بره
سرو و بهرام را آورد بر بوی
[illegible]
روم بهرام آرام آن نگهداران
سوی نخچیرگاه او روان شد
[illegible]
بنشست ببره بهرام بگذاشت
ملک را گر [illegible]
شهنشاه از دل آن [illegible]
[illegible] فلکون
چو بزد کورشه [illegible]
جهان چو [illegible]
کمند [illegible]
[illegible]

نگار چون پری چهر آن ماه بهرام
که تا چون آورد آن گور در دام
چنین گر بهشت [illegible]
[illegible]
جهان را [illegible]
گلستانی [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

رخ چون لاله ضحیم [illegible]
گرفته نرگس [illegible]
[illegible]
چو ببل [illegible]
[illegible]

بهرام کشته بهرام [illegible]

درون ایوان بر سر [illegible]
چو بهرام ان [illegible]
[illegible]

بر آنکه بود بالای تخت خسش
[illegible]
زبهر آنکه رخشان [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]

[illegible]

عاشق شدن بهرام گور

[illegible]

چو بهرام از ... [illegible]

[illegible]

بانش داد و دیو اندش شه دلا
برد اندام ویرا آورد بالا
بگفتا دیو با بهرام کای جان [illegible]
کنون دارا ز بهرام این جایگه
مگر داری درست انجام را باز
[illegible] توان برست او در فغان باز
پس آنگه با بهرام [illegible] چند
برو [illegible] برده دیو در بند
برو بی خاطر خود شاد [illegible]
پیاده نرگسی او باده [illegible]
پس از ماه چهارم شاه بهرام
[illegible] ساغر جام
بگفتا [illegible] سالار دیوان
[illegible]
[illegible] بیکار خود کرده ایم
[illegible] خود نمایم

[illegible]
بهر جا ز گوهرهای تو گویم
ز بهرام این سخن چون [illegible]
بر دیوان از ره عزت [illegible]
که تا بهرام [illegible]
برخوان شان بیک [illegible]
برهم [illegible]
که بودان ره [illegible]
[illegible]
برو [illegible] بهرام
[illegible]
[illegible] بکاری
[illegible]
[illegible]
[illegible]
چو دیو [illegible]
بجزم [illegible] جان

پس آنکه [illegible]
یکساعت [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
گرفته دیو [illegible]
چو شاه [illegible]
بخوابی شد [illegible]
پس آنکه ساخت صندوقی [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
چو از [illegible]
برون شد [illegible]

رفتن بهرام در شهر نور

چو شد بهرام [illegible]
[illegible] کرد او بالا

[illegible] پاک دامن
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] کرد اسلام
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] خاکی
[illegible] جان پاکی
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] صندوق محکم

[illegible]

[illegible]
[illegible] صندوق [illegible]
[illegible]
[illegible]
بخوان [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
بگفت [illegible]
چو آمد [illegible] دلارام
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] حافظ [illegible]
[illegible]
خدایا [illegible]

[illegible] بهرام
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

نامه نوشتن بهرام [illegible] دلارام

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] دلارام
[illegible] دلارام
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible] بهرام
[illegible] دلارام
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

جواب نامه بهرام از سوی دلارام

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

اگر بینی تو زان زلف پر چین
بیابی جا بنزد شه بیوری بین
فرستادهان محرم از سر ناز
بر ان شکل کبوتر کرد پرواز
رسانید او خوشی از پیش بهرام
بدستش داد مکتوب دلارام
چو بستد نامه عزتش نظر کرد
سوادش را بخون دیده تر کرد
چو خواند او آن نامه را بهرام بیدل
ز اب دیده پایش رفت در گل
بعجز افتاد پیش آن غم اندوخته
جواب آن نامه بنوشت افروخته
چو دیو آمد شد و دیو کبوتر را
بکفت آورد و نامه پرور را
رسانید پیش شاه و بدو جوان
زمین بوسید و کفت ای جان

یکی شد و دولت پر کوهر انجام
بکفتش حال از احوال بهرام
ز بهرام این سخن چون گوش کرد
کلامی در جهان یادش چه کرد
[illegible]

روان بود اشتر با دیو چون باد
بر عزت پر داخت خرم و شاد
چو از بهرام آمد عزت آکاه
[illegible]

پیامی از سخن های دلم را تا که
[illegible]

رسیدن بهرام بکاخ دیو دیگر

شدن بهرام بشهر دلارام

جو کوانه شهر جو کان او بیم
از ان اوستاد این کار اول
خبر از اسیران ایشان بهرام از ان
خراسان ایشان شاه دوران نامدار

عمران

بجایی در نشسته آن خبر دیان [illegible]

[illegible]

بخواند این شعر از نظامی [illegible]

چه خوش باشد که بعد از انتظار

به امیدی رسد امیدوار

[illegible]

بجا[illegible] از [illegible] از خطه قند

[illegible]

کی خود را [illegible]

[illegible]

جفای راه و [illegible]

[illegible]

ولی من با تو این [illegible]

[illegible]

مرا [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

۳۴

گفتا بپرس چون شنید این حکایات [illegible]
[illegible] احوال خود از بیوه زاده
[illegible]

شنودن شه بهرام [illegible]
و [illegible]

[illegible]

بطلب شیرین بهرام از فغفور
و آمدن بملک غزنین

بفرخ ساعت آن شه سرافراز
گفتش خطبها کردند آغاز
[illegible]
نکاح زده را با ماه بستند

[illegible]

نوائی جغتای

ایضاً

جانکر

بندر است ناده اندر دل کجت

اندر رسول پیرو و بوست چو زعفران

بر رنگ لاله تو نجو بیعی بنفشه سر زنت

فضای اقتدرش شام ملکون ازی ما

عطار

بشنو درین بنمالم الا

تمه

انت

از انجا برتر بگذشتم به بر چارمین رفتم
ندیدم غیر دود شمع خلوت خانهٔ اعیا

[illegible]

بکو از انجا نهادم پای بر مجلس سیم عرض
جهان مردی جهان علم حیدر صفدر

چو دیدم عطارد را چو کاغذ دار چابک و دعا
بهایت

کشخص آفرینش را امامت بود و او

[illegible]

بکو از انجا نهادم [illegible] حسن رخشان [illegible]
بتی دیدم که بود [illegible]

تمه

ز حکمت شرح غث امامت آنکه همت و بوده دنیا
[illegible]

زحل

محیط علم اکو امیر المؤمنین حیدر
امام الانس والجنة وصی المصطفی

مثنوی

[illegible]

[illegible]

عروجی شد خیالم را درین اندیشهٔ معنی
مسمی شد بمعراج خیال این کعبهٔ غرا

زه بود معصیت شد روزگارم شام ظلمانی
چراغ افروز شامم شو رهی سوی خودم بنما

اسیر خصلت زشتم زبون نفس اماره
شهنشاها فلک قدرا ملک حلما خداوندا

[illegible]

بحر ملا شیخ حاجی محمد جان قدسی

من که پیوسته بغم زاده بیکسی
بر سر گرداب ملامت خسی
ابر دم تیغ خود [illegible] شام
سنگ که از تربیت فیض شام
ذره صفت بی سر و پا مانده ام
خاک تنفر کند از سایه ام
[illegible]

در کلیم شیوه غزلی کنند
[illegible]

[illegible]

قضا و قدر

[illegible]

چند از آن واقف بت دل ان شدند

[illegible]

بود ... [illegible]

گفت ... [illegible]

طفل ... [illegible]

[illegible]

[illegible]

دل کجا لایق نثار آید

چون رسن بازهای دانا باید

[illegible]

گر خیالت بر آن رود از دل

صد فغان بلکه صد هزار آید

[illegible]

[illegible]

بازقدرت چو پروانه ورایید یکدم | نورسان روز غزا درته پایش باشد
کبک سان صید کند کر همه کبران زده | بهچو رستم بود ار چند هزاران زده صف

زیر افلاک بهر ضربت سخت پران | خسرو اد ور زه درکاه تو مرکانم نیست
دو دو جا اعدا شده بهر سوی چو مرغان | خول فشان بر کلبه احزان زده صف

بچون دا کسبرت ان
کل رحم ... [illegible] ... نوبتان
[illegible]
پاکی دامن ز نکوبان نکوست
ایبد ز داغ فتنه زخم ... [illegible]

[illegible]

[illegible]

ایضاً

[illegible]

فی نعت

[illegible]

یا مصطفی حبیب خدا مطلب فقیر
سازی روا بحرمت حیدر شه غدیر

یا مظهر العجایب یا مرتضی علی
فرج لکل هم و غم سینجلی

یا بهترین جمله پاکان زهره و زن
یعنی بتول فاطمه ام حسین حسن

[illegible]

قول خدا است جعفر صادق بامام

یا امام

...

باشند امیر زنگان درشما   ابن الرسول شاه شهیدان حسین   آری طریق مهر شما هست بی خفی   ماییم و دست و دامن آل عبا وی

زینرو همیشه دارد اعدا را نار و هوا   توفیق کن رفیق ...   ... جانها ... که خاک در ... نکند ...

با سید الخلائق با فخر و عرب   یا میر مؤمنان و امام مبین امان   چون داغ حب ...

... کرامتی و منم از شما طلب   زین پیش تر بعضه درد و غم نهان   ...

بهر خدای عزوجل ... امام ... گر زدو لطف ...

فردوسی

هستند زار بحر در بهر مشکله مرا — از کیمیای لطف تو ما را ست مدعا — یا صاحب الزمان عزیزی کرده کار — یار رهروان ائمه اثنا عشر تمام

بنیاد رفقی کشم ای معتقد چرا — بهر خدا قبول کن از بنده این دعا — وقت کرم رسید مرا ذخر ابرار — امداد جمله کی طلبم من بصبح و شام

سعدی

بابا

شانی تکلو گوید

سیلاب کوه دردم و درد ادا جنون
ستاره‌ها نتم همین و سپاره پای

در وعده گاه وصل بخفتم زهی جفا نگر
در خواب رفت بخت مرا از انتظار یار

سوهم مباد بگذری از راه غافلی
غفلت گرفته بخت مرا در کنار یار

[illegible]

چو بابا نیستی اصلا ندانند [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] آتش

[illegible]

۱۲۸۲

گر که او گرنشه او زین ویرانه می باید گذشت [illegible]
همچو مجنون [illegible] [illegible]
[illegible]
ز آنکه [illegible] [illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
و آنکه جان [illegible]
[illegible]
خورده [illegible]

[illegible]

[illegible]

ایضاً مولانا [illegible]

[illegible]

بهار است [illegible]
بهار است [illegible]
[illegible]
جهان [illegible]

[illegible] گلستان [illegible] بهشت [illegible]

[illegible] سو [illegible] از لاله بهشت [illegible]

[illegible]

فلک [illegible] آب

گل شاداب [illegible] حکایات خضر [illegible]

عجب نیست گر [illegible] زبان

[illegible]

خطاب به ساقی

بیا ساقی آن [illegible]

[illegible]

اگر لطف ساقی [illegible]

[illegible]

توان جام جم از اهل الفت
ببینی که جهان پیمانه زیست
بیا در کم صبح عمر است
ندارد صفت عقل از کجا خم
توان دید از درون نقاب
اگر بینی که آرد فتح از حجاب
کسی در نظر از انجام دارد
که در دست آینه انجام دارد
دلا از فکر فردا شو فراموش
عبادت انجام از آغاز کار
که در روز آدمیم نصیحت
بپرهیز بود العفو کریم
چه دیده عزت دیگر است
اگر صاف و صاف او در بیت
کسی نقش ایام از باغ کرد
که از صفحه آینه اخراج کرد

زعیش جم ایام بوران بیست
که سال و مه و هفته چه شب است
چه شیخ و چه جمعه روز او بیست
چرا از کف فاطمه از باغ باغ
زمی خرقه زهد شد داغ داغ
زما ساحل بهار از اسلام
که رانده ام کشتی بگرداب جام

خطاب بزاهد

برو زاهد از صفا بر لاف
که زاد در صفوار شور صاف
چه حاصل که بود زیب حاصل نشد
جگر پاره‌ها دل نشد
بیزار نبود بی سخا لب
زبان از شور تلخ ناخوش
بی نور در تنخوانت بتخت
بی نام در کام جانت بتخت

بهشت بیفشاد سر در شسته
زراه بکون دل اعتبار شسته
زراحت دل از زده خود دیده
که زخمی زنشتر چه بودی خریده
نگاهی بده یکی جواز بود چشم
زغفلت زشمی کسی سود چشمی
زباجه بی راه زده در کرد
جهان بر تو چون دیده مور کرد
زمی که راه زهد از بیت نخورد
عجب که بیونی تر از بر طهور
بفنی که از فضا بگذر از گل خاکی
کفنی بخیره داد از درد ام دلی
زبر گلشن این خرقه زرق و تخیه
بخیه بود جان تو زد خرقه
زجام بکوز که در کار بهشت
بلی سر بزد کی به شستار بهشت

زخاص صفا را به صوفی بیشند
تو نبی بیم و خاک ما حوس چند
زاد وفا زبان نخیر کن
خواری غضب نفس غضب کن
بیامی زهیج روانی بیدار
در بیخ بیاید بخش جان
بیامرد من بیخانه آی
اگر میتوانی ز نفس ساخت با
دگر نه زمیخوران کوش دار
توان گفت شاید بکی ز نوار
کرد سا زمیم و بی رفت بود
که چشم تو خون باز از شرح و هوش

صفت می

بجام بیان خضر کرد و دون جناب
که دیده در کمینش خضر باشیده آب
زمی بارگاه زمین آسمان
که رکجه کو او است کاخ جهان

مثال و

شنان صبا خاک روب فضا
زیجاب در ره بوستان نو آب
در از سیر ره شناس آفتاب
بکل بخشش زکار از آبکوه وقار
اساس زکار از آب کوه وقار
بیحکمت بده بنا بکار
بیاشش طرب سپید ندیده گاه
بلاد کلشن بتعفر و اجداد
زنسیان تنصو بیبیغ و بهار
گل لاله در جیب باغ و در روی
صور نقش کرد بدو احسن کرد
جهان نقش کرد بی حضور و بیچ
بجوشش زانقاس بی صور و صریح
ز آتش بیاب و بیز آب شد
بشمع و چراغ و چراغ آب شد
کبابش بر مرد و سحر

وفا ماء بی زر دو نخاد دست باد
طراوت نه بیم ره او ببی
نکابت زاییسته ره راه ببی
بحرین بحشه زیکس ازت بنیب
بیحکمت بگل ریخت بکی ایست
کل نغمه بیکید کرد بخشید است
در انبار او هادو قانون و عود
روز آب عشرت بیاغ سرود
ز جوشش کل نغمه در باغ ساز
گل و بلبل جان به اهتزاز
زنده بستی مطرب بی چنگ
زنده بستی مطرب از تار چنگ
ز و بیچید نغمه از اسبق مصراب
بیزار تار از اسبق مضراب نغمه ز بیت
توان کو دار از اخاک بی جان
بلبل ضراحیت چنین نواز
بان قدح مانده از خنده از

آورمش آید از نقاش آن آرد بیش
آن نقل از نقاش و از خوش
کمند نطق و حشر لب با هوش
بیحکمت برهم طلا شود
کیعو بخیمه بخیر و دلی بجود
گرو بخشش بکیس صفی صفت ببل
بیاد ز دبی بار اسکندریم
نداده این ساده احقات بیلور
بپرورش زاده دبیع بیجم
که سد بیت ادی امن و امان
بیوار اوبز کرده ساکنان
سعادت نظر کرده سالکان
جهان بیت اقورده بیکی
ز بیباده انقره بیباده یکی
بیجا خطر وفا نکاشتند
برفت داده صید ان عشق
گیسو به زنجیر بگره کیان عشق
شوده فلک کوه گیران

سبختی جو بی شدن شن دمیوج
بکشتی چو بوطوفان نوح
بحد زنده بردای طوفان بابال
سروش قدش در زامشان الابال
گرفته زده بیاران الیس فال
زکلبه زخوان اعراب زرده بیت
نوال للاه دار زنجیر آتشین
چو دزد به تعبور از زمین
ز تو چو بیش افتود سرکن
بجرم عاشق فتنه فرسکن
بچرم عاشق دل کو بی کن
نصیحت نشود درد دل که رسا عنی
بجامکم او پیچی طا فتی
خودداده بی خیس عذره
کنند و زبان آن ببار نگاه
رفو کاری آن بر خیما نماند
دگر ماه دراز مر خیس بنیار
روز و زحیش بکار نباز

بران تلاقی ز نظر [illegible]
نسیم [illegible] دار [illegible]
شراره [illegible] ساقی و شمع

بجوش آید [illegible] بجایگاه
شود [illegible] کوه البرز کاه
[illegible] از صبح [illegible]
[illegible] انقطاع [illegible]

نمی [illegible] گل [illegible]
[illegible] چو [illegible] صلال
[illegible] سعادت [illegible]
[illegible] بجوش [illegible]

بعشوه [illegible] رقیبی
بجو [illegible] صفا [illegible]
[illegible] نظر
[illegible] صبح [illegible]

آیینه چهره و صبح نگاه
ز حیرت [illegible] نگاه
دایم [illegible] خواب [illegible]
[illegible] بجان
[illegible] ابروان
[illegible] سیاه
بجوان [illegible] نگاه
[illegible] روی
[illegible]

نازم آن حال طرف عذار
نازم [illegible] در زنگبار
[illegible] دهان
[illegible] کاروان
[illegible] بست
[illegible] نگاه
[illegible] انجام او
[illegible] او

صفت

بیکی [illegible] نطق نام
بیکی [illegible] کلام
[illegible] خط [illegible]
[illegible] شام
[illegible] رنگ
[illegible]
[illegible] دردرا
[illegible]

[illegible]
[illegible] جا
[illegible] برست
[illegible] داد
[illegible] آب داد
[illegible] علم
[illegible] بیان

ورد زبان نغمه نواب ازگاه
که از نخوش کرکو کند تکیه گاه
عالم بر دو از تجلی ظهور
چون نی کند از سر شیخ [illegible]
[illegible] در پای [illegible] اوست
ورای ورع [illegible] بالای اوست
[illegible] و کرده اند
[illegible] کرده اند
[illegible] در امن و بجلی

خطاب [illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

چون آن نشست [illegible] طلب
[illegible] ادب
[illegible] اعتقاد [illegible]
[illegible]
[illegible] بر دو
چه بود [illegible] کرد
[illegible] ساقی کرد
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]

بیا ساقی [illegible]
[illegible]

[illegible]

[illegible]

التماس از ساقی

بیا ساقی ای خوش کل بیا
[illegible] بلبل بیا
[illegible]

قسمیه

[illegible]

بیکی بند روان بستان زر آب . بجای دیده اصحاب ط
بچشم غزالان خوبی کرده در آب . بشیرازه دفتر اصحاب ط
بپرورش نشان دا کرده صوی . بمجموعی چیم ست بخان ن
بچمن پرورشان بستان کام . بعقد دو افغان زد ستخان
بگلدسته بندان کوی خرام . بمهوشی باده [illegible] می
بیالا بلندان کوی نشینان . بسر کوبی دولت مجرمی
بچشمان عیش غمزه اندیشان . بدم [illegible] جور عاشقی بسته
بکسید [illegible] بیگانه خوی . بدل گرمی لطف ارباب بند
بپرو داستان تن زنبیل کوی . بخاکی که در کوچه مغفرت
بچرخ دوران تن عاشقان . بیادی که در دست [illegible]
بسیلاب آرام تو عاشقان . بمجرای که از [illegible] شوق
بنص کلام نفس صاحب دماغ . بجلی که در طاق بیگانه سوخت
بپروانه پای شمع و چراغ . بجلی که از سینه [illegible] سوخت
بپیکی [illegible] سیلاب اید جنون . بمرغی که در [illegible]
بطوفان خون خراشی دل . بطرزی که در طبع مجاز گرفت
[illegible]

بعیسوی که از رنج راحت گرفت . بدینی که چند فنای کرد
بجولان که دو بار صبا در بخورد . بعینی که در فنای یافت
بدردی که در پیش دوا این بخورد . بعطری که عطار [illegible]
بدردی که از توبه بار بخورد . بپیری که از [illegible]
بدوری که یار ملامت کشید . بمجرئی که آتش بجالم زند
بدرویشی که بار [illegible] بپید . بمجوی که از [illegible] دم زند
بکوششی که از [illegible] خورد . بنفعی که طوبی عبارت ازو
بجامی که یار بخشی [illegible] مرد . بمجرمی که در شهر غارت ازو
بنامی که از نیک [illegible] عنوان . بنازی که صد کشته [illegible]
بپیکی علطیده بر [illegible] . بنهری که از آتش [illegible]
بدردی که [illegible] . بمجرمی که بر عفو منت نهاد
بآن دل که [illegible] . بعفوی که [illegible] داد
بجنبشی که [illegible] . بپیچی [illegible]
بآن سرکه [illegible] . بعجز ظلوری [illegible]
بدوشی که [illegible] . بکوی [illegible]
بجامی که [illegible] . بزنجیری [illegible] دیوانه ای

شراب سخن داده رنگ [illegible] . دل [illegible] اصحاب بره
[illegible] . [illegible] صفت لابی بره
[illegible] . [illegible] نخورد
[illegible] . [illegible] ساقی [illegible]
[illegible] . [illegible]
[illegible] . [illegible]
[illegible] . [illegible]
[illegible] . [illegible] عم اتشم زشکست
[illegible] . [illegible]

شروع کردن بساقی

[illegible] . [illegible]
[illegible] . [illegible]
[illegible] . بیا ساقی [illegible]
[illegible] . [illegible]

[illegible] . گراز [illegible] بستی و بین
[illegible] . [illegible] سخن
[illegible] . [illegible]
[illegible] . [illegible]
دل وال عزیز [illegible] . [illegible]
[illegible] . [illegible] کنند
[illegible] . [illegible]
[illegible] . [illegible]
[illegible] . [illegible] دل
[illegible] . [illegible]
[illegible] . [illegible]
[illegible] . [illegible]
[illegible] . [illegible]
[illegible] . [illegible]
[illegible] . [illegible] حشمت نهاد

نظر پرور دل بینکند عکس به
چو آیینه دل نیارد غبار
کو کلام دل از فتن مشکل است
چو همت ز دل جست حاصل است
چو کعبه معنوی
چو دارالسرور دل مسیر وی
گر از راه دل سبز وی کار
کی آید از تن چو دل ایج

سرت گردم ای ساقی

سرت گردم ای ساقی

سرت گردم ای ساقی

خطاب به مسیح

سرت گردم ای ساقی

سرت گردم ای ساقی

سرت گردم ای ساقی

[illegible]

خطاب به ساقی

بیا ساقی ای دین و ایمان من [illegible]

[illegible]

وصف پادشاه

[illegible]

[illegible]

که گردد چو جوی تو گردد سرت

[illegible]

برای اسکندر و دارا [illegible]

[illegible] داغ خورشید را

[illegible]

برانوز دوران از شعله بخت دود

[illegible] گویان در گفتگوی

خوشا وقت [illegible]

[illegible]

[illegible]

صفت می

که از جلوه صبح صفا کرد آب
[illegible]

[illegible]

صفت شب و بزم او

[illegible]

صفت عدالت شاه

[illegible]

حکایت تجربه عدل

حکایت عباس شاه

[illegible]

کند

چو در صید کشور دلی داد دست
با نوای ترکش خوش افتاد دست
بیفکند گیتی ز دوری اصفهان
برون راند دارای دارا نشان
سر کینه پرنخ ... زمین ای شکار
بخدمت سپاهی سران دیار
کزین زشت ... ...

[illegible]

بعد ازین ظلم چو شبی من
چرا انصاف حسن تو ای کس من
زاد و زاد چون ای زبان کام یافت
کو شنید شی ای تو بود کام یافت
دلی چو چشم بخت کاری نکو
بعد گریه دفع شبی دارد
زنام تو در خنده لب غنچه طور
دلی بیره گریه پای ...
بروم چشم از حسن بخت ...
یکی خنده ... کی گریه زاری
چو عشق تو ... تیغ و دست بود
زبان حصه ...
بحران عنان ... بود
کز اگر گریه ای چنده ...
نبود هست ...
بخت بود ... گریه ...

بچشم شبی خاب ... بود روان
کو گریه خاک ...
کجا جای خاب است ... چشم تر
کو افتاده صد گریه ...
بگریه چنین ...
نگه ...
گرم با امید ...
ودی ... دیده ام ...

بجان شکوه ام گرچه در ... گرفت
دلم شکوه ام ...
گرای ...
بو داشت ...
من ساده و این ...
گر آگاه ...
چو چشم ...
گریه ...
کرد و ...
دل ... آسمان ...
جان ... آدم
گو ...
دل ...

کشتند از خون چون داغ نگاه
لب ... دیده ... نگاه
...
بو ... خطا ...
دلی ...
نکو ...
کو ...
مروت ...
کو ...
عزیز ...
فروغ جان ...

است از جمال ... تو
بادست ... عاشقم
بوی تو ... عاشقم
بحبت ...
چینی ...
بر ما ...
مرعوف ... دلت ... شود
کسی ... شود
اگر ... درون
محبت ...
وگرنه ...
باهستی ... داده اند
گر ...

... جان ...

...

آن دل که ...

نظر تا نیاید به بالای نظر
ز نظاره‌ات کی شود بهره‌ور

[illegible]

کند از رخ جلوه‌ها آسمان

[illegible]

گر نشنیم که سامانم بر این هر دو حال
چه سامانم که دارم ز خود انفعال

[illegible]

شهان نیز چون قدر دولت پایه‌اند
ز خورشید اوج ازل سایه‌اند
شده دولتی دولت از بختشان
بر آورده سر [illegible] تختشان
ز اقبالشان هر گل پرورده است
بنا کرده بد که ناکرده است
گدا را چه نسبت بعذر گناه
که عذر گناهست بر لطف شاه
بنا شد مرا گرچه آن اعتبار
که عفو ترا چه هم آید بکار
ز غم چاک کرده صمیم [illegible] چنین
بدین قدر خود نیستی [illegible] چنین
بجاهم چو دانم [illegible] سخن
سعادت [illegible] تاج بخت
کرا دولتی نهاده بر سینه بخت

بهم گلشن شکر را بلبلست
بهاهم [illegible] خارم گلست
بدین [illegible] صلیم [illegible] چنین
که با آنکه پیش تو خارم چنین
بهشت که در بخت [illegible]
بهر [illegible] که معشوق [illegible]
که بروز [illegible] اعتقاد
[illegible] درجهت [illegible] زیاد
چو بعدان [illegible]
که در بند [illegible]
[illegible]
[illegible] کواه
[illegible] خود
[illegible] بجان خود
[illegible] وفا [illegible]
[illegible] دل [illegible]

شفقت دل و جان [illegible] دارست
خوش آن دل که [illegible] کارست
چو [illegible] بافروش دل
[illegible] دل
دل گو که [illegible]
[illegible]
نگار [illegible] ال [illegible] قرار
که دارد [illegible]
[illegible] چو [illegible] کان [illegible]
[illegible] کلاه [illegible]
[illegible]
[illegible]

کرده چو [illegible] شاه
[illegible] آورد [illegible]
بها [illegible] آن [illegible]
[illegible] صفات [illegible]
[illegible] کرده خاطر [illegible]
کو صفت [illegible] نکار

صفت قلعه

بدین قلعه [illegible] کیوان [illegible]
[illegible] ناز [illegible]
[illegible] پایه [illegible] عالم [illegible]
[illegible] نظاره [illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]

بالاک [illegible] دیده بان
اگر چون [illegible]
[illegible]
[illegible] بلند
[illegible] آسمانها [illegible]
[illegible]
[illegible]

بخواهند سوراخ در آسمان
که بالا بگیرند مجرای آن
چنین اژدهای عدوکش بجاست
شگفت ار که خود غار و خود اژدهاست
بحرف صدا کرده در گوش جنگ
دهان فراخش ز الخصم تنگ
بتقریب چون برده نام ختم
بگویم صفت تا بانجام ختم
بیا ساقی آن لعل [illegible] صاف
ازان می که [illegible]
[illegible]

زهی جا ملک مطعم [illegible] نهاد
[illegible] بر باد داد
فضولا [illegible]
چنانش فلک [illegible]
[illegible]

بحرف [illegible] دهان کرده
[illegible]
چو گویم [illegible]
[illegible]

جهان را که کرده [illegible]
که یاقوت و لعلش [illegible]
[illegible]
که در خدمتت [illegible]
[illegible]

گفتار در التماس نمودن خلق [illegible]
را از شاه جهت [illegible]

[illegible]

چنین کرد خود دلکشت زیر بیم
کند تیغ آتش بر اهل جحیم
زره پوش گردد چو خصم دغل
ز بس خود را افتد بکام اجل
خدنگی کزو روز پیکان پرست
ز پیکانش ماه خصمان بدرست
چو عکس سنان تو بیند در آب
شود راست چون برق از آفتاب
بده ساقی آنکه انجام ظفر
که گر دیده مردان از وجود تر
که در عرصه خیر بیدی کنم
رجز خوان بمیدان طربی کنم

صفت رزم شاه

فغان از زمانی که بر عزم رزم
زره پوش از خلعه خشم جزم
بپوشد [illegible]
بر آرد [illegible]

بلندست آن [illegible] که گاه جدال
جگرگاه چون غنچه گردد از بیم [illegible]
ظفر تا دهد تعویذ بازوی او
نوید آن دلیری به نیروی او
چو سازی علم نیزه خصم [illegible]
عزم [illegible] کشتی نگردد هوا
[illegible] آدم گره نامی آن نغیر
که چون در زهوش نفیر از نفیر
فتد چرخ [illegible] بر سر خم
در میدان نیزه های [illegible]
[illegible] کمکش نیزه پیچ
شود چرخ از غلغل کوس کیج
ز [illegible] و صحرا و [illegible] فیل
ز اعجاز موسی در یای نیل
ز مردانگی [illegible] مردان مرد
[illegible] شود روز [illegible] گرد

ز بهای یحوتی الامان الامان
بهر سو فتد از آسمان آسمان
چنان نیزگی رو بعالم نهند
که خورشید از آن دیده بیم نهند
چنان نیزه گردد زمین و زمان
که خورشید [illegible] اگر آسمان
بنات نعش [illegible] روانه عجب
کند از غلط راه خود روز و شب
زمین گل چون رود بر بار دود
ز دریا بجای که بالا رود
چو بر مرز [illegible] قطره باری کند
و زان جا پری را بخواری کند
ز [illegible] چو آید برون
شود سر [illegible] لاله گون
چنان بارش از زخمه [illegible]
که [illegible] کرده که دو دامن [illegible]

دو دو بر زمان جان بکام [illegible]
که چون دایره ان افکند با فغان
ز بس [illegible] کوشش گرد انتقام
شود از خم تیغ و خنجر تمام
جگر را کند جای خود در دهان
که گردان [illegible] دندان زبان
ز نیشه اجل رعشه جنگ
بر و صیقل تیغش از سینه زنگ
شود سینه از [illegible] نیزه چاک
بر آرد [illegible] تن خاک [illegible]
زمین را غم چون کشد در بغل
اجل را دو پا [illegible] در وحل
شود [illegible] اجل آن دار و گیر
چو [illegible] نهان در تن تیر
کند [illegible] سیاه اندرون [illegible]
[illegible] چو جام فلک

فغان جان [illegible] خون شود
[illegible] گلگون شود
بکشتن شب [illegible]
[illegible] موج بحر [illegible]
[illegible] ساعد و ساق [illegible]
[illegible] پاره [illegible]
[illegible]
چنان [illegible] جنگ
که [illegible] شیر و پلنگ
[illegible] خون شد روان
شود [illegible] ابتر
[illegible] لب تشنه [illegible]
[illegible] لب تشنه [illegible] درست
[illegible] تیر [illegible]
[illegible] سپهر [illegible]
[illegible]
دل [illegible] بخلعه [illegible]

[illegible] در سبب
[illegible] فنا
[illegible] سر گردن آن
[illegible] اندر سر [illegible] جان
[illegible] جان
شود خود [illegible] تیغ زن
[illegible] خویش
[illegible] پیش
[illegible] پیش
کمان [illegible] عالم پناه
[illegible] شود حال عالم پناه
[illegible] تو [illegible] دنیاه
سلامت [illegible]
با اقبال [illegible] قضا و قدر
شود [illegible] بخت قضا و قدر
[illegible] تو نصرت معین شود
[illegible]
با اقبال [illegible]
[illegible]

ز گوش عدوی عداوت شعار
[illegible] الغدار
دهد غلغل [illegible]
پر از علم و صف اهل یقین
[illegible] بر زمین
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] مردن زنند
شود سینه [illegible]
[illegible] بلا
ز تیغ تو [illegible]
[illegible] جلوه [illegible]
شود [illegible]
ز تیغ تو [illegible]

[illegible] دم
سر خصم [illegible]
[illegible] دشمن [illegible] روان
سخن [illegible]
خدنگت [illegible] زبان
[illegible] اجل از اجل
[illegible] خصمان [illegible]
[illegible] جان عدوی [illegible]
[illegible] سر گران
[illegible] سر گران
[illegible] افق [illegible]
بیا ساقی [illegible] مخمور باد
[illegible] در عرصه [illegible]
[illegible]
[illegible]

ز دو رفته دریا بحلقوم او
گره پای آب و زدی جو حلقوم او
زگوشش بخشی عرض بکشی زبان
زگوش ببین با گفته است جهان
شنو زبین زبرای او در نفس
کرنت بنز گرانی او در نفس
بغیر از خطوط او دیر نفس
ز دو کوه کرد و بخشش زور مند
دو بپین که کرد و دوکه بیر بلند
به پهلوش بهر زنگها جلوه کر
صدا رش بکنگ کشش بیز جکر
زخلقش دهان نمایان از جگر کردار
کمی پیشش ماهیش ... کند
عطا رد بنوس کرد ز هوش او
ورق بهر نویسد از گوش او
بهر جا میرنج ازان بهجت
کرانتیج بند دندان او

گره نای او جو ز جانب بر زیان
زحل دارد بیف ازگوش زبان
بدا دست جهانی بنهانی او
قیامی بالای بالای او
هیئت زنشیب او بنستر
فلک بود ازین ایشکند از
کمال طولها صرف بنما کند
چو آب خود زو ان کم و کند
بر پا بکلاب کرده فرزدن
گرچو زیگا کشی با بیرون
کز نمکی چو کرده بدنا بر
نی آب صد بنیه بیشتر
بوده کوه از ان زمین
چونقش نقش کند بر زمین
بنکرش عدو از اتفاق ازان
چنین برد عالمی شد کران

[illegible]

(65)

چنین نقل از عرصه کرده داد
نمی‌بود است شطرنجی او دو کار
[illegible]

برابش نشان کوه زرت دیا
شود نان راه شمال از صب
شده کوه شابهران پر و بال
که کوه بیران که باشد محال
تا غذا شخته بوزادم بیاد
بنازم بدین مرکب کوه زاد
فلک را کشیدی بنوبت فرو
اگر گوید کرد خرطوم او
گراز جوی وطوش آب آورند
بجای کی اشتها پرورند
فتد نیمه ها زهنگان بر آب
هنوز چون ز خرطوم ماهی ز آب
شدها بی چون در فضای خرام
کند جلوه طاوس بر جو دوام
زمرا که بر لب آب گیر
ز خرطوم را ز فیل بر جیر

فتاده چو ز بار کو جوشش اید
بجوش شد زنواره دریای آب
بجنبش آید چون کوه سمند
بدرا ابر بام ازو نادوان
ز دود شتی پر چو دراعف
بیازد و بجز اطلس خود دقف
همیشش زراعت آب شستشم
کند دره گاه زیر او ازدم
چو دوا دیبی بر پیش او
بید با دا از بهر کن زکوتش او
همیشه بستی دمامش بیدانست
بی خبر دوانی ز خشنی زیر دست
بگردان بود چون صد تخش ز مشتی
سلطه بست از آن آنچنین کرد
ز شکوه است بر مصریان غم تکیه
روانست از آن دردکی دودکی

بهو خاک ایران و توران بیاد
ز ما نجا که گرشی بیدا انهدیاد
کند بهم در چشم دشمن سیاه
بدو در چون پریشت بر قابگاه
پی مال شاهنشه خصم بند
ز خرطوم جانها کشد در کمند
ز پا کنده هر یکی باید شکن ه
ز دندان دو شاخش بکن بهند
اجل چون ز نیم چو دا برش
شد درت ز آستین بر کشد
جو دندان ز اند بخت فیل هاست
دوا لیه کو بزان بود بر است
اگر کشد آن کوه بیران کند
بیازی چو خرطوم چوگان کند
برابش گر ابر جبال جبال
چو ابر بیا ران رود کوه مال

از و دار شیلی برا و صلیم
از آن کرده واقع بپیرکی دهم
نشر و چو بر کوه دندان یکیست
دو دوگوش شود دو پیش کار دیست
کند بهن پیکر که دولت و با
عجب گر شود کرد در وز جدا
نی بجنبش دیرا بدی همستان
بهو شش زریش کند آسمان
بهو شش که گر بیرون از نیشی او
بهو برکن گاهی بجان که کار
قرود زدو دالکای بش درد زبان
برو دوشنی جص درنه با ران
زخوشی بودنی کو به جنگ دونتر
تنام کرد زند در بکند کو
چو بر شود ازند ز جزشی فرود
شود از بیک خاکی از شیبی ما دا و

بادین

ار دونه و رو پیچ و کاب
ز خود بی نداین کی دوتوان
ابی چو زنت دزد دیده و توان
کراز شیرتوان ریشه دیب شمال
تنو از بتوان بزیب گوشمال
سر کنده گوشها عرض توان بیکی
جابین قد دو دیت خوش نبید د
که شینهت وخود شیرید و

تیز پیجان چون کوه جنبش دو ان
غمازه ریبجان و دادان به پیرش د
سرل تن پتلنهم پیجان و توان
سمن فتن و بان بود بن لو
که دان و بجان

چو دیو بود تا دو دو گوی حید

تلو بایه

چکو بتر زبان کرا بلاغ دران
کو دانی کشوا چو داود کاسه جوان

دران
نمود و بی تر اینشی عقبه چکیر
بسوزیو ساگان از نامه و
کسی دریش کسکی زراغان
جوی ریش آب چو جزهی د
جل پون خزالی رنگ حیران
سراب به آب

بر نگو بر یک بیسه دا زبان
غزل زبان رس و زکرن

سرکش خبر و بیانغ زیب و دوش
بجی ازنعلش جایان جیب مبتد
کسی ار بجان دستی کرد
بزرگ کرده به پیرون
دل دو بیدا از ز ماه دوده
جلو ببیدار باینید از زاده دود

بر آن کام از دو زخش نصیب
بیابان بیابان [illegible] از قفا
[illegible]
زکنده [illegible] تند بر روی زند
[illegible]
چو بر کوه [illegible] کوهسار
[illegible]

کند جلوه [illegible] کوی حفظ
[illegible]

بر قطره از صوتی او [illegible]
[illegible]

که از دو [illegible]
[illegible]

[illegible]

صفت حیدرآباد

[illegible]

زمین زیر بستان مثل مخمل
ز بس نیزه چون بوستان گل
نگار بیابان لعل با ... نفر
چو ... دل الذین ... منتشر
ز بجای دو ... از با احتشام
اگر کان اگر بحر ...
سیاهی که فضل کفایت به نام
...ها ... رعایت همه
چو کام ... بر فلک ...
... طرف ...
... بجا ... گرد ...
دل اهل ... بالا ...
گرفته ... کار خود ... الهوس
... عاشقی ...
چنان با ... گرد ... نیز از
... به دم ... دیده باز

مکم اگر گشته ... کوی
... دیده زلف ... بو
بجا ... اگر ... زند
پی در صفت انگشت ... زند
... جا ... بنشند در
... دیوار ... کرده سر
... عیدی بر آسوده ... است
... همه عیدی بوده است
عمارت عالی بر آن کوه
... در کار ... کوه

در صفت ... لشکر و ... عاشقی

... خود از لشکر ... ان ...
... فتح ... خورد ...
طلب ... است از ... دری
... بخش ... لشکری
... لشکر ... روز ...
... برگرده ... هزار

زنجیم ... در کمی و بری
فلک ... ظرف ... است خود
... چون ... باز
... کوه ... شان ... از
دل ... فارغ ... محتاج
... رزق خود ... بی
... مطبخ ...
... کلب ... سخن
اگر ... از ... سیمان ... و
... از ... کان ...
... کرده ... صرف خان
سیمان ... بود مهمان
... بجز ... جمیل
بخوان ... جلیل
... چو ... روح ... شی
... کف ... خشی

زهاکسر ... کرد
... خاک ... به پهلو ...
چنان نبود ... خاکستری
... فلک ... خاکستری
... گردون ... حرزی
... گشته خاکستری
... چون ... شمال
... در چین ... غزال
... دامن کند
... روشن کند
چنان ... زاده ...
... جوان ... بنده دو
... خاکستر ... شد
... غریب گرمابه شد

صفت گرمابه

که گرما ... انجمن
... گلخن از ... گلخن ...

گرمابه

کرایان ... درو هم گلشده
بجود ... خانقاه
جهان است ... بی
کرامت ... خویش هم
بهار ... آزاده هم
... خاک ... سرکشی
زمین ... فلک ... انشی
... صفای ...
... صفای ...
برای ... اندر ... آتش
دل ... بالا ...
ز ... پیدا ... ایران
... جلوه ... ایران

... نگاه ... نماز نیز
... بیستان ...
... گرده جوان ...
... ادا ... درو ...
... بیستان
... سر ... بیکران
... بجا ... باخبیه
... و ... کرده ...
... و بهار
... و الله زاده
... بجیحون ازو
... بیرون ازو
... دیده اند
... و ... دیده اند
... راه ...
... ایشان ...
... دریاها ...

خود ... خوط ... زلال
... موج ...
... بازی ...
... ان ...

صفت مسجد

چو توصیف مسجد ...
... مسجد ... سجود ...
... زمین ...
... کرده ...
... کرد ... افضا
... جیحون ...
... ایشان ...
... صفا ...
... بیشتر ...
... دیدار ...
... چهره ...
... چهره ...
سرای ... مسجد ...

... کنار ... با
... اجابت ...
... مسجد ...
... ایشان ...
... وضو ...
... اجساد ...
... جدار ...
... چیست ...
... ساعی ...
... عشق ...
... فلک ...
... اوج ... دستگاه
... صف ... که دشاه

نبی نور منظر که در قدر و شان / زمینی کند پیش او آسمان
به رونق ز قصر خورنق فزون / [illegible] ستون
ز خارا [illegible] / از این قصر شیرین در آفاق شور
[illegible]

خوشی بر [illegible] / که گوی [illegible]
[illegible] / چو [illegible] کرده [illegible]
[illegible] / [illegible]

نه هر کس [illegible] / دل لاله از عشق خود داغدار
[illegible] / [illegible]

که هر جا که داری [illegible] زمین / زمین [illegible]
[illegible] / [illegible]

صفت گلزار

[illegible] / [illegible]
[illegible] / [illegible]

[illegible]

نمی‌داده آبی [illegible] / [illegible]
[illegible] / [illegible]

[illegible]

برازجمن حجت غیر از سخن
که وا کرده رو صحبتی از چمن
کسی را که بیند با فلک [illegible]
برامان [illegible] از [illegible] گوید [illegible]
سر عقل را داغ [illegible] حکمت
بی سخن با زبان [illegible]
بجز [illegible] بود [illegible]
را [illegible] چو کنج و [illegible]
[illegible] و حسن [illegible]
[illegible] بیان [illegible] بشان
ره باید [illegible] زبان [illegible]
بجز [illegible] دل و جان [illegible]
[illegible] لطف [illegible]
[illegible] در میان
[illegible] گوهر [illegible]

[illegible] دلی و [illegible]
زبانی [illegible] بجز [illegible]
[illegible] چاره [illegible]
گرو [illegible] زبان
[illegible] گذشت
[illegible] جهان [illegible]
[illegible] بود [illegible]
[illegible] عطایی [illegible]
[illegible] زبان [illegible]
[illegible] شد [illegible]
[illegible] عزت [illegible] علم

رواج علوم [illegible]
[illegible] زمانی [illegible]
[illegible] در [illegible]
[illegible] شرف [illegible]
[illegible] اهل سخن [illegible]
[illegible] مختصر
[illegible] مفتوح
[illegible] عزت [illegible] فروغ
[illegible] جهان [illegible]
[illegible] منطق [illegible]
[illegible] حکمت [illegible]
[illegible] عطارد [illegible]

اشارات [illegible]
[illegible] جهان [illegible]
[illegible] عزت [illegible] دل
[illegible] آسمان
[illegible] اهل [illegible]
[illegible] عطارد [illegible]
[illegible] سخن [illegible]
[illegible] دلیران

بسی [illegible] از [illegible]
[illegible] بیان [illegible]
بیاد [illegible] نظم [illegible] انتظام
[illegible] عدالت
[illegible] عدالت
[illegible] الفاظ [illegible]
[illegible] آورند
[illegible] انوری
[illegible] سخن [illegible]

[illegible] سخن [illegible]
[illegible] کلک [illegible]
[illegible] کمالات [illegible]
[illegible] بهار
[illegible] جهان [illegible]
[illegible] فتنه [illegible]
[illegible] گلشن [illegible]
[illegible] سحر [illegible]
[illegible] جهان [illegible]

[illegible] زند
[illegible] زند
[illegible] بهم
[illegible] بهم
[illegible] گل
[illegible] دل
[illegible] سخن
[illegible] بکار
[illegible] بهم

[illegible] خویش
[illegible] خویش
[illegible] سخن [illegible]
[illegible] قاطع [illegible]
[illegible] خسروی
[illegible] تیغ [illegible]
[illegible] سخن [illegible]
[illegible] خویش
[illegible] نفس [illegible]
[illegible] سخن [illegible]

صفت کلک [illegible]

[illegible] بلند [illegible]
[illegible] شماره [illegible]
[illegible] بهم
[illegible] نقش [illegible]
[illegible] غلبه [illegible]
[illegible] نگاه [illegible]

بپرد از خود تا فلک هی پرم
بجان ملک تا فلک هی پرم
[illegible]
مرادم سخن از سخن می‌رسد
[illegible]
بیابان فنی از دوست تو
[illegible]

طلب

سوال از شاه

[illegible]

بچه بود طوطی [illegible]
بجد ادا از جود شاه جهان
که گفت طوطی که ای شاه جهان
[illegible]
همین کان [illegible]
چنان در [illegible]
[illegible]
که دارند شیرین [illegible]

خواننده [illegible]
که در خوش [illegible]
ز آن شاه ده دارم از لطف شاه
[illegible]

[illegible]

بیان

عیسی نه ادا چون سخن پیش برد
[illegible]

علم جهان ساخت ... [illegible]

[illegible]

سخن از الفاظ در چاه بود
زبان در دهان خشم برداه بود

ز تو نیز در سر محبت فزود
سخن بر کشید [illegible] ز نفس

شد آن گوهر از سواد [illegible]
بیاض [illegible] گفت [illegible]

سخن هست [illegible] زبان
چو [illegible] گردان [illegible]

در آن [illegible] بیجاد نفس
زبان گشته مضراب [illegible] نفس

[illegible]

زمستان عشق او از بلبل ...
نه دیده چو او کس ...
سراپا زبان و گر ...
بشتی سخن ...
بران حفظ ...
نقد خامه ...
نکرد دیده ...
کشاده ...
گشاده ...
بجو تا که ...
بمیدان ...
فرو عشق ...
سخن ...
نخ بود دکان عطار ...
ز عطار سود دکان ...

نشود یکی خوبان ...
نظامی زبان ...
دو گلدسته ...
کسی ...
بشتی ...
لطفی ...
چنان ...
بهوا ...
چه بود ...
رفتم ...
نخواهد انجام ...
زند ...
بر ... رسید
چنان ... ظهور

نظر چو من ...
نمی یافت ...
چو کس ...
که بحث ...
بر کرده ...
چو ساز ...
بیا ساقی ...
بر سر ...
زبان ...
کرام ...
بنام ...
که گویند ...
ز نور ...
چشم ...

بر دار عشق کوس ...
در معنی ...
در این ...
که عشق ...
عزیزان ...
من از ...
ز خود ...
ببین ...
از دو ...
کسی ...
چو ... انجام
دل ...
نمی ...
اگر ...
چو زدم ...
کشد جلوه ...

دراید بیخ ... ازدوم
که گره سرا ... در سکوم
نباشد چنین ...
ببین جاشنی ...
ز لبهای ...
ز لبهای ...
نکرد ...
ز دو گرده ...
نشود ...
خوش ...
ز دو جلوه ها ...
که دنیا ...
بتابد ...
که ...
چو از خانه ...
کشد جلوه ...

از دو کرچه ... کلام
ازو کر ...
... بیا
ببین ...
ز ...
خوش ...
خوش ...
بشب ...
برش ...
ز دو داد ...
که خواهش ...
چو ...
چو ...
چو ...
چو ...
مزدور است ...
که است ...

مزدور است ... دل ...
مزدور است ...
بشنو ...
زمین ...
که ...
ازین ...
بچه ...
زهی ...
نه ...
دو ...
بحث ...
که ...
نعیم ...
[illegible]
[illegible]
که چون ...

که ... کار ...
از ...
که ...
که ...
سر ...
ازین ...
ببین چون ...
سخن ...
جلالت ...
ببین ...
که ...
سر ...
دل ...
بر ...
[illegible]
دراید ...

نوی فکرت هزاران خوانده

که آگاه کردند از نحو خویش

کزو زنده خانه ده سر بر زمین

بجو زاده کوی قناعت میوی

[illegible]

[illegible]

بدنهایه اگر [illegible] عرض

[illegible] طهر و طرب [illegible]

[illegible] که از او [illegible]

دعا نیکی با وقت ظاهر است [illegible]

ز بنیاد [illegible] ایمان تو

[illegible] در دین [illegible] ایمان تو

چو اندیشه داری [illegible]

چو این بهر خود مراد ای چرا

[illegible] آن عقل بود و یار

[illegible] به خود انجمان

که حاشا اطمعی شود در زبان

[illegible]

رفت گشته از دود [illegible]

[illegible] در زبان [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

دل از ظلمت سینه شد زنگبار
درین تیره گل خاوران نگار
غم جان مخور [illegible] برد
ابی و خاکی با این گل برد
براه [illegible] کشتی از زاده [illegible]
عجب گر توان دید از [illegible]
نقش بنشست [illegible] راه صوم
خواست بر [illegible] راه صوم
[illegible] صوم مخدوم [illegible]
غلط کرده [illegible] صنم [illegible]
بی عهد [illegible] بدو
درست [illegible] خود [illegible]
ره پیش [illegible] ساکن [illegible]
غم ملک [illegible]
دل از [illegible]
بعد [illegible]

[illegible] هندوستان [illegible]
[illegible]

نقش [illegible]
[illegible]

خرامش روی با فغان نگار
[illegible]

[illegible]

ارد لب

[illegible]

تا نام که بیاری ... بهم بدمت
زنده ... بیادم ... بیاد و ما
بحیلت زبان ... بیان گشته لال
طول سخن چون ... هم عرض حال
... بصبر ... جیم ... کرم
... الامان الامان
ضعیم ... ضعیف الامان ...
[illegible]

زهی ضرب ... سلسله ...
... کرده ام ...
... جلیل جلیل
[illegible]

جا نام ... طمع در فراغ
... نظر ... فراغ
[illegible]

نه از دولت باده ... دو هزار
زبانی ز سودای ... درد ...
[illegible]

نعت رسول صلی الله

چراغ عرش را روشن از روی او
چو بنگری و چه نازکی بشد روی او
ز چهره خوبان فرق فرا نه بر فلک
سر از فلک بر زد کلاه
ز والا داد و عرش ز گو شواد
ز دلدار شرع را از دار
ره شرع او نزد دار
نهاد کی خطه پنهان
بقدر شان چنان چرخ
که عرش ایه دوره ز انور
چنان عقده ز کار است
که زبان در بن کار برداد
ز جسم دیو چنان که جست
بی سایه از کی او که جست
ز شوق آتش ز درو بر فرود
که از شعله بر دمان سایه جو

از ره گرش سایه فرق
شد کابره و در سیره افتاب
بر فته بره کی قدم بر قدم هم
نکرده است این هم سایه
که خوش شد ز سایه خود جدا
چراغ چنین به از با سوا
بود قسم ختم نبوت برو
مهر نبوت بر او
پذیرفت سامان و هم ام
نهادند چون پشت بر پشت
پیروان امر زشی کردگار
ز تو قرا این مهر خدم دار
کجی این و مهر سلیمان کجی
از زوال من گشت فرمان روا
بلاغت از دو فصاحت از دو
ملاحت از دو صباحت از دو

از دو کار نه نظیر شد در بهشت
که صاحب لوا است شفاعت
علی ولی ابن عم نبی
که جبرئیل است او ملوک حنبی
خود کرده چون عین ذات
زمان گشته اول بعثت
بیچ عین نادر جا اصل و هم فرع
که اعاز علمست و انجام شرع
از این عین در گلشن روزگار
ز بند جوش فواره چون رنگار
ببین عین بر بره از تافته است
که خورشید جان شرق تافته است
ازین عین چو چشم اصابه در
که کرد بر از دیده ما عین نور
عرش چو رکوع کرد ز شوط قدر
علی کرد علم شود صرف تو

اگر نامها خوانده
علی را ولی خدا خوانده
ز صوان لا اله بر سر من فرقنده
از وصف خاص خیز و نکین بهانه
ز نقدش سخن بیره بخش
بجز مرا ز زبان دو گیتی
ندارم قبول از ندارم قبول
که در سینه فرد است زوج بتول
علی را علم نافش از وصال من
که هم ان که او گرفته است
عاشق بر بیند دان آنکه شست من
به پشت اشارت ز پشت من
غزالان بدشت دار امن نزار
ز خشم چو نگاه شان نواره زار
جفای زمان صرف من شود تمام
خدا کنیم فرصت انتقام
ستمگر

بتماش فلک مگن باکه هم
دیده ارسته آرای دوران دو هم
چو جان این جز غیب نخست اشیان
چو اه سوز آتش آزاده بیست
چو ا وپره شعاعی در گاه من
تن در زینت تیر و تاب جان گاه من
که تند بال او روشن کند آه من
طوطی ای بتقصیر خود قایل است
بگو ای سر دیش زده دیوان بیست
خلاص کن از ظلمت آباد بهند
که زینم سیم بخاک ره بکرده ام
تو قند نه دانیای نیکو کرده ام
به چشم که بر خود جفا کرده ام
جان بخیر یاد خود افسر ره
که یا خیر یاد خود افسر راه

چو از بال شان عنان شوم ز اد بخیل
چو از بال شان شوم بخیل
بپرد به چون قرن بنهم بیای
بجای به آن زهره جای
که در آتش ز بیر بکرد نهم
بیند بیش طوق بر کرد نهم
پران در زنجیری بر بایم
که رخت از بنی بر بایم
بسجا بیه پر پیمان با بهم
چو روز و جه شب بر ورا بهم
عطا و عطای شهر داد رسی
ز بهر کوس رحش ز نام جهان
بنامش بکیر تر بایم بسیر
سمند آنکه بهر شش دوزه چکیر
بنام بنی نقش نقش از دی درد
بنام بنی آسمان رو دارد

پراشین پیر بوده آبروی
پرا شین پیر پر آن خاک پر دی
بسر گردیه بسر عال شوم ببره دار
بپرسی دعا این شوم دست هم
پیران بدو بختن دست ز این
بنامک عرب ببرده بر تن
بنخوان ادا بسرای خوبو کن
که از بدر سیاره دار
ز بهر حوض و بند برای عیب
ز بهر خواهید ای آگاه ای عیب
یره ساقی ان از دو عیب
ازان باده صاف هستان
که بار باده آن ورد داستان
بانداز شانه آن ورد داستان
خلاص بی پیا جهان داور
سکنده ر سر بیر اقبال وفا
بیاد و دو بش داده ور فدا
زهی نوبت داد و داد جدا

ز خوبیت جهان که خلد برین
ز خوبیت جهان است حور عین
جهان روی که بر خیر
جهان بی ز تو خاک ره در
به آن آب آورده بر دیش
بر با ده آورد چراغ سپر
که آن نور و آرد بیش
که خود شید به زردی و نقار
که خط او سلسل ابر ترو بی بار
به ما خود رضا و الا ابر سخن
سخن بکلی نکین سخن
که با بوده کوه فرو حضر است
ضمیر لبان بت بجای است
بنور خوشی کرده رستی دین
دل هم داد و هم یاری بری
که داد و هم که بر حال حه
ز محبت نوبل بخاک رسم
از این است ابن جود که ماش

چو رفت کز کوشش بهمن بیکسی
تو خود از نیا بهم [illegible]
عیان جو نیکی بهر [illegible]
کند غفلت کار [illegible]
[illegible]

[illegible]

بهر دو جهان بهره و ظلم مکاشتی
سخن بر نوعی آید آگاه باشی
شود عمر شاهان علاج نیاز
کجو نباید دست ظالم دراز

حکایت

چنین داد فیروز نخجوان پیام
که مسموع میگردد از خاص و عام
که دارند شاهان چین این نیاز
ز شاهان دیگر بسی بر دراز
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ز آبیاری آنجو دیار آنچنان گذشت
که چون [illegible]
بر آید چو آن نخل [illegible]
بر آید مراد [illegible]
شد [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

بهر دو دست در کردن آویخت
بزد بر تو چه [illegible]
زمین [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

بر دو دو جهان [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

زابل

زبان [illegible] کس طلب
[illegible]
[illegible]

چنین کرده ام کز صفا طرز خان
که از رشت این را فت و انشان
ولی علم را این کمان [illegible]
که منتظم است [illegible] سرشت
بدین درو جا نگاه در مانده جان
که تا که کرده [illegible] آن کمان
نخواهی بیان کرد انصاف [illegible]
مراد و نحو رشت خواهی شکست
خداوند خداوند بنشسته این
که تو نیز [illegible] غم نیز زمین
بدین [illegible] که دیر چون [illegible] زبان
زبان در کشیدند این [illegible] زبان
که ده [illegible] زنان [illegible] شاد باد
که زرد کسی از این [illegible] یاد
بدین بار اخلاص از جان [illegible]
بیایم [illegible] شاد جوش [illegible] عراق

زمر خان در دو دست [illegible]
ولی [illegible] ازان یکی [illegible] بیست
نجوم آسمان آسمان [illegible]
ز چند بیت [illegible] این [illegible]
بتحقیق در [illegible] [illegible]
بتازم [illegible] به بندان [illegible]
سخن [illegible] بیت انتظام [illegible]
ببین کامل [illegible] در [illegible] نظام
چو ز آن نطق [illegible] بیت
که هم [illegible] سخن در [illegible] بیت
چو [illegible] اعجاز نظام کنند
دو [illegible] بیت [illegible] کنند
شود [illegible] معنی [illegible]
ز لفظ [illegible] زنده [illegible]
ز [illegible] بر جان [illegible] بیت
ز [illegible] کلید در [illegible] بیت

بیان را ز نامی [illegible] جو
که [illegible] از [illegible] ناشر [illegible]
بجز [illegible] داشان علم
نبود [illegible] جهان [illegible]
بجوی [illegible] شود در [illegible]
که [illegible] شود زود [illegible]
تو [illegible] بیحد [illegible]
بتکلیم [illegible] بحر [illegible]
بجو [illegible] شنیده [illegible]
بفرمان کامل [illegible] البلند
دم [illegible] در [illegible]
بغوغا [illegible] ده [illegible] گرفته
سپهر [illegible] از آن [illegible]
بخلطه از آن [illegible] خود کنند
که از [illegible] جام
که لطف صبح [illegible] شام

بیان [illegible] در [illegible]
[illegible] ز [illegible] دارا بیمه
زبرجد [illegible] آب [illegible]
[illegible] زنده [illegible]
فلک [illegible] بیست [illegible]
ولی [illegible] چو [illegible] بیست
چو [illegible] بود [illegible] دولت
علاج [illegible] نتواند [illegible]
بیان [illegible] بیست
که صد [illegible] نگاشت
[illegible] ز [illegible] رشت
که [illegible] چون [illegible] علم
از [illegible] تام شهان
[illegible] جهان
ز [illegible] جهان حاضر [illegible]
[illegible] تام از [illegible]

سیداد

سراری کز شیرین [illegible] خسرو زدند
زدار [illegible] عظیم
نظامی [illegible] خسرو [illegible] از قدم
قلم [illegible] آورده [illegible] دوات
[illegible] آب [illegible]
براه [illegible] اسکندر [illegible]
اگر [illegible] اسکندر [illegible]
[illegible] اشعار [illegible]
نبایست [illegible] طوس
بلیدان [illegible] طوس
زجولان [illegible]
[illegible] سعدی [illegible]
زسعدی [illegible]
[illegible] انوری
بجود [illegible] انوری
[illegible] کمال
صواعد [illegible] از کمال
کمال [illegible]

[illegible] بلند
[illegible] بلند
طهوران [illegible]
[illegible] زبان
[illegible] جهان
[illegible]
[illegible]
[illegible] سخن
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

در ایمای قصیده خود و [illegible]

[illegible] خویش
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

سخن سازی بنزد ازین بحین قیمت
جمال بیت اینکه بناید بحین قیمت
[illegible]
خیالات ارباب فن نازکست
مدار بوده بر جود سخن نازکست
[illegible]
کو دای صد بیت دنبال بی من
فیاسی کن از قال من حال من
[illegible]
سلام کن و سجده ارزش طلب
کلام سخن من دارد و کلشن طلب
[illegible]

زنهار تو داری بکف بنفشه
چنین اند اهل زمان بنفشه
[illegible]
بجا ب ادب بر کران افکنند
بخره و غزل در میان افکنند
[illegible]
اگر چون ز آهن شود سکه دار
سر انگشت اعمی نماید عیار
[illegible]

دو بیت ای لاله از باغ بهشت قدرت ای سرو جویبار ارم [illegible]

۲۳۲۵

[illegible]

بادوام از زر تو داد و زمانه

بوده درگاه کعبه اعظم

[illegible]

یا علی جز تو نباشد بکسی ایمانم

آشنای تو بود رحمت جاویدانم

[illegible]

یا علی منتظر مرحمت و احسانم

[illegible]

حکایت محمود و ایاز

از کلیات زلالی خوانساری

[illegible]

[illegible]

[illegible]

مناجات اول

[illegible]

مناجات دوم

[illegible]

مناجات سیم

[illegible]

[illegible]

مثل

[illegible]

مناجات

[illegible]

در نعت سید رسل

[illegible]

[illegible]

در منقبت علی عالی

[illegible]

سبب نظم

عروس باکره بود دمی راز

درون پرده زنبوری شاه عباس

ستاره سوخته در عشق ستاره است

[illegible]

[illegible] که از من غافل شو
[illegible] پا بود در دل شو
[illegible] کرده ام آواز
[illegible]

غزل

[illegible]

بری کردم که بر گرد آن شغفست
دلی نازم که در میدان شغفست
[illegible]
ز آن آتش که در دل راه دارد
پریشان زاده چون آه دارد
[illegible]
از این عشقی که چون [illegible]
فلک [illegible]
چنون عشق به پیمون نهاده
[illegible]
دماغ دل [illegible]
که افلاک عناصر [illegible]
درین میخانه جان باکره دارند

هوالبود [illegible]
چو [illegible]
[illegible]
امید جهد [illegible] عرض جست
جو جود [illegible]
یاد [illegible]
از آن داده [illegible]
بیم [illegible]
درین معنی [illegible]
کرا [illegible]
[illegible]
همه [illegible]
زبخت [illegible]
همه چون [illegible]
شود [illegible]

سوالی کرد از مجنون [illegible]
که بر معشوق ذات [illegible]
خدا [illegible]
از این [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
اگر عشقی [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible] بجز [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]

خیالم صورت کلکت [illegible] بست
که گاهی شعله [illegible] بجست
شکر خایم [illegible] بود
[illegible] زیر [illegible] بود
چو بخیه سوی [illegible] کام [illegible]
سخن [illegible] دل [illegible] بصد رنگ
در او [illegible] نوبتی در کنارم
جمال [illegible] خوش نظامم
چو خوابی بوی پیراهن [illegible]
زلیخا رنگ [illegible] یوسف [illegible]
[illegible]
چکیده صورت و معنی [illegible]
چو [illegible] دیده [illegible]
بهم [illegible] معراج [illegible]
چو [illegible]
[illegible] جان [illegible]

گل صبح دمیده از [illegible]
[illegible] لاله زار حسن اسلام
[illegible] خط [illegible] می
نظام صورت و معنی نظامی
[illegible] دم [illegible] بان
[illegible] بان
[illegible] شدم [illegible]
[illegible] سحاب
[illegible] شدم
[illegible] آسمان [illegible]
[illegible]
[illegible] نظامی

[illegible] چون [illegible]
[illegible] کرامی
[illegible] سخن [illegible]
چو [illegible] چشم [illegible]
[illegible] دیده
[illegible] چکیده
[illegible] مجلس کردم [illegible]
[illegible]
[illegible] زمین
نظامی [illegible]
[illegible]

[illegible] چون [illegible]
[illegible] چون [illegible]
[illegible] وقف مانند
شب معراج [illegible]
[illegible]
[illegible] روانه
[illegible]
[illegible] نظامی
چو [illegible]
[illegible]
[illegible] گلی بود

چو فرز

[illegible] سعود است
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ازان مجنون [illegible]
چو [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] مجنون [illegible]
نظامی [illegible]
[illegible]

چو [illegible] حیات است
[illegible]
سخن [illegible]
سخن [illegible]
[illegible]

چو آوای [illegible]
[illegible]
سخن [illegible]
[illegible]
[illegible]

تحت نشستن محمود شاه

[illegible]
[illegible]

چو شد در کارگاه کار تقدیر
روان در کشتی [illegible] تحریر
بهار و گلشن و بهر سرشتند
بهشت [illegible] بنوشتند
ز این بهرام درون بخوان [illegible]
ز آن سلطان ز چین بخوان سخن دان
[illegible] از این عشق در کار کرده
[illegible] در عشق و [illegible] کرده
یکی [illegible] شکسته بار دارد
[illegible] افکار دارد
یکی [illegible] قدرت ندارند
قضا [illegible] ایمن [illegible]
یکی [illegible] دیده [illegible]
[illegible]

چو شد [illegible] کین انگیخت [illegible]
[illegible] تاج کیانی
در آمد [illegible] تاج
[illegible] محمود [illegible] آن تاج
در آن موسم [illegible]
[illegible]
[illegible] لاله
[illegible] پیاله
[illegible]
صفیر بلبلان [illegible]
[illegible]
[illegible] ایستاده

[illegible]

باده با سواد از شغل [illegible]
[illegible]

خواب دیدن محمود ایاز را

[illegible]

لب چون غنچه لبریز تبسم
دل از راه خندیدن در دو گم
مر کهان نوش لب چون غنچه خندید
ز شیرینی لبش پر خنده چون ...
ز اول تا آخرش خنده آلود
ملاحت تا قیامت زان نمکدان بود
نزاکت بسته بر موی میانش
عدم را کرده راه دهانش
[illegible]

[illegible]

مثل

[illegible]

مثل

[illegible]

مثنوی

[illegible]

زبان در تاخت دارای جهانگیر
چو رعد و باد گرم خیز و برق شمشیر
[illegible]

مناجات

[illegible]

مثل

[illegible]

[illegible]

کشش خوبان نگاهی بیش ازو نیست
که تاج از پشت زانو افتد از دست
برای آن که گفت سرو خم شد
که با شمشاد و با ماه [illegible]
سجود عاشقت محمود [illegible]
چراغ چشم خود بینی محمود
طلب [illegible] کامل داغ [illegible]
کشیده [illegible] وصفش کرده
که من [illegible] تاج و تخت خود گم
[illegible]
[illegible] ازان [illegible]
که باشد [illegible] ناله [illegible]
بجان [illegible]
[illegible]
دگر [illegible]
بجان من [illegible]

سبو در [illegible]
[illegible] عشقت [illegible]
صراحی [illegible]
[illegible] بزن
[illegible]
[illegible] جام
[illegible] انجام
بکام [illegible]
[illegible]
بیا ساقی [illegible]
[illegible]
[illegible] جان [illegible]
[illegible]
[illegible] نیست
[illegible]
[illegible]
[illegible]

بیا ساقی چو مرغ [illegible]
[illegible]
[illegible]
حرارت [illegible]
[illegible]
بیرون [illegible] بکام
[illegible]
[illegible]
[illegible] لاله
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] لاله [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] دیده
[illegible] بکام [illegible] رسیده

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]

شکایت کنان از دکان این شما رسید
[illegible] بکار رسید
[illegible] گرفته
[illegible] گشته
[illegible] خواب [illegible]
[illegible] سودای محال است
[illegible] فلک شد
[illegible] اجابت [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] صاحب [illegible]

[illegible] پیدا
[illegible]
صفت [illegible] شکار رفتن
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible] بود
[illegible]
[illegible]
[illegible] رسیده
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] دارد

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

چو نئی تافته گرد شعر سخن نار
نفس گرم نیفشد چو حنظل بار
غزال او شیر بو کرد بیره خفته
بشت دد دوزی دوزخ شکفته
کوزن از بیسی کرده امیدوار
بهر سو نازو ابرار زبیر داد
چو کردی از جهت فریاد
بصحرای فتاده چو کشته
چو کوه افتاده ز انوی شکسته

پیش ازمهر تر از ترکان بر جعد
بیوش تار بخته دندان افعی
کز دیدش ... که عالم جست
فضا را دور از دوزخ سر بر
پریوار از نظر در دیده کشت
کمند انکنی چو زلف نو خطان
سیاه چون سنگ دلبر غمزه باز
زبس جشم چو دو زنده انگشت
بهانم دیگر روزی بر زده

سمند تیز رو از شیر جنگ
کر سو بر جال کشی جو بلنگ
کمان انکن کمان او در فتاده
کمان به انداز خون زنگ ...
کبالی کو ز افتاده زنگ
چو تیغ بر کند با کین تو
کمند با بازو دار بر دار
کبود حلقه خوش زلف نو خطان
ست کشمیری بان در بند افتاد

کمند انکنی بلای آدمی دزد
کمان او بکشی زنده کرد
ز صید افکنی ابرو کمان را
خرام اموز جان دجان را
چو زلف انکید از ره کرده بند
کنون شد دوست تز نتهان بجو
سوی ملک جان دشمنان از پی سود

رفتن شاه بشکار ...
... و ... بازار ادیدن

بی نظم زد از غم کرده دم
بی جز زان راه که دل
ضمن نهاده ضمیر خنجر
کر از غرق نتی ... حاصل
دوای حبیرد المحجر کرده

تو از جدیش پیروز بیاسب
زقیصر و خان و زیا
بتیر پیش بزدان بفتاده بودند
سپاه مشکین بنان از تیر جست
شه با ... مرک زبون فاماسد
جهان کشایان در زمان خاقان
بهادری ابرا زاده و
که کشتن ... افتاده بود
بهر بیت دو برادر سود
ز عشاق دو خاقان لعل جو شنان
نه از ان عمر را زبید دجال
جهان بر ... بی جهان گرفت
علم افراز ... آمده سوخت
کلستان زاده از حسن خوبان
خیابان سرو نازی بای کوبان

ز بس قدرت تا شاه ضیغم را
که داد و داده بیستون بجهر را
شه امید بیان از شکر سود
ملک تمیز نبان او و فرا
که کسکون اعدا بجوی بدان ...
بلنک بنده بیلی باز
جو ... با ترکوجم چشم
به راه سبز را ... ظاهر
جهانش بیاده راه و تجنام
ز یزدان دست جمع و کبرکه
غم از بازان عشق کم بود
دل شاد و سرو کبر عشق گم بود

ز رانش جفت حسن کوه برده
دماغ بیلش بر راه کرده
اگر بیشتر خرید ارت و رو
که از راه ... وزیرش دادم
خرید ... بر مهر ...
دو جهان کم ... کر زاست
زهی الفت ... سیر
ال... که ... فروز
با زمین کرد بوشی ازان گرد
نیکو شی ... صبا
کر ان در دل ابو دوست به
بود تشنه بر ... بخواست
سواری زرد به ... با است

ز بیداز بیش در ازان خراسان
کشته جابک سوار از دامان
... که سایه افتاده دیده
فتاده بیستی و ... کوش
عطر جون نوجوان ... اغوش
جفر زان ... سوی بیش
... بیش بونس ... بیش
جهان سیاه در زمان ... در دل
نکه زرد ... جان سیمل
سوی ... ستان ...
نیامد ... با ... آب
کرا بقوت ... ابرو ... آفت
رسیدن ... جو هر کس در شرافت

ببالا ... ز آ... شاه اقت

[illegible]

[illegible] غزل [illegible]

[illegible]

صفت بیت [illegible]

[illegible]

زنکنگلو [illegible] دریا غم
بحق جرخ [illegible] زیر زبا غم
زبیم [illegible] کردی [illegible] امیدم
این جز [illegible] سیم [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible] کرده [illegible]
[illegible]
[illegible]

بکنده جین ابرو [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] بحق [illegible]
[illegible]

بحق [illegible]
[illegible]
بحق [illegible] بکی کردم
[illegible] در [illegible] کردم

صفت آن دختر سیمبر و عاشق کشتن [illegible]

[illegible]
[illegible]
چراغ [illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]

ز دردی آنچه در دل بی جنون زد
بی اشکی بصد دریای خون زد
ز زلفان زلف شب را تاب میکرد
بروی روز اختر دانه میکرد
ز دو نرگس فغان ابر گوهر
چنین از پرده دل ناله بر خواست
که از غلطیدن اشکم در هم
بروی شاهد دهر چهره غم
ببین اکنون چشم فتنه پرور
نگه کن مذاق زخم ناسور
ببینی کرد در عاشق نبودند
بجا بینی که در دشتی نخوابند
بصد زاری محنت مهد سلطان
بجان پر شکست دل درین
که جانم را ...
نه دست ... کسی

بیا از زخم دل ها سینه ریش
بجان پر شکسته جان خراش
ای نامه ...
...

[illegible]

رخش شستن چو روز عید دیدند
صراحی را بخونابان سر بریدند
زمی دیدار بالا دست نبود
چو خشکی دماغ از باده برخیزد
نگاه از چشم ساقی مست نبود
قدح پیمانی از مخمور شد شیشه
صراحی را سجده و انجمان کرده
کرانه نی او چون روان
جهان چون نفس خوش گواران می نماید
بر نکرده می یاران می نماید
چرا بست ساقی خنده در این روز
بپیکر بر ساقی نو آموز
خم از پیچ چو زده تق
شوری خشک بت باید که از تق
زهر یک قطره شوری چشیدیم
نمک از پیچ بگیتی ندیدیم

بدوران آی صراحی از خرابات
که عالم را گرفته زنبه و کاهات
بجیب جسم شراب ناب برسم
زبان بند فهمیدم برشته
هزاران دل زنهاد غلط
بخوبان هر یک قطره می
قدح در کرده خون در نشان
کلی از دست جام جنت
کلی از چنگ بنوازش ها داد
شکست دل به دست خوب ها داد
کل فتح و جام از کلش ادا
نقش خوان کشیده از ازل
خرابه باده دیدار محمود
که بر تشی از ریزش نمک سود
قدح بردا شته مانند غلامان
زلب غلطان کوبه تا برابا

که زنجیر مجلس افتاد است
تماشا چشم مست خون خوار
بنفشه خفته در پهلوی کهسار است
نگار ستان ماه رفته از دو
در این خلوت بهم صد جام کام
بجز هم ابرا کنیم دم کنیم شام
سحر که شود از فیض و خت دا
در دیو چشم یاسمن کجت خورا
دامنت ساغر لبریز از می
چو رنگ سرایت گجیز دارد
پیش خرشیدان نخواهد نیست
کر لبریز و نگار دو دنیا است
پیاده تو شب ابر بوسم لب جویی
جهان بگلزار خبر شده ریخی
بیره و بیا و خمت این بود
گرد جهان لخت دیده از دور

سویت دیده سحر دایه که رخ
نگار بر گرد دو دیده کرد
شده گریه خضر جام از آن نگار است
نگار در انجام عرض خور است

رفتن ایاز بحمام

ایاز بوده دامن نکو حبیب
شده چو جوش از آن است دیر
چو شه عقل سر انگشت بر زار
دماغ زرشوئی خدمت گلزار
سوای کرد از من سر بزی
کرای شوره امروز در شبی
تمام خشت جام از گل گیست
کرد خوش زبان پیچ گیست
مه طاق در دست شکل شاده
بخوبان صنعت نقلیم داده
زاب گرم و دفتر گل زنیم
گرفته موج بکوثر زدیم

بود گرمابه یا خورشید گرم
نظر گرم و چراغ حجت و گرمم
عرق بر روی خوبان مرکز ده
چکیده که بروی رسته ستاره
دگر اکنون تاب اکنون طرازد
گرامی پرده حیای زد
نقد بیرون و نشین در است
ایاز از بوستان نازین خواست
کمش از ابریشم تا بدامان
نماید چشم حال کرسیان
بخجه کاری دلبر تا نشسته
نگاه ستاره و سیل مژگان
خمار باده خورده پر ناخش
سنبل اسیر و سر کرده چو خوشش
شعیل ایوس شبه بیند
خلاطان در حرم ....
زمین شد عرق خال در دم دلگیر

چو دیدم ازو صیر بالا دو حبیب
کرانه بال بجان خون شد غلاسب
فلک بیخود و کشش بالای دو بیب
شنو دادن کرد و نشست از آفتاب
چو زمین را بخاد از حسین باشد
زمین عرق تند بهم و شیم برزد
شرم آنانکه بهم جلوه نماید
سرش از ناز گنبد خوب ایا می
زشیب اد بلندی نگاه جام
نورده انجمن نگاه ارتبت کار
زیر اول کله بیکایک بایک کاه
جهان به بکاه که چام
در آن ام بیخود طه نقره جام
چو در بو نکرده نقد جام
بر آنکه تخم خرام ابر بزند
درو دید از جام امید او

شکل خورشید در آن چون جمعه سر بیش
کلی از خوشان بر زنده سنگ باشد
الیف کان گرم بزده سنگ باشد
بموج ابر لغش بمعان باشد
هجاز تنجیده سر و دوان روان باشد
دراید به شوی زینک چهارده آب
جنیش شعله در چهره ابر
سر ینی خوش کل شبیل امید او
بهر جانب چو شیم بر گیت
زادید در ابریشم اعوش نیکیش
هوس از تاب در دیده برخورد
که آید شش بر سیده مردم
دیدن صیحم و دانگینه مرد
زجا جستی بر تیغ اگر خواه
ابایزید بیرون برده
کرانه تیغ بیرون خواه
ستردن الف کرده و فریق او نیغ
هلال بشمرده از دم تیغ

جوش تیغ جوی سودای است
نیک جلوه بر نگاه
بهره آورد ابی
کرایشان جان از دهایش
از شاکش جان بدن نشان
قیامت از ایشان گرا کمر
ترازو در کاستن و خشت دامن
چو در اغوش ایمن بسر کرد
بر ایمن سینه و غنچه جگر کرد
درد کاشانه دل جوی
و از ان امد ار پیش کاشته
که تلوی نه امد ساکت از چنبر

نمیت

اکنون به هر ساعت لبیش کرد
نیکوان خوشی خون هم برنجور
شد از القدر کل کشید
جنبش سر شکم فضا و دم لبیش
که بوسه کام تغییر لب شد

بصحرا رفت محمود جهاندار [illegible]

[illegible]

صفت بهار

[illegible]

زنور رخ ... قصر دلاویز
بت خلوت شیرین و چو پرویز
... نالازه ... بود
... کاروان ... بود

مثل

... ابر از وطن ببست
... گفتن ببست
...
چو از ... بخشند بش
...
نعمتی ...

[illegible]

مثل

[illegible]

چنین کاران سنگ خطرناک
گرفته و همچو خاران غوطه زده خاک
در آمد به جنگش به جنبش درشت
درآمد بتیر و به نوبت بپشت
نوی کردان نوبت زخاک اندر بود
چنانش بپیش از خار اگر بود
که کام خاره بر فرق شر ابود
نبرد او دوان از جای پیش انگشت
کره دریا بکوب سیب انگشت
چو زخم سرکش افغان و میزد
زمین خون بیند و فواره میزد
کز آن سنگ از اره بر آید بشت
چو ابرها بخون ریزد ابنای بشت
سیه زان عقده امید بین دارد
چنانکه سرکش اژدها بگشت
سپهر انجا سپهر قیز ارتش
کره و زود نبض بود خارش

فطار نخیزان ابر مجلس
ببرد بار کوه رانی بر کل
شکست از خنجر و زرون و دفینه
بران خم کشته بنشانی و دیبه
مهر دست اکف بر چو دریا
بود بسی از زور دستی کلاه قرب
بهم مالیدن و نزان سنان باد
ز صوت تیغه و فرنها و مباد
کهر کش بخی را خیره بخی
جواب افتاد و منزدق کهر بیخزه
بخلطیدن در آمد کوه بی کر
بپیچیده در فروغ کرده فاکر
گرز ستم غلطان دید خود ازو
بجز داغ امید از این پشیمانه
چنان در چشم رن صوری فرو رفته
کز آن بکوه بگیرد از بیم بر دشته

ایندا از حلقه غارت بدر زد
سرایی چو چرکان سرکش برآورد
سراپای بر غوصی بر سینه شفت
ابو شو دیده غواصی سفته
بالای سرده کوهر چنین سفت
گرای لعل بدامن دست بالا
چراغ غارت کوهر زود بیاید
بکهر کوره در کان ریزن
سرکوش دریایی سخن کن
دری در ریش داده از دل خونبار
جوابش داد و امانت دریکی
که سر سود اسیا ندارست بکوه است
دل مجبوس بریده بیعت
بخون صد جان اندیشه بدستم
سخن از اندیشه کوه بستم
سنگ جام لعل امید بستم
شیر تنهد بیوستان از غم بستم
سرام بر دل بر دست امانت

در کشته کل سیراژه با
چو هوش آمد شکست آرزو با
امید کوه بخشید و شکست
بود کراند و دل بود شکست
نهال باغ جان از شیشه بادم
شکست دل بود بادی کرو دادم
چو زخمهای از آن کرو دام کرده بر
کنه فاکر دلی را دام کرده
بجز خاره بر رای مهر بسته
ز آب دست بشنیم بر افروزند
ز جان و دل و دریا خر اشنی
ز لعل تا به جام بی تر افشنی
شرار ریشی از بوی بر نخجی
چو جوی بر چهره خوبان کشتی
چو بختی تیغ او نقش درنگ
بی از قانون بیکر چینی بجنگ

چنان جام

چنان جام

چنان جام شرابی ساخت از لعل
چنان بنشانی لاله زار لعل
کمند ز شیشه سرکش نشسته خنجر رنگ
بکف او را یک افتاده دو جنگ
و رنگی آتشین افتاده بر پیش
چنان زارکی طبع بزرگ مست
بران پیر غیب تغربه از آن ابد او را
بس جنبر مبید سیه او را
خطاب غریب مثبت خوان خوطه خود
چنین سیاه کرد و خون عزیز نوبر برد
بجنه نرد شاه و خون نوح خط
سیکدر فتنه بنشین خون بی حیا
بساط عالم نوبر سیه بی آرایش
چنان بزم برطرب خیز آراست
که قهقه از بلوی بیشه بخواست
صراحی و سرمای خون سرشته دیده
لب نطاره کردن بهر سرش شنیده

کره کشتن دل و طنبور راه مشت
گرفته چار گوشی خود و جا گرفت
نه از زبیی کو چه کوشی نالید بود
به رنگ جوش لاله بر جگر زد
خمیده بربسید فغان چنگ
که از بستان بهند و کام چنگ
بلا چو حوصه کرد خون رنگ
کشتند بر پشت بسته تر وقار
زناه و فر کرد چیز جواله
برخ خورشید تالان کرده ماله
بجان طرف کمر از شکسته
چو گل بهلوی یکدیگر نشسته
زبس ابرو با برو کرده شسته
بباری شیشه بشارت از کجا حسته
ایا زانجا و بیش دی ریاده
بچنگش جام لعلی پر ز باده

کجا و روی چو یاقوت فروزان
نیارزد و بیان بر سوزان
چرا غوث سیان قصه اش فنیل
اشارت کرد و شنا بر رزق عرض
که این بیمانه زرین نیاید
بغرق فضه جان فتنه ززاد
که شد همراه او بر کرده تیر
بسنی پذیر و سایر سیر
چنین شد ابکی او بر جان خسیر
که ای سنگ اب و خاک در مست
بیگد ز دیدن بنگش شد مست
سر نیشتر و برکنید ان از دست
که غبچه نینا برفته سر بیاید
ایا دیدن سینه از افشانی دارم
چنین سرکشتی دل او ز سنم
سر که جام از بیکستم
بیاراست گفت بجز بستم
که رعشه انزوی از دست آنستم
دل ناقد از انه شکسته باسم
سر خیزان سنگ از باده

کشتن شاه ساقی را از جگر

زنهد چون حرف انگ از کشکول جوشی
دود چون عتر بر شتن در کوشی
شود چون دریا بر از بیشک سرکار
چو بر دستان نه برهم دیوار
کسی کو دستگیر دکان شانه دارد
عجب بر زوانه و ربانه دارد
چو هم از اباز از زوه دل شد
غلام جلوه کرد و شبی خجل شد
ز یا زانه کرده و جو پر افت ند
یا بجای خورده جلاد در افتاد
یکی جلاد حاضر شد بدرگاه
که یه خون نامه از دو بیرون شاه
کشیده بستان بخنجر بر و ختی
چو غنچه بر شکفته و بسود ادل کوشش
سر بیخستی و چهره بخزان
نجلی اکرده و از اقبال شخران

چو شیران گرسنه زود خشمی / چو زنگان پرشکوه و تنگ چشمی
چو زنگان جان ستان در کار پیکار / ز پیکان جان ستان در تیر [illegible]
سر تیرش ز خونریزی نظاره / ز نخچیر انتظام [illegible] شده ره
نفس در [illegible] غنوده [illegible] خشم کینی / اشارت کرد شاه از بهر کین را
که چون این غلامان [illegible] چنین [illegible] / ز خونش [illegible]
[illegible] اجل داد / چراغ [illegible] از میان تیغ [illegible]
بیاورد از میان [illegible] سرکرده / چو بیژن [illegible] سرکرده
چو سیمین [illegible] افکنده بر دو / زبان از تشنگی [illegible]
سراسر موج [illegible] العطش گو

غلام از بیم جلاد از نهیب [illegible] / [illegible]
[illegible] از بخار [illegible] چون [illegible]
[illegible] / [illegible]
روان شد سوی قصر [illegible] جنگ / [illegible]
[illegible] / [illegible]
[illegible] چو باد نوبهار از فتنه [illegible] / غبار [illegible]
جهان [illegible] / که [illegible]

[illegible] / [illegible]
[illegible] / [illegible]
[illegible] ایوان [illegible] / [illegible]
جهان [illegible] / [illegible]
[illegible] / [illegible]
[illegible] / [illegible]
[illegible] / [illegible]
[illegible] / [illegible]
غلامی خواجه را [illegible] / [illegible]

[illegible] / [illegible]
[illegible] / [illegible]
غلام [illegible] / [illegible]
[illegible] / [illegible]
[illegible] / [illegible]
[illegible] / [illegible]

شه محمود [illegible] / [illegible]
[illegible] / [illegible]
[illegible] / [illegible]
[illegible] / [illegible]
[illegible] / [illegible]
[illegible] / [illegible]

[illegible] / [illegible]
[illegible] / [illegible]

فرو خفتن شاه ایاز را و باز پشیمان گشتن

[illegible] / [illegible]
[illegible] / [illegible]
[illegible] / [illegible]
[illegible] / [illegible]
[illegible] / [illegible]
غلام و خواجه را حاضر نمودند

غلامی قامت جانان دل شکسته
چنان کن چو دوش زلف بسته
پیش گل خریداری ستاده
پیش زعفران پر آب داده
کز رشک زعفران جلاد و جلاد
شنیده خواند جلاد و ابش باد
ز نیزه وش بر دوش ... سپرده
بیابت فتح خود بنشین سپرده
بر دوش ... بنشین ازرق
رخ ازرق ابرو ازرق حلق
نگار ده دو خورشید حلق
پدیده برفان بسته
پدیده بدو ... شکسته
که در دست ... ده در شد
زبس پیش ... دیگر ... شد
کمال کشته او ... جهانبان
از ... محمود ... جهانبان
بجلال از ... شد شرکان

کر این امر دراز باد و ... بر
ادیم خاک را از لعل ... بر
کنون جلاد و مید ان عدم شد
دم تیغ اجل از روی عالم شد
ابر زبان شد کم لطف شمشیره
چو تیغ ابرداده بر کشیده
چو خواهد بود ... چو در کو
بجرگاه معشوق ... نشان
که از گفته ... بر جلال شد
اجل کرده ... جنگل
رفتن ... بقصر آمد ماه در
چراغ ... ان محمود غازی
دلش از ... عشق ابازی
عشق ابازی ... خود سپید ... غشی
برون آید جا ... دوش ... کشی
سنگش لعل ... بر ... راه و بر راه
که از ... بجای قصر ... ماه

که چون ... رخ ... کاخ ... از اکند
سنید چین ... بیکجا ... اند
پیام ... لیلی ... را رخ جانبی
شبان ... رفت ... عاشق جانبی
سپیده دوان ... خفته آمد
پایین ... شه آمد
چیکاکل ... عاشق
ز ... سپید ... بجگل
خوش ... ز ... سپرده
نشان ... بسته ... رده
عشق ... نوچین را
قصر ... بسته ... سیمین را
کزا ... لیلیا ... جنت
سرو خفته ... بسیاری
گلستان در ... خواب ...
زلال ... جلال ... سنبل ... ریز
کشیده ... لب ... سن ...

که جید عشوه ... باد ... نشسته
طلسم ... شکسته
زعفرانی فغان ... از جان ... بیخته
بلا ... خفته ... از ... بیخته
بساط مجلس افکنده ... بیخته
که جنت ... بود ... خوبی
شده ... شکسته
کمین ... غم ... پرده ... شب
زی ... بر ... دست ... لب ... ده ... باد
کر ... ساقی ... باده ... باد
می از لعل ... سرشود ... گرد
که ... ز آتش ... برد
شب ... را ... ز ... گرد
فتح ... او ... از خون جگر ... کرد
ابجا ... باد ... فرمود
که رفتن ... بشه ... زود

... را ... زلف ... طرب را
در او زیاده ... در ... لب را
اپا ... بسته ... گوهر ... از
جهان ... سپید ... ان کرد ... از
که چون ... دو ... شاه ... کاخ ... ماه
کبوتر ... را ... باده ... داد
زلال ... جوان ... آتش
جوان ... آتش ... گرم ... آتش
برون ... جوان ... خنک ... ست
... انجمن ... دیگر ... ست
که ... گلشن ... شاخ ... گلستان
قد ... چون ... شاخ گل ... داده افلاک
که ... داده ... ایشان
در ... در قصر ... ساکنان
فی ... ست ... اپا ... بی
بزداد ... شبستان
گدای ... سر ... پا ... کرد ... ماند

نشست لاله رویان جمع گشتند
پری رویان جمع گشتند
بر این پیمانه ... چون ... چنداد
بیکی ... راست ... ساقی ... چنداد
بعشاق ... دو ... کرد ... دو ... بست
که ... بست ... ور ... بیهوش ... دو
بجام ... هوش ... کفت ... ور ... کرد
جان ... بچو ... گفت ... زلف ... زرد
که ... ز ... عشرت ... نشسته
که بر خشت ... بچه ... گفته
اگر ... عشق ... نخجیر ... بود
بجام ... دل ... خون ... بود
بیرکه ... جام ... خنده ... بود
صراحی ... خنده ... بود
بیستان ... خواب ... بیهوشی ... فسون
پیاپی ... بار ... چون ... ماند

بیان ... رفتن ... محمود ... ماند
پیری ... ساقی ... بیا ... را ... بر
... خود ... اورا ... کشیده
... تاخیل ... کشیده
بیاران ... عاشق ... را ... بر
... افکنده ... دو ... پیمان ... بر
... چون ... نو
بیکم ... را ... کرده ... ساز ... زد
چون ... فتنه ... بیمار ... گذرد
بیکی ... احمد ... ... محمود
نشیمن ... شعله ... دود
دشتی ... ... پیش ... باد
... سر ... پیش ... داد
... ... داد ... نشست
... سرود ... می ... بخش
... ... بردو
... ... بردو
... ... جان
کریبان ... جانجیل ... بر ... ماند

سر ... نقطه ... بی ... شد
بکی ... کردن ... ... شد
شکر ... بخشید ... آدم ... زد
حساب ... ما ... بجیم ... زد
بچون ... بکی ... بولبید ... شاهی
... از دو ... بکی ... نگاهی

مثل

زمین ... زلف ... پیمانی
بجای ... زلف ... بستانی
زلف ... سنبل ... کرد ... گذشته
بدست ... ... گذشته
خیال ... زلف ... ... زد
شباهت ... سنبل ... دل ... زد
چنین ... بر ... جان ... بخش
که ... زلف ... خط ... است
بیا ... ز ... خوش ... حلاوت

ز قطع زلف دلبر بیم زنجیر
کمند ابرو در هم کشیده
ایاز این غمزه کان تازه بکرده
ز رفتار چنین ابرو بکرده
دو رخسار چو گل از لاله میزد
رخش از آتش دل لاله میزد
بنگاه از نیاز او تجاهل
شده زلفش کمند بند گردن
کرده عهد چو پیوسته دام داده
بهر عهدی که ازین دام داده
چو عیاران کمند دام ز شاخ
نشیمن ساخت از گل شوخ چون شاخ
چو مرغ دام را پیوسته بر شاخ
ز دانش کشتی ایاز زین بر خاک
کلاه لاله را از نکته برده سر کرده
طبایع چکاری با بنفشه سر کرده
دانش مهر بیم داد دو پیدا سر کرده

بجز چشم ابا دو زلف ... برآمد
برشته بازی شکر ... برآمد
چو بازی حلقه بر شکر زمین زد
شکر زانجمن بر جان سخن زد
چنان از لب چو جان گفت بلی
کرشمه از خطرات بر بر
چو در شکر زلف بر مجموع زد
چو ماه سر چو جوی بر دل ریش
بسکه پیوسته زلف از چهره
چو جسم از نیرو نشست سود و نور
برو از عشق چون ایاز بیفکند
برو ماه تاشی کرد بر
ایاز ان تیغ خسم خشم آلود
گرفت آن قامت از جنگ محمود
که از غم بر پری ایاز است
محمود غم زلف ابی سنبل دارا

دو از غیر از ... بیشتری در چشم دو
دل ازو پیوسته ... سبب علط بود
گر این گرمی چنین پیوسته
به لب از ... غم کوتاه خوبست
دل ازین گرمی کنیده که خوب است
سخن گرچه به این قصه درازا
نه از حضرت زلف ایازی است

آگاهی یافتن محمود
از کار مسعود و قاصد
فرستادن

شنیدم صبا تیغ حریف روش
شه زمرجمند با شیر پیوش
شنیدست با ماه شبنم
شبی از باد زاد
شبی از برکه بین زلف در هم
چو روی سر بتی ناز راه
شبی زین ایاز بستن
زمین و آسمان سرشته راه
زمین که در پیوسته
ز غم این شاه در ... بیشتر زد
در اباه زیادتر

ز پیری سیستان بخور انگشت
ستاره ناف بیرون زدید بپشت
نمک سیلی ز باد مردم
صدای صور در محشر بدی کم
چو شب را ز صبح کرده ز کرده
درون تنگنای ره گرده
چو در تنگنای تنگی دل
دراسانی ره از بیشه مشکل
صدای صور از نقل ات است
درد چیده بودی تا قیامت
خیال از حرف ادر صحه نه انگشت
ششی از آن قسم جان از کس
چنان رانی که بودی با منزل
شکست از زبان نینی دل
دران روز تیغ بزران زره پوشی
چو مژگان از نهی خیره بود

نشان لاله رنگ تازه شبنم
چو برگ گل بدامن ریخته نم
چو برگ لاله در گل کرده پر جیب
جواهر سنان سر کرده چون در
مه این سنان سر کرده چو ایاز بخت
ز لاف محمود چو ایاز بخت
کلاه بشکست افتاب سر زنجیر
کلاه نوازان قامت سر زنجیر
چو رفت از شهر دخون شوم نه بود
سکه او در بوی با سمن بود
چو الهام سخن تسلی از سخن بود
چو الوان بید و کل میرسیده
هوا از بین چمن آرام سیده
شد در جمن سرو سر شید
گز گرد چه شوق انگ گید
ملامت زد و دیوان و گل شد
چو قاصد نو بهاران ای دل شد
خیال کوه چه سر کرده چون ملک دل اند

ایاز آن قاصد و خنده را خواند
حلاوت بگرفت و خنده را خواند
که ای گل از کدام است هوای
که خوش باش زلکاری اشنا
زرخ زردی شوکل سینه ریز
خزان باشد بر خل شکسته
شکوفه شو که ایجا چون قبا
بساط لاله را هم آلکن
ز شیرینی پا تلخ رفت و حوشی
که ای سنگ شد دن تنگ اغوشی
ز غم بیم دلی از کوه پاره
جهنم را ز درد و بار پاره
ایاز نو تحفه تلخ ابرو
بشد نرگس لگان ناوک ابرو
هوای پادشاهی زد دماغش
کنند عشق زدی دود چراغش

شنیدنرا چو ایاز گفتن پرید
ز غم ازان ... سر پیرید
دل از غم ... آتش جان است
چو قاصد یافت آن شوخ مست
ایاز ایشه مسعود مست
بجز دو پیروزان بر مجلس است
جو فرش چاره از نکاه ازدم
روان شد سینه سر بر ... کرم
چو خون گشت حسرت روبرو بود
چو نور شمع نیش خسرو بود
چو نور شمع خاص محمود
گره ابرو بیرم سر گشته
سر ایاز شوق ازو شد سر گشته
چو شمع وگل لب و ایاز یافت
سینه پرده درون پرده یافت
سینه پرده بالای سر یافت
دمی شعله سر امیر گلشن باد
کرشمه تا تحمل ازین گلشن باد
غلام قید بخت سرو آزاد

درین گلشن به رنگ سود ساز را
چو بلبل صیر دام ایازم است
ایاز کرفته ملک کشمیر
بیا بوده بجز مژگان شمشیر
گرفته عاشق مسعود شمشیر
دلش در سینه رفتار نتو ناکی
سر ایاز حیرت و غم شد
دل از دست رفته در سینه کوبی
ز غم از شکر در میدان نبود
جگر به تیغ مژگان جدا بکرد

نامه نوشتن محمود با ایاز از جنگ
مسعود و سپه بکشمیر کشیدن

سرایی بی نشش رفت و مکتوب
سوی غلام از آتش انگ محبوب
دوات و کلک چون کردید مه
جرس شب پای بخت مست

چو آمد خون ز نیش آن نامه در جوش
فتاد از تیغ کار آن نامه بر دوش
طلب فرمود شاه بحر درگاه
دبیران لطیفت را به خرگاه
دبیر آمد چو موج بحر زنجوار
ز درج گوهر آمد کلک در بار
سر آن دبیر قلم صدق بنیاد
نشسته چون صدف غلطید در زر
ز جوش کوه در غلطید سرگرم
الحان کرد
دو انگشت هلالی ساخت بر دست
خدنگ کلک را در چاک زرّین
دوات در پیش سیلی جو ز دوران
درویش نشانی ز ابر مجنون
شب قدر را کرده در رخنه نور
شب دل سوخته و دامن طور
سر خورشید از کلک بر شید و
خجلکش از این چون صبح امید

غزل آن نوجوان کلک بر خامه
بر آن نامه هلال آن محمود چشم روی
که این نامه به نام آن سه دو
دو عشق شمع بود و دولت در
دل معشوق در عاشق بود تو
برو بنویس بر خوان نامه
بار گل را به دو تو گردن کن
ز نامه چاره و پیرو گردن کن
سرای عاشقی را بینی محمود
که محمود تو کم بود از مسعود
سیه کم بها و حرف بر نامه
کل از این طرز محمود
هنوزم تیغ از ناز
آتشکده بر کوت
ای مرد نظر کرد از با کوش
مضمون که در او نقش

بپیچ آن شد قلم را گوهر نوشته
که بیسر شد قلم از اتحاد
سر آن زلف است بر روی مه
که چو غنچه بر خاطر او
به آن دیوان خاطر او
دو خون که مصحف آمد
چو خاص بود آن نسبت
سپید از آن چو جوش
سیاه رنگی ز آن نسبت
سرا از این رسیان
بنمکی از رنگی
خدمه پیدا
به آن نام
ز جو از شد

چو چون رفت چگونه فتاده از
بر آن نامه بر آن از پیو
سر آن کشید گرد
که تا آمد هیچ
چو شد محمود
نگذر شغل
زد آن نامه
بپیچ پیو
نوشته
به دیوان ایاز شوخ
درو دیوار
طلب فرمود
چو من
در آمد شغلی
ز بیم

نوشتانی

تراش کلک و قانون بمیل
نه از سرو چو قلم
ز مسعودم بلطفی یاد کردی
بیا گر در گرد آزاد کردی
چو چشمم از آن نامه در آزاد
که بادا ایاز خاص سرو
سودا لطف
خواهد جواب
چو آمد خون
سر این نامه بیاد
پرتو
کرد و
الا
یار
چه
چون نامه
چاه
سپه سالار

شنیدن محمود جواب محمود بنامه و حنا کردن

مرا رفتن چو شعلهٔ شمع پیش است
بر آن سر که شمع
سرشکم تنگ سراسیمه
ایاز سرا
خوش خط
تیغ
ز پیدا
سر
فلک

علم زد کردن کرد و علامت
جان میرفت و آیینه قیامت
یکی تحصیل وقت را شده
سر آن آسمان گرد زمین گشت
یکی بر نعل اسبان قرص
شنیدی تا گوش صبح
صدای پنجوان تا ماهی
زمام پنجوان
که نقش زبر ران
ز آن ز خاک کوه
چو سیل
جهان نامه
هلال زین
زمانه
از آن تری عدم در کوه فتاد

سپه را کشیده از دو دست
زمین و آسمان نیزه و تیر بست
[illegible]
که قارون شد [illegible]
[illegible]
چو موج از نهنگ [illegible]
[illegible]

[illegible]

مجلس رفتن ایاز دل‌فریب
و رفتن مسعود و رقیب

[illegible]

بیا ساقی [illegible]
[illegible]

[illegible]

خلوت کردن ایاز

[illegible]

[illegible]

دیوان میرزا رضی آرتیمانی رحمة الله علیه

[illegible]

ردیف

[illegible]

ردیف

[illegible]

ردیف

[illegible]

وله

بنشان داده عشق جنونی مرا
که بر سر رفته عشق و جنونی مرا

عقل کجا شد فراموشم
بس که ما [illegible] عشق کونی مرا

[illegible]
اگر [illegible] توان [illegible] مرا

[illegible]
عاقبت [illegible] مرا

وله

شوری به جهان گرفت ما را
کز دست توان گرفت ما را

[illegible] گرفته ایم از او
او هیچ از آن گرفت ما را

هر که [illegible] حال کردیم
در حال زبان گرفت ما را

در دل [illegible]
درد دل از آن گرفت ما را

[illegible] چون [illegible] گرفت ما را

[illegible] ندیدیم
دل از همه زان گرفت ما را

هر دوست که در جهان گرفتیم
دشمن به از آن گرفت ما را

هر چند که [illegible] چون تیر
[illegible] گرفت ما را

[illegible] توبه
[illegible] رمضان گرفت ما را

[illegible]
کاتش به زبان گرفت ما را

[illegible] جهان [illegible]
زان دل ز جهان گرفت ما را

[illegible]
کوی [illegible] گرفت ما را

[illegible]
[illegible] گرفت ما را

ایضا

چون شد دل [illegible] ما
[illegible] چاره ما

[illegible]
[illegible] ما

[illegible]
[illegible] نظاره ما

[illegible]
[illegible] خاره ما

[illegible]
[illegible] نظاره ما

وله ایضا

چون [illegible] عدم را
[illegible]

[illegible]
[illegible] غم را

ایضا

[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible] صحرا

ایضا

[illegible]
[illegible]

[illegible] جان گرفته
[illegible] جان گرفته

ان یکی

[illegible] رفت
[illegible] رفت

ایضا

[illegible] رفت
[illegible] رفت

[illegible] رفت
[illegible] رفت

ایضا

[illegible] رفت
[illegible] رفت

ایضا

[illegible]
[illegible]

ایضا

چشم من چون درون تو بازست

[illegible]

ایضا

[illegible]

وله

[illegible]

ایضا

محبت کرد با من [illegible]

[illegible] جان نو و جان محبت

ایضا

[illegible]

ایضا

[illegible]

وله ایضا

[illegible]

وله

[illegible]

ایضا

[illegible]

وله

[illegible]

ایضا

[illegible]

ایضا

[illegible]

ایضا

[illegible]

ایضا

[illegible]

رفتی کوی بیمان که گلخان چیست
شنیدن ان ترا شمع مزارست

ایضا

دود از ان در غم [illegible] نست
دست [illegible] بیا نا شنا
[illegible] از غمخان چو [illegible]
کر ز نکی [illegible]
[illegible] صورت زندان [illegible]

ایضا

[illegible] جانانه هست
در درون کعبه ام [illegible] هست
[illegible] بر مزار [illegible] ام
[illegible] دیوانه هست
[illegible] محمد [illegible] امد
[illegible] هست

نبدام [illegible] اگر بود
همین دانم [illegible]
[illegible]
دل که [illegible] شمع [illegible]
بی کوی [illegible] ارام داری
[illegible]

ایضا

جو [illegible] تمام [illegible]
[illegible]
[illegible]
اکر جمال تو [illegible]
[illegible] جانانه [illegible]
[illegible]

جو نکردد [illegible] خون کشیدیم
[illegible] وصل نباشد
[illegible]
[illegible] بلا [illegible]

ایضا

[illegible] افزوده
[illegible] از [illegible] افزوده
[illegible] کریبان افزوده
[illegible] چاره کردند
[illegible] دو ات [illegible] افزوده
[illegible] افزوده

زنی کو [illegible] از راه
[illegible] زنان افزوده
[illegible] از [illegible]
[illegible] افزوده
[illegible] نداری
[illegible] مرغان افزوده

ایضا

در درون تو دل [illegible] ماند
در راه تو [illegible] ماند
[illegible] جمال [illegible]
[illegible] ماند
[illegible] کوی [illegible]
[illegible] ماند
[illegible] ماند

ولد

ایم [illegible] ماند
[illegible] دل
[illegible] ماند
کام [illegible] نشد
ای [illegible] ماند
او [illegible]
کر جان [illegible] ماند
[illegible]
جان [illegible] ماند
[illegible]
[illegible] ماند
[illegible]
[illegible] ماند
[illegible]
کان [illegible] ماند

[illegible] جانی
[illegible] ماند
[illegible]
[illegible] ماند

ایضا

[illegible]
[illegible]
[illegible]

ولد

[illegible]
[illegible]

ایضا

[illegible]
[illegible]

ایضا

[illegible]

ول

[illegible]

ایضا

[illegible]

ول

[illegible]

ایضا

[illegible]

ایضا

[illegible]

ایضا

[illegible]

ایضا

[illegible]

ایضا

[illegible]

ایضا

[illegible]

ایضا

[illegible]

ولایضا

[illegible]

ایضا

[illegible]

نه‌ایم کامروز خضر نیز زاید
ترا مادر دیگر خورشید کی بود
مهر محبت ز گردون دور خار است
[illegible] به سوی نیرو زیر بود

ایضاً

سرم سودا دلم پروا ندارد
جهانم شیر شیرم فرزند ندارد
دلم در هیچ جا الفت نگیرد
سرم با هیچکس سودا ندارد
نه هر جا هر که خواهد کو بجوش
کرا و جز دل ما جا ندارد
چه استغنا که بر حرفش نگیرم
فلک زد دل جهان را تا ندارد
[illegible]
جفا دارد جفا [illegible]
وفا دارد [illegible] ندارد

ایضاً

[illegible]

ایضاً

[illegible]

ایضاً

[illegible]

ولـه

[illegible]

ایضاً

[illegible]

دل

[illegible]

ایضاً

[illegible]

ایضاً

ز کوی تو کام ما حاصل نکرد دل
که کام ما ز ناکامیست حاصل
[illegible]

ایضاً

[illegible]

ولـه

[illegible]

ایضاً

[illegible]

وله ایضاً

[illegible]

ایضاً

[illegible]

ایضاً

[illegible]

ایضاً

[illegible]

نتایج ازین جهان خود نخواه ... پاره پاره کنیم
بر پا بیم ... سبزه او ... کنیم
کردن خود ... سنگ ... غزاره کنیم
ما ز دان قوم ... طلبیم ... کنیم
کردم رنج ... کی ... کنیم
زان عشق او جهان ... سنیم
هر دبان زان میان ... کنیم
داغ از ... بر داغ ... بنیم
زخم را ... بر زخم چاره کنیم
بزار عشق ... زیاده کنی
خود ... چاره کنیم
دلق ... سالوس ... بر ... کنیم
بت ... در ... کنیم
چون ... هزار جان ... بینیم
تا ... هزار پاره کنیم

وله

ازین کریم ... کردم
کجا ... عالم صورت ... شدم
بانبرد ... چو ... کار
بانبرد ... کردم

ایضا

بلاس ... از ... کردم
درین ... عرض ... ما
هزار ... کرد از ... بین
چاره ... دیدم ... کردم
بجو ... کالت ... کردم
هر جال ... دیدم ... کوش
جهان ... برود ... کامل
ببرده ... دیدم ... کردم
با تفاق ... کردم
... اینجا ... کردم

ایضا

بحر من از تو چند امی بینم
هر جا خوف و رجا ... بینم
با وجود ... تو ... بیا
بر ... روان ... بینم
این ... عصیان ... خطا
بر ... عطا ... بینیم
دیده ... خود ... بینی
کر ... کجا ... من ... بینم
با وجود ... تو ... انجا
من ... کجا بر ... بینیم
از ... بوی تو از ... شوم
در ... جا ... بینیم
بیت ... کر ... اینجا
از ... بسیار ... بینیم
... ضرر ... دیدم
بستر ... دام ... بینیم

ایضا

یاب نام ظلمت ... دم
سر خود ... پا ... بینیم
بکاه ... وصف ... شده ام
انوار ... بالا ... شده ام
حاصل ... فاضل ... ام
آینه ... شده ام
ای ... کرد ... بیم
... دست ... کرد
در ... جان ... بود
... عرفت شود ... باد
... کو خواهد ... نوشته
... حرف ... شده
... ره ... دل ... مصلحت
... الفت ... بعادت ... شد
... دردی ... باد
... هزار ... حرف ... نوشته

ماخواندم

تا بر رخش ... پاره کند ... افکند
... در ... انجا ... شده
نکتی در ... یک ... از ...
... سلال ... رازخش

ایضا

... صبح در ... چون ... ام
یا ... یاران ... برلب ... بام
تا ... نور از ظلمت
تا ... کفر از اسلام
تا ... بیجا ... کیران
تحذیر ... بعد ... کیران
ور ... ایمان از اسلام
... ایمان ... محراب
تا ... نشاند ... کفران ... جام
بر ... کفران ... جام
... عشوه ... بت ... اندام
دیگر ... بت ... ایام
از ... های ... شد ... ام
کرد ... لب ... بادشام
... عقل ... با عشق
... تو ... نور از ظلام
می ... تو ... نور از ظلام

ایضا

... نشان ... سراب
دور ... زان ... ام
از این ... روان ... ابرام
... خود ... بجا ... ام
از تو ... کس ... پیغام

ایضا

... بیم ... شده ام
... در ... بیدار ... ام
... ناله ... شد ... ام
... در ... بیدار ... ام

ایضا

دو ... زخم ... دم
... خم ... شده ... عالم
... صید ... دلها ... افکنده
... طلبیدن ... بنقاده ... شده ام
... جلوه ... کرده ام
... علم ... بجای ... ام
داغ ... بیم ... کرده ام

وله

... جان ... نزاد ... زنجیریم
... فاتی ... خورشید ... شده ام
... وصال ... خود ... حال ... کنیم
بر ... وصال ... خالی ... کنیم
... انجال ... با ... کنیم
... علم ... قلبان ... کنیم
... عشق ... جان ... با ... کنیم
روح ... جان ... کنیم
از ... بیم ... کنیم

ایضا

انکه ... کوی ... کندن ... زنجیریم
... بنیم ... بلند ... زنجیریم
... بوی ... زنجیریم
... جرخ ... باد
... بیت ... ما ... زنجیریم
... حرف ... زنجیریم
... بیا ... بیریم
... ان ... زنجیریم
... ناله ... کنیم

ولد ایضا

ولہ

گر چه شادر کرمست بمنتکم
غلتند و خیر ز ابدال نکنم
بنگر تخم غم بکرا فتوی
کر از عشق تو در کام بشکنم
ر سر غم بدادان جیب هجران
کر افتند دامن وصل تو بحکم

ایضاً

چون دم دم از سودای جانان میزنم
خنده بر خورشید رخشان میزنم
چه غنچه در دل صد خون جگر
بکنم پیدا و پنهان میزنم
بحکم آمی بیاد لعل او
آتش اندر آب حیوان میزنم
شد ز لیلی طاقتم را طاق کرد
همچو مجنون سر بیابان میزنم
گرچه مسلم راه مسجد میروم
کرچه کبرم راه ایمان میزنم

بی نیازم وار معذور دم اگر
خنده بر زلف طبیبان میزنم
داغ را بر داغ مرهم میزنم
زخم را بر زخم مرهم میزنم
تشنه ام آب سر زلفی که داده
تکیه بر جا بر زلفکان میزنم
گریه بر تاج فریدون میکنم
خنده بر تخت سلیمان میزنم
پادشاه وقت خویشم زان
مهر طغرا و اناالانس میزنم
بر کرد بیابر مجنون میزنم
بی تو کر شرطکان بر شرطکان میزنم

ایضاً

تا زیتم لا الاچون تو زر دو را نواز زیبا فتیم
بکجا یابیم بکجا یابیم بکجا میروم کجا فتیم
ترا تا دست و پا بودم کرا [illegible]
کرا کردم کرا بر دست و پا فتیم

ولہ

جز نیم تفتی بهشت غم و شادی عالم
بر نیم تفتی سخن چه بکریم چه بخندم
کو چهره بر افروز که از جلوه جمالم
کو چهره بر افروز که بر شعله بسوزم

ایضاً

و ما شیء مرکز تو در عالم
چو نبوده نشان ز تو عالم
کرد از صحرا نشان زن پیچ
طالع کرکش پرواز من شدم
زان تو خوشم نماید خاک
چه کنم تو ابر در ابر و ملکم
همی سازان چه بک آزاد خود
که من در جنون مرشد کاملم

ایضاً

تا نه دستم دراست تا نیز ز دامم
ز هر سو نا امیدی بسته نزار

فکنده بر افاق سایه
چو چهره سحر ز لطف بتیم

ایضاً

غمزه خونریزه و عشوه جان
چون توان برد ز بس دل ز میان
چند کریم زخم بر دندان دست
راه از دست آن لب و دندان
سر و از داد جان از این غم
که کرفتار تست پیر و جوان
بخدا عشق گریبان گیر
کو گریبان شد تسلیم از دامن
روز وصل تو میروم از خویش
شب هجران وای بر کی زن
دو دست هر چند بخت با
ما با دو دو تیم از دل جان
نکنند در دلت از ز آم
چکنند باد و باد دل سنگدان

ولہ

کاشی در دو دل از دان بنگی
چون بهر دم ز بس بتو بیم چو یار
کر بعبث ز بیون دریبان
سر اسکندر بیم بر
سر شوریده رضیت
ر خیمه کوه ان فتاده دو میدان

ایضاً

روی یا بست یا گل از بن
گوی یا بست یا بهشت برین
کوی یا دراست یا قتاب جرباه
زیر رسنت چو آسمان چه زمین
با جانست چه اسمان چه زمین
چند از حسرت ستاره بات
بیر و ماه شعر بیر و ابر و دین
بیرزادر بیریان بنشست
بنشو تا چو هرات ز کبر
نیک و بنم فتنه ز بیم بر
گر سنه صبح جیم نیمه بین

برکان کریه بیکش زارم
کین کاکان بیکش مرا بحقیقی
بر زخم او وصل حرف بنگر
کردم کر ندیده بر دین
بی طهارت نبرسی نجات
بی طهارت نمیرسد کامی
چند ازین غافلی ز هر پر غم
کی روان رفت بکی ز بن ششی

ایضاً

زاهد ز آتم بکن بی اکرکفته زهد
چو بر کردم چه بر فتم چه بر کفتم چه
سخن پیر رفت انجا نهان از عزیزی رفتم
بی تو گریه را از شن بی اکرکفته ازین
بجو و طعنه ز امروز دیدم انکه از
تکرار بجو بیمار اشک حرف شنیده از بن
نه نشتر دو دانی از سخن ان پیشی بکوفتم
بی بازیبا ز اخیبه با بود از

ولہ

سرسخت
زلف تو ز اخبر وقتنه سخت
جهان بکیسا زلف سر در بیت
خدا را کسوری ختا شن صیاد
سر از ان نظر صورت امید سخت
سر ازین منظر صور بیم انجیم
بکعبه بیمه صورتیم برین
سر ازین صورت و صغیر ابی
سر از صورت ایست ز ریبا
سبحان آن بیت ابن ز سبن
زمین و آسمان ز بیبر و زمین
زمین و آسمان عیاره دارم
بجهولی ازان با سر بین
جمع بهار بیت ز اسبن
بر وادی جگر ز ابر اول
هم بیت آه ز انجی سبن
خوی از خون ز حجت
خدا را ان ابن ستم نقش
رخ بچند ازین ابسیار سبن
رخ ز بنه ایچه ز ز مختصر
سخن انبار انجار

ایضاً

خبر سکو پیشان ز دل جانان
ز سبی انجا ز سی جانان

زیر دست جفا زخون دل درد
بپیال غم تو پیر و جوان
بر دل از دست بیوفان بی یار
بر تن از داغ محنت هجران
بر خیالی چه امید تر و غدد
ست عهد دو چو میکنی بیمان
جو را بن در د بیکشم تا چار
تا به بینم چه میکند دوران

ایضاً

بهار حسن با بستان عشق است
سرکوی تو با زشک گلستان
تغافل بست با بادم محبت
آن الکو با ست با بنت باران
بهو شیخ حوز بیم سحر دو دارم
کرا بیم بیر تکوبیت چو مستان
بهشتی چند دو زخ با شود از تو
اگر پیر چند دو عالم کن گلستان

وله

راه تشبیه الا دست کردن

کز نتوان ره تشبیه نکرده بیرون

شیر را در کشش چون حلقه بماند

دست انداز [illegible] خفته در خاک

خیز از اندازه غرقه در خون

[illegible] زنده ماند

تن چو جان [illegible] زنده چون

[illegible] چون

ایضا

رخصت یاران زلف کردن

[illegible] سجده کردن

زنار بستن [illegible] کردن او

[illegible] خویش [illegible]

[illegible]

[illegible] دل و دو [illegible]

سر از تو [illegible] دل [illegible]

ای [illegible] از دل [illegible]

تا چند باشی [illegible] چون [illegible]

در راه عرفان [illegible]

هر کجا [illegible] بکر [illegible]

[illegible] آوازه کردن

[illegible] دل [illegible]

[illegible] کارم [illegible] کردن

تا چه [illegible] از عشق گفتن

تا چه لازم [illegible] آواز کردن

چون کسی [illegible] کردن ما

[illegible] پاک دامن

[illegible] کردم

[illegible] خاک [illegible]

[illegible] عشق [illegible] زده

ساقی [illegible] مطرب [illegible]

وله

نتوان گذشتن [illegible] از آن کو

[illegible] کردن [illegible]

[illegible] دست [illegible]

[illegible] حرف [illegible]

[illegible] نخواهی

جان [illegible]

[illegible] خان [illegible]

[illegible] در عالم عشق

[illegible] عالم [illegible]

از دوست [illegible]

[illegible] جان [illegible]

دل [illegible] گل [illegible]

کوی که بوی [illegible] شنیدیم

خود را [illegible]

چون [illegible] عاشق [illegible]

[illegible] ما [illegible]

[illegible] نخواهیم [illegible]

[illegible] در [illegible]

کارم [illegible] از [illegible]

ایضا

تو [illegible] چشم [illegible]

[illegible] سیاه

[illegible] ببر

[illegible] بر سر راه

[illegible] دیده نگاه

[illegible] جاه

[illegible] سیاه

ای [illegible]

[illegible] باش

[illegible] از راه

[illegible] بیرون آید

[illegible]

[illegible] زنده [illegible]

[illegible]

[illegible] یار [illegible]

[illegible] راه

[illegible]

[illegible] نگاه

[illegible] گفت

[illegible] آمد

[illegible]

ایضا

[illegible] بیان [illegible] بوده

[illegible] کار [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ایضا

[illegible] عرفان [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] جان [illegible]

آسمان زمین [illegible]

[illegible]

ایضا

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

وله

[illegible] کعبه میدان

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] جهان [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ایضا

[illegible]

[illegible]

ای بهار از روی دل بگو نو بهشتی

[illegible]

رنجیدن دل ز بیشمار [illegible]

[illegible]

[illegible]

نه بلاف و دولت کذشته کرباد
هزار عربده با خود چه خوشتن داری
خوردن خون ابیضا بخون بنشیند
که خجالت و دیکر فتنه من دارد
زن طره عیش بزم تو جیب بند
ز حسن طره حسن و کل جیب چمن داری
کریز صبح و قدح و کل جیب تو بیکبر
چو روشن است بان که جان خوشتن داری
چو شهر است که انکه ز بر کانا
بجان آن که شکند جان ز یک انکه ز بر
جاره جان چه کرده است ز جام بر دست
و ا است که جان بیر ز جنک تن کاستی
بجان بر کره دم ز جنک بید ی
بر خس کسی بیدار و بیند و بی تنک
کان عار مرکس ابید ز انعم مرکی
ای انکه سنک کوبی بسینه ز نند
کو بار شت نخورده است بنیک ز ند

ر

هر روز تو لطافت زکره جان زنجیر مرد
که جان بود بیر ز ده ز جنک زند
ای انکه زندکی با بر مرکه کرفتی
ور بر سیاه کرفت باد و زنک زند
بیرحمه ز تو لطافت و جنک بود ما ما
بیر کسی صبح کرده ام از جنک زند
دو رادو صفی راز دیکر کشته بر بر
کنا ه مرکه بیدرست از تنک زند

ابیض

در بیر بود تم رنهای رهبوی
و زین کلتم دم ز زنکی ترنمی
چه کردم چه کنم چه دیدم که کرد
بیابی بیر سی بخوانی بخوبی
خاندم کجا شکند جام جم
بر حال آن عر غنچه شکو
و دیدم چون آب درد وی عالم
نه دیدم درجی که ادبی

هر روز لطف کسی اسلامی
تمره بیر ز جنک سر عوبی
خیبر بر مرجان سیه بر عوبی
شسته مرجان و دل رضی را ندیم
چه شود است بخود و سرکشی کوبی
سر دار ابیت بخود و سرکشی کوبی

ابیض

جست ان سر کند ثشه هلالی
جست چشم نیابی
سر دیده است لب و بیز
رفت بیر تیب لبی
ابشتی خرمن شکیب لبی
ز شوخ خنج تو شیوه امیر ز
من خیال شیده ام ز تمیدی
نرکس است مشکبند ما جام
حسن شوخی عشق بود سودای
دل ز شوق دیده است ابر شود
دل ز ش خیه بجام تو سرد شد
چون تو جام سر خنجه بیابی
ماه نظاره حیرت جنش
خون کنند و دل تماشا

ار نظر دوری تو ز بکریست
که وصفی سان بخو تم و سوای

ر

چه افسون بامن دیوانه کردی
کمر زد دامن بجا تو کردی
ز بوی مشک تو جوان کو چها
کمر ز لف مشک زد بکردی

ر

چند ولهای بسته تا شکنی
دل فریبی تو دل چرا شکنی
چند پیوند جان ما کسی
چند پیمان و عهد ما شکنی
با بجام کشیده زنی که کو
کز سر ما ز جان شکنی
شکنی کر دل رضی سهلست
تو کر جام جهان نما شکنی

ترجیع ابیض بند

ای سرو سهی سر بلند بلند
ای سر و جهان بکو بجند
بیت او جهان بکو بخواست
بیکر جه و هستی هر جوانست
بیکر جه و جهان بکنید
زین شود کره جهان ابیض آتش
زین شود که از دو آل فتنه آتش
افکنده ز دو دل فتنه ابدی
برکردن جان نشاط بندی
سکوه جان ابر بکره ام
بیک و عده که اخراب بکره ام
بیک بیاش از شیخ بیک بندی
کودک است بیاش از خوبی
معلوم چه بیک شود و نیاز مندی
کاسوده شود و نیاز خانه دل
زان کشته خراب خانه دل
کوازه دور بیعت بندی
افکند نکات ماه بیستم
نظاره قامت بلندی
ای کاش که کرده ابر بان
بر دوش چنین کمر فکندی

خو د کو که کرد ز ربه چو تو ان ایست
ان دل که زمهر دوست که
انکو و از عشق دوری
بر خویش بسوز کوی کسته
چشم می دور و ز نظر بر
کوشش مین و حرف دل بیند
از بهر هلاک عشق هر سو
انداخته بخبر بن کمند را
سهلست هلاک ما ما با دا
بر خاطر ناز کش گزند را
عمر از پیش عیب دیدم
من بعد بران سرم که جند

ع

بنشینم و خو کنم بهجران
و ز جان برده فدا جانا

ع

بی پرده برای بر لب بام
کار و اج شود جلاب جام

ر

تکرار و صفای تو جام ای
روشن شود از تو صفای ای
اینست آتش صفای اندام
اینست آتش خوارت و بنت
دل از شب خوارت و ارام
در فصل و بر کبد و ارام
در قصه و دل بار ندارم
بر دو دل بار بخشی
این کار بجان بیجام
این کار بجان سوز و بیجام
کاس بکینیش بجیر دل
کاس و کینیش بیجام
بر دار ما کنار خود بکینی کام
بر دار ما کنی خوار ابهم
دیکر بزده کی ز تو ابهام
هر شب در از و تو ز ابهام
انکه کنند تیر تو بر لا ز صیم
بنمای سر و ابیضیر بر ایم
ای سر و دیر بر ایدار ست
ما و زندان و در دو بابوز
بی عشق هیاد و در د و بی جام
بی باده سیاه و دور و بی جام

پیوسته دمی نکردم ادم
بی عشق دمی نکیرم ارام
کفتنم که کیم بای بو لستی
چون دست نمیدهید با کام

ع

بنشینم و خو کنم بهجران
و ز جان برده فدا جانا

ع

اسوده دلی شعار ما بنت
راحت از روزکار ما بنت
زان قامت بستان چه خیده است
کش طاقت حمل کار ما بنت
بر دو بکنند اکر بیوزم
کس را دل بیقرار ما بنت
دل شیفته تو شد چه سازیم
بر واز با ختیار ما بنت
شکر سر خود کنیم کو را
بر و ای دل فکار ما بنت

بخت ار بکام مردل انشتن
بخت وز بکام کار ما نیست
در طالع روز دل انشینیم
یک لحظه بکام دل کار ما نیست
امروز ز روزگار ما بیش
هر لحظه بار دیگر کار ما نیست
سودای تو غنچه‌ای که ای گل
زین بیش ... کار ما نیست
مسکین چو وصلت دریا بی را
کرد ... زار ما نیست
دست و دل ... حریف یار ما نه
هر ضربه ... کار ما نیست
هر مرده دل ... بر چرخ
ای پیر که ... کار ما نیست
خورشید ... از کار ما نیست
از دوست عشق کار ما نیست
هر چند که بخت یار ما نیست

بنشینم و خو کنم بهجران
گر جان برود فدای جانان

هر چند ... که با من
... از دامن
در دام ... بگویم
... کسی با زن
... که من ز دور دارد
... شوم بجز دوزن
چون میوه نارسیم ... بکی
هر گز ... بدعا من
چران علاج ... طبیبم ما
اما ده شوید همان بیخون
تا هم چو ... پرسیم
پرهیز ز ... بر من
... و صبر از اول
حسن از ... ازلطف آن تن

... که دستان ... بکیرد
... که بخت ... نمی‌بین
... که ... عشقت
ای ... لب ... پرس
ای ... شراب ... جان
... پیش شیرین بکاهش
زانروی ... بجوی
مست و ... بخشی
این سوره ... بر نصیب است
خالش ... ز نورت
خورشید اگر کنند ... رمان
بیک ... راه روزی
وز ... شناخت ... راه
ای لطف ... صفات ... بخواه
... سوی ... کنم
هر چند ... شدم ... مشکل
هر چند که ... صبر ... است

بنشینم و خو کنم بهجران
گر جان برود فدای

نام گوزنت بر زبانم
کاتش افتد در دهانم
از ... در ... هانم
این غم که ... ناچار
بی طلعت تو ... جانم
خورشید ... زمین و آسمانم
جز من دگری ... شناسد
... غم و درد راه جانم
کاهیزد و در ... جسم
پوشیده ز غصه ... خوانم
در بزم وصال چون غریبم
در فصل بهار چون خزانم
از زندگی ندارم از هجر
از درد وصل پیش از آنم
ترا دو که

تا چند کراد من ... دراقت
ای ... مغز استخوانم
ای ... رفت ... کاری
در حسن بلای ... از انم
در ... نه بیچیم
از پیش ... بر ... انم
ما ... جان ... سر شتم
وصفت چو ... پایانم
بامت چو ... صبرم
هر چند که ... سوزانم

بنشینم و خو کنم بهجران
گر جان برود فدای جانان

اینجا که ... نظر نبندد رفت
... نبندد رفت
کشت ... نبندد رفت
... رفت
تا کسی در ... نبندد

قامت ... چو سرو ...
... سر بلندی
... بلندی رفت
در ... دل ... رفت
مفتون تو زار ... رفت
... دل ... بر ... رفت
نیلوفر ... رفت
کیا ... نظر ... رفت
... دل و جگر نبندد رفت
... تقدیر ...
کیا ... نبندد رفت
سهم ... بجانم انداز
کیا ... نبندد رفت
بنشینم و خو کنم بهجران
در جان برود فدای جانان

... زلف ... چون نیست
باز ... کنون نیست
وان ... بلا ... سل
داد ... جنون ... نیست
عقل ... بران نه
... سکون نیست
وان ... ان نیستم
انقدر ... بجز جنون نیست
... چون ... خراب است
در ... من بیرون
... ز ... چو جلف
... بدون و اندرون نیست
پا هر ... بیرون
بنشینم و خو کنم بهجران
در جان برود فدای جانان
ای ... سوار ... پس
از ... بنده ... تر

... مانند گاه جا
... عیسی ... جای
... خود نمودیم
... حیات ... ای
دیگر ... از ... رود
واقفیم ... بجای
کان ... تو ... بسیر
جانا ... چو ...
این جان ... خورسند
... خویش ...
خاطر ... ما ... کنند
... افلاک
... جان ... جیب
... از جان
... رسیدن
هر چند که ... بنشینم
... دو ... تا ...
از بود و نبود ...

زاهد ما را ببین که گوید
نازکی کرده ترک ان ناز کو
دور از تو [illegible]
[illegible] ای
دور از تو چو صبح غم بسی صد چاک
گاهی ز جنون و گاه من در خاک
بنشینم و خو کنم بهجران
گر جان برود فدای جانان

چون بخت زبان و دل [illegible]
در دست [illegible]
[illegible] ملک [illegible]
ما در بست [illegible]
دل ان [illegible]
سودای تو [illegible] خریدار
در خانه نشینی که [illegible]
دیوار و در تو گاه دیدار

روزی که [illegible] از تو
میریزد صد هزار خونوار
زان کار [illegible] بسته
[illegible] بسیار
ای انکه [illegible] از دست
[illegible] انکار
در کار [illegible] می
معلوم کنی که چیست در کار
بنشینم و دست خود زنم
بنشینم و جان خود [illegible]
سر در زنی [illegible]
[illegible]
گاهی [illegible]
گاهی [illegible]
گرد [illegible] خورشید
بیچاره سری [illegible] بر دار

بگریخته [illegible] در
فاش کنم [illegible] بازار
گاهی بنشینم و گاه [illegible]
گاهی بنشینم و گاه هشیار
گو از نظرم برو که بسیار
[illegible] دگر بار
انکار مکن که [illegible]
وز [illegible] اقرار
از دست من ان دو چشم جادو
[illegible] بیکبار
بنشینم و خو کنم بهجران
گر جان برود فدای جانان

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] پیر کند

صد بار شکست از خود و دم
[illegible] پیوند
[illegible] بار دگر
[illegible] الوند
با مرده [illegible]
با بنده و عشق او خداوند
[illegible] لیلی
مجنونم اگر شود خردمند
سر در [illegible]
[illegible] چون خداوند
بنشینم و دل نهم بهجران
ور جان برود فدای

[illegible] خریده دولت
گویم [illegible] دولت
از دشمن و دوست [illegible]
چون دشمن و دوست [illegible]

بر بوست

چه بوست [illegible]
[illegible] بوست
[illegible]
[illegible] ابروانست
و [illegible] ای
[illegible] بوست
[illegible] درست
وانزلف [illegible] سخن نکوست
[illegible] ارست
این [illegible] اوست
بنشینم و دل نهم بهجران
گر جان برود فدای جانان

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible] اوصاف
[illegible] عشق
[illegible] عشق
[illegible]
[illegible]
[illegible] دل
[illegible] راه دل
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible] بیان
[illegible]
[illegible] راه
[illegible]
دل زنده و [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
ازان [illegible]
[illegible]
ازان [illegible]
[illegible]
ازان [illegible]
[illegible]

[illegible]
ازان [illegible]
[illegible]
ازان [illegible]
[illegible]
ازان [illegible]
[illegible]
ازان [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
شود جان [illegible]

بی قطره مدام از سر گذشت
بیمار بیمار از سر گذشت
چشمی گرانی باده کو کو زد
شور جنون از دست به دو بود
دماغم ز میخانه بوی شنید
حد دیگی که دیوانه بوی شنید
بکجا بیز خمخانه ای دوستان
که بیم کجا هند و هندوستان
دماغم پریشان از بوی می
فردا بیم کر بجادوی کی
پریشان دماغیم ساقی بکی
فغان زین خمار بانک بکجاست
بزن پر تو خواهیم پا بسر
بیا ساقی می که چشمی زدار
که دکیم از کوشی روزگار

بیا بس فرو ماند از شمع روز
می و ساقی و باده جام سوز
می صافی ولالایی ما سوا
ازو ... بجز شمع ضیا
بی که مرد و بار ما از زمین
زبان در ... زمین
از آن می صفالات در کشتی ما
که مستی و بالست در کشتی ما
از آن عرض ... ما
که خارج مخالفت بر میخانه ما
... نازش بی ... روی
نو در ... سنان در ما
که چون ... از خدا
بی عالم از ... کمند
زخود بکشد ... کمند

خدا را ببینی بکم ... خدا
کنی خاک میخانه ... تو تا
بیمانه ای صفا ... ببین
ببین خویش را ... بیهن
بکوییم که ... جان
بیک قطره ... بچون
شود ... کش ... کی
ورزان ... ستم
جمال تجالی ... کنی
به ... حسرت ... کنی
فرد ... جام ما
سحر ... جام ما
ستی ... شام
صبر ... نند
کجو زاهد ان ... نند
که ... زنند

بمر بوده ام ... بکجاست
بیه بوده ام ... بکجاست
بیمانه ... کند
جو ... و دیدیم کند
جو بیمانه از باده خالی شود
محالات ... خالی شود
که چون ... میخانه زاده
چراغ ... سلاه
بیا ... باده زاد
زینها ... پرواز داد
بدو ... میخانه زاد
که ... کرده ... خانقاه
... کنی
کمی ... غارت کنی
نوای ... برپا کنی
... کنی

بیاد رس ساقی ازین سیر خوشی
بیو کر ازین قصر خود در کشی
وش نادمی چون زندگی عارکو
کنو ... کریم دوست بارکو
بیا باساقی کنیم اتفاق
ز ... صفا ... کنیم ... اتفاق
چو بستان ... کنیم
دمی در بیاد ... بهم
بکوییم ... چو ... بهم
کرانیک ... اندیشه بهم
جهان ... بیست
ازان ... جمیع ... بیست
سر ... جهان ... کنیم
چاند ... مکیند
فلک ... مکیند
جهاکرده ... مکیند

براوردا ... کرده دود
چهچو ... سپید کبود
... جون
... جون
... بوده ام
من ... بوده ام
بیا ساقی ... تن
... بودم
... قفس
دیدی ... قفس
ببهودگی ... خانقاه
زر ... سیاه
ازان ... دمی
نماید ... ازادی
برنیان ... ق
بیز ... ق
... ق

خورشید ... پلنگ
خورشید ... زنجنگ
کرده ... وصیل
ببیم ... بیعت
... بدو
... زندکی
حیات ... دوزندکی
... سیاه
... زندکی
... کاه
فغان ... بهم
... بهم
... کن
... دون
... بین
... بین

... بکو
... پرواد
کرده ... بکی
برو ... بکی
بخ ... کیاه
زدو ... کوه
بیا ... عالیم ما
... قالیم ما
زجون ... برامرن
دیگر ... زن
کر ... عیب
کمی ... لاعیب
کر ... بین
بیچد ... بین
... بکی
بیچ ... بکی
بیکاره ... بکی

چو می کز این می توان بی سکو
بگیری دو رنگ کلفت شتو
چو بالست کاین مرغ جان افکند
اگر پرتو نشه جان افکند
چو ما بی می ارست ما زان
ز دانای خود پشیمان شوی
نفس بگذرد خود خوشی برار
ز خاقان افسرده جوشی برار
که افسرده صحبت ... برار
خرابی سری ... ز ا ... همدم
بیا ساقی ... بود شاد هم
من و تو نوو من ... کنیم
سرم ... پرستان ... هست
که چون می فراموش ... هم
دلان ... کدورت ... کلم

بده ساقی آن آتش خوش ...
که بینی ... ز ...
که ... بنوشد ...
که دوش کند ... کو را
بمی مشتو ...
که دین و دل ...
... ساقی ...
چه کام ...
کدورت کشی ...
صفا طلبی ...
چو کرم ...
حریفان ...
تکلف ...
خوش ...
...
بهشتی ...

قرون ازده عالم ...
که ...
چه ...
...

قلم ...
...

چه خوبست ساقی بدور بهار
فتوحست مطرب ز فرخ بهار
نه داده ز ازرق کسی ...
بجبر و ...
بمی صاحب ...
بیرون ...
فرو رفته ...
که ...
...
بیاور ...
گوه کی ...
چه ...
که ...
که ...

چه خوبیم ...
از آنکه ...
درون ...
که ...
...
کس ...

قصائد بدیع ...

...

چراغ کل کاینات از ازل الهی زنند
پیر ز حکمت بکی بر زده کوس تو عیا
نشکند بر او انکشت چون
بکاه از این عالم بکه از این کرده اند
جان ز نما بعت خارد الا بقا بخت
برمی جهان کین غرور از دل ببار
از بلای پی چند در غم این دل بدار
بجز جگر خون کن بر بند که دل
بایدی عشق و اصل بعثی سر دو
جو کی شفا نیستم بی کار از بهر بار
زر فدا بکشند و سپید دل به بکار
بان ذرا بهر نیک کران بخرند و بس
حرف ده باده بت نشکند بر چمن
بر ده سالوس ما اندرین نهار
من به صحرای عشق افتاده ام با حسن
مست شور جنون او به باده بار

چو افتاد زین رخ چون مه برق شوق
کی بجنبد ز پی تحسین حکمت بر کنار
نیست بجز ز اعتبار دل جهانی را
بست دل عاشقان چو زلف تو نشان
در دو جهان کی تکیه کاه ز ساغر و با همت
انغر در دید شور از افتراق

ابیات

بی که بی کرده ام ز فرقت یار
کام از دست رفت و عاشقی بکار
بنیم تنکی ریخت شور انکیز
مرکبم رنکی دانم او را
بجز به شور وطن ز ما دور
دل به دریا بی کسم زارم بحال
در خرابات اهل عشق و جنون
با همه این دل و جان فلسفه دار
پیچ شفقت ساقیا بر خیز
عشق تابست حسن بار بردار

نه برابریم به انگور نشان نوش
نه بر قدم جمله صوفی دار
مرد شوریم ما کجا و سکون
بحر شوریم ما کجا و قرار
کوه دو قیم ما کجا و قرار
ای که از عشق دم زنی بردار
خوبی با ازده بکی از از
انفقد شور بخت دربر تو
که پریشان شود از دو دستار
خود از دود کی چو بید دان
کاروانی بر ره و کوه زار
بارنا بخت بر دو غبار
سر بکشم بکجا فرد داری
در خرابات آمرین جانی باد

نه بهوش خود نه بیاری کفت
سن فلار عزه ده دیار
چند باشی ز غصه بر فلک
چند کردی ز غم چو بیمار
آسمان و زمین و مهر و دوار
بیا تا کام سر سپردار
بشنا بپای بزن باجی همه دو
دست خود را بشوی زین مردار
برو ای خواجه کار مناع ما
که فروشند بر سر بازار
در ره دوست بوست بوشیدیم
تا نکنیم بخت بوست چو مار
بمجلس زده پای ما ده نشان
خاطر از هیچ جا نیافت قرار
تا بجای رسید شور جنون
که برافتاد پرده پندار

دوست

دوست دیدیم پس بدیدم دوست
بیار دیدیم و سم بدیدم یار
هر بار ما برگزیدیم از خلوت
کار ما بنشسته ایم در خلوت
این یار بیرون از دست در بازار
وان بکار درت در بازار
بجای سجده بکجو در اندیشم
که از کرده اوز بار
کشته از دمی رکوع است و سجود
سین من لعل بار است این فار
بر زان جزو از شاه راه عشق
بر زان جزو بر شاه راه بیار
سر من نهم سر برتو در دار
ای که کوی تو ای دل از ره سر
سر بتوانی تو ضم از ره دار
صوفی از سجده صنم بکنی
هر دو حضرت شود کر زنار

بی دو ذکر و ما همه خاموش
بی شیخ و ما همه زنار
هر کاری بجز که صحبت یار دوست
کو ز خود فرشته کو خلوت بیار

ابیات

چون نام دل تو بر زبان رانم
از دست بکی کرفته نتوانم
خونریزه ان لبان بکویم
آشفته طره بیرت هم
دیوانه هر جهان بود و دیوانم
در مانده بکوی ماه بیجانم
هر شب ز غم چو غنچه دل تنکم
هر بیجهان چو کل بر بیشانم
آشکم ز روی سرخ از بهر بیجانم
خونم ز دیده درفکنت چو مرجانم
با چند طبیب از به بسم آمد
بی سوزم و نی ز مرغ بی بانم

هر زلف شوم بکام زلف دوش
کوی تو چراغ شب بر دو زنانم
حرمم همه این کی شخص از ادرکم
بیجم همه انکه جز عرفانم
از خاطر تو ما ما نیر آمکم
جمع از خاطر بیرت هم
حل و دو ز خاطر اما
در جاره ای چون بیجانم
هر جو زلف و حرف و حیرانم
هر مرده دل بر دو حیرانم
در لاف کر لیاز دو بدرم
در در و مصاف بجیم حرمانم
از دولت عشق جو دو بجره
آیا که ماه دو شتاب از فنانم
بودم جشت جو جان ز کی
دو اهل بتو بی کلام عکانم

بیا دو تو چون زلف کسم ای
بیزوه شبان چو ماه تابانم
در حلقه عشق بی جان انشد
زنهار مکوی من زبان درانم
کام دو جهان بکنجم در سر
هر چند که نفس در پریشانم
بجز رکنی جناب افلاکم
بی بوسه زدن رکاب سلطانم
در بنکده ما بت زنارم
در معبد ز دین ز ایمانم
در مانده فتاده بکای
شرمنده کای فرو سلطانم
خورشید جهان بجند بد بودم
بر روز سیاه چو شمع حیرانم
از خود بیدا چو آتش طورم
از خود بنهان چو کنج بنهانم

ودر ظلمت و دمن بنمود اند
من داغ درون ابر چو ... انم
هر چند که پیر ... سخن سازم
هر چند که پسخن زبان دانم
هرگز نزد و بکام کس هرگز
در گردش روزگار حیرانم
بگداختم جان کز تن شود رفت
نه جسم بداد که تنگ صبر دانم
هرچند که با جهانیان زادم
زین من ایشان ز من اینجانم
وزاده گرد زین بن عالم
مجنون دل کرد زین جهانانم
دیوانه و عاشق و ... مجنونم
علامه و برده کرد وداد انم
من عاشقم ... حقیقت خود را
هرکس هرچه گویم انم

در خرابات بجای بیکس کند
نه بینی رسم وائین ... اینجا
عادت اینجا ترک رسم و عادت
رسم اینجا ترک جان و ... کند
کو عشق ... راه
راه عشق ... ملا
حضرت عشق است اینجا ...
سرده اینجا عشاق ...
اسمان اینجا ...
جبرئیل اینجا ...
... اینجا ...
جان ... اینجا ...
سر ... اینجا ...
الامان اینجا ...
الحذر اینجا کنند از الحذر

عقل از این سودا ...
کوه از این غوغا ...
هوش ... اینجا ...
بیش ... اینجا ...
سر ... اینجا ...
... اینجا ...
کس ... اینجا ...
هیچ کار اینجا ...
هیچ بار اینجا ...
جان ... اینجا ...
سر ... اینجا ...
دیده ... اینجا ...
خود ... اینجا ...
خود ... اینجا ...

در کلاه فقر ...
ترک ... اینجا ...
کس ... اینجا ...
کس ... اینجا ...
بوالعجب ... عاشق
جدا ... جدا ... اینجا
در فراق ... اینجا ...
در فنا ... اینجا ...
جز ... اینجا ...
جز ... اینجا ...
کوهکن ... اینجا ...
در ... اینجا ...
در ... اینجا ...
کرده ... اینجا ...
جان ... اینجا ...
بی ... اینجا ...

جنت و طوبی از ... سرو ناز
... از ... منتخب
... کسی
... عاشق ...
... اورده است
... لخوان ... ایش
... الم ... تو ...
... عالی ... داده
... جوان
... جوان
... جمله ...
... مرکز ...
... دوره ...

کز شفقی از لطف المسار
در شیخ ما یزید ابن المظفر
مصدر و منبع و ماخذ و حال
نیست چیزی و حکایت مختصر
ذکر کرامات ... کی
قصه لولا علی لهلک عمر

ازو او دور در فتنه گشت
فتنه است از عالم بدر
ای کمالات تو برون از حد و حصر
وی کرامات تو برون از عد و مر
عیب نقصان و قصور و ناپسندی
نیست صرف او زبانی و اکرار
نیست و صف او بیانی در کوه
در علو فرش تو نه سقف
دشمنان و دوستان ...

ور

هر که چون شد کرد او کشید از زار
هر که چون فتنه ... غم خوار
صاحب کف ... بیان ...
...

بزم وصل ... دارم
... شوق ...
...

[illegible]

انجام

[illegible]

امیدوار چنانم که وقت جان دادن
به یاد زلف تو ... [illegible]

ایضا

هیچ کاری نشد به تدبیرم
چه کنم مبتلای تقدیرم

... [illegible]

بسکه شایسته‌ام به شاباشت
گردد در کنند تکفیرم

... [illegible]

چون شوم زیر بار دوری زمین
که مسمان او فتاده در زیرم

... [illegible]

در ملامت چه سکنی تقصیر
من ملامم که هست تقصیرم

... [illegible]

صفت [illegible]

... [illegible]

گلشن بنم کجه عرصهٔ زمین
روشن ز خاک معدنم نور دیده جهان
ای آسمان بنازی بخت بلند خویشتن
کردی همیشه کسیر او چو عاشقان
خلق جهان ز دولت او در فراغتند
یا رب بمان دوام او تا آخر الزمان
از دولت سعادت عدل تو بعد ازین
بیرون نیز آرکی نکیرد کسی شبان
[illegible] زمان تو کسی لب تحذر
نشنیده دور از دوران تو کسی صوت الامان
گاه سؤال عاجز بکنی بیخوا[illegible]
حرف نعم ز کثرت نکنده نشسته بر زبان
چشمم که حسود بود کور از انکه همت
قایم برآستان تو با طالبان دور است
خواهم [illegible] بجز ذکر کنم
با ماله شکر است سر در دو جهان

واجب ثنای محمود تو بر کوچک و بزرگ
لازم دعای شاکر تو بر پیر و جوان
یا رب که جنت و دولت عمرش زیاده باد
هر سال و ماه و هفته و هر روز و زمان

وله

چه خواهی ز دو قرن اینای خاک
چه شد آن [illegible] و خاک است فرش
کجا رفت تاج و نگین سلیمان
کجا رفت آن دولت و بروت سکندر
شد آفاق [illegible] کسی تا قیامت
اجل کرد [illegible] کرد [illegible]
[illegible] ز دل بود تاج مرصع
[illegible] ز دل بود تاج تجر
[illegible] اکر شخص افتاد مرده
بجامت اکر دوست افتاد بکذر
[illegible] افتاد و دست دیکر کیم
[illegible] بیاییم دیکر

بشنو ز من ای ابراهیم که نبود جوان و پیر
ده ز بهشت خلد و نه در بهشت
بر انگیز و از ده دوزخ [illegible] که تعالی
بر انکه ز دل [illegible] فرو رنجد
ز کسی بیخبر است از سنبل و کل
بر شی بی نیاز است از [illegible]
اکر شخص از دو حشت دیوانه شد
کسی که دوا [illegible] جنین ابو از در
چه بکری به نجامم از نخود [illegible]
کردایم [illegible] بود کجا که
کنند [illegible] که [illegible] و بهار
چو [illegible] کرد [illegible]
نداریم دکر ز [illegible] منظر نخواند
زمانی [illegible] زمین [illegible]
مر [illegible] سالها [illegible] کرده
غلام [illegible] تا جان تسلیم

[illegible] ز خود داشت بدو که هر قضا را
کسی که [illegible] باده کرد تا بنه

مناجات

الهی به عظم نعم الکرم
کرامت کنی هم [illegible] ای
چه [illegible] شکل کجا خون بریزد ز غم
شود امان ز دل [illegible] بیخ غمش
چه [illegible] چون از دل ندارد سر
بسوز از دل [illegible] فوت احمر
دل بر عشق بکردن کرانست
[illegible] عشق بر [illegible] نخوانست
نه از خلد و مراتب وجهی عشق
نه ز حور و ملکوت و کنج عشق
[illegible] عشق از عرش بر تر نبود انش
خدا کردند [illegible] بیشتر و [illegible]
اکر بند دان [illegible] ز لات عشق
[illegible] ز [illegible] عشق است

[illegible]

نه از عقل راه خانهٔ عشق
که عقل کل شده دیوانهٔ عشق
خدا ز عشق ابد و بی نخوانند
چه دیکر بر عشق و دل ندانند
نه از دولت اندیشه کل افکار
[illegible] بیج و نه زار
بر سیب ایمان او بود [illegible]
[illegible] عشق برتر از سوز خون است
بدا عشق بر سوز و خون است
[illegible] عالم ز کینه باد
زنده بیان عالم ز کینه باد
بجز خون جگر خون دلم باد
[illegible] دلم از عشق خوش

وله

بی برست و دار
[illegible] دار معرفت [illegible] بیرست و دار
[illegible] بیت [illegible] جا ده [illegible]
کاش جا [illegible] نیم از سر بسر قسم
[illegible] معرفت نه از سر و دار
[illegible] ساک کردن [illegible]

وله

ای [illegible] تر از صفات [illegible] از ذات
از ذات وجود کمال [illegible] صفات
چند [illegible] سبکی از [illegible] صورت
[illegible] است [illegible]

وله

[illegible] زبان و [illegible] و [illegible] یا شیم
و اما [illegible] زبان [illegible] روانی باشیم
[illegible] کرده [illegible] کان [illegible] باشیم

رباعیات

ز دیدن [illegible] زاده
[illegible] بکشت [illegible]
[illegible] که [illegible] قبله
چون قبله [illegible] قبله

وله

[illegible] وار
ای انکه [illegible] غصه خود [illegible]
[illegible] بیش [illegible]

[illegible] بنانت [illegible] نوازنده [illegible]
[illegible] چون [illegible]

وله

کاش [illegible] بکرفت
[illegible] دل خون [illegible] عالم [illegible] بکرفت
[illegible] روشن [illegible] بکرفت
[illegible] بکرفت

وله

[illegible] بکیر [illegible] خاک [illegible]
[illegible] است [illegible] او را
[illegible] با ماه [illegible] او را
[illegible] او را

وله

[illegible] ساغر [illegible] داری
[illegible] دیواری
بار [illegible] طواف [illegible]
[illegible] نیم [illegible]

وله

ای [illegible] نو [illegible] از [illegible]
ای [illegible] خدا [illegible]
و [illegible] که [illegible]
[illegible] مصر بود [illegible]

وله

[illegible] ساغر [illegible]
[illegible] عقل [illegible]
[illegible] در [illegible] و [illegible]
چون [illegible] خوش [illegible]

وله

[illegible] انما [illegible]
[illegible] از [illegible]

کوئی که بطالب است بی محرم
بنشین ز چنین که کار از اینجا نگشت

و له

از بس در سیر و سوای از درست بجا
روی دل از آن جهت بسر ست بجا
چون دوست نشسته از دشمن باد
دشمن چه کند که دوستی از دوست بجا

و له

در صحبت تو ذرّه سعد وری
دیده منم چو پاکنده ذرّه سعد وری
دل زینی عالم مرتوانی بر کند
در عالم دل بنموده سعد وری

و له

زانکه جمال غیب دیده ...
رفتند و ببیش ... شد ...
بر حرف ...
با آنکه بعد عالم رسید ...

و له

ما از سر کوی عشق بیجا نماند
زان ... نماند
بر ...
از ... نماند

و له

هم یار ز ما ببرد و هم اغیار
هم کجه ز ما گسسته و هم زنار
چون ما که هیچ کار بر کردیم
چون ... کار

و له

تا کی ... چون ...
جان ... دل ...
چشم ... چشم ...
... چشم ...

و له

بر ... ترک
... ترک

و له

کوی ... سر کوی او نباید
... از این پیشه

و له

دوری ز ...
... شود

و له

تا ... تا ... بر
... ا ...
... بیاد

و له

تا چند ... ارند
... ارند
... ارند

و له

... بر کوی ... دست
... دست

و له

بر ... ا

و له

چون ...

و له

در کوی ...

و له

هر چند که ... ترم
... ترم

و له

ای ...

و له

... بیکسی

و له

... مکنی ...

و له

... تیره دم

و له

... از ...

و له

... ادم

بریزه عمر سبکه کرانی تا کی
کاینده و رفته انتظارات داری

دل

عمرم همه صرف شد درین خونخوار
تا در صف محشرم چه ... آری
بکدام ... چه ...
در لطف ... ما ... داری

دل

... زن و ...
از خود ...
رفتم ...
شاید ... بیخ ...

دل

در جر ... ساخته بود
جور از ... انداخته بود
عشقم ... ساخته بود
عشقم ... باخته بود

برحرف نکو اگر ... است
در خود ... اگر ... است
بگذر ز دو کون و بیخ ...
بر خویش ... اگر ...

دل

صد حیف ... آنکه ... بود
واقف ز تجلیات اسرار ...
تا ... که در ... است
... صفت ... از ...

دل

ای خلق جهان ... کرده
گویا که ...
همچون دو ...
از روی ...

دل

چون ... و جلال کریم

... بیجاده ... بیم
... حسرت ... پریم

دل

برد ... نوای ... شد
... ز ...
یک ... چون ... شد
افکند ... شد

دل

... بهشت ...
... من ...
... بیابان ... شد

دل

... بیم ... شد
... شد
... شد

دل

... غم ... است
... عالم ...

در زیر ... مانده تو
جست طلبی چه ... است

دل

با ... ما ...
از ... برست
... عالم ...
... تنگ ... است

دل

... مجنون شو
... مجنون شو
... شویم
... خود ...

دل

چون ... شد
... حال ...
... بچه ...
... بچه ...

... دل

دل

زاینده دل ... عیار زده بود
... بیبود
... که ... سود
چون ... وجود

دل

گرد ره او ... دارد
ای ... ز ... است

دل

ایجاد ... عشق ...
عاقل ... حضور ...
... خود ...
... است

دل

... است

... قدیم
... قدیم
... فهیم

دل

... ذات ... قدیم
... وای ...

دل

نی ... مردمی
... ایم

دل

ای ... ز ... ای بی

ما ... ز ...
... خود ...
... شو
... کاین ... ای

دل

... شود

... ای
... ای

دل

ای ... انکه ... ندانی
... گرد ... است
... شد ... از ... ست
... لیت ...

دل

... دانی

دل

... نیست
... مست

دل

... عالم ... است
... میرسیم
... یکی ...
... ای

دل

... ای

... جان ... ای جان است
... سامان ... است

دل

... قدیم
... ای ... است

دل

... است
... ای ...
... تنگی

[illegible]

ز دوران نام و نشان نخواهد بجا ست
او بگیتی سوختنی کشتنی

له

ای آنکه سیاه مست جام هوسی
هیچ نخ زدین راه بجائی نرسی
تو هیچ نه‌ای و چون زنی نفس جدل
کم شو که توان بود در جهان از کسی

له

در صومعه و مدرسه دیار نبود
در میکده و کلیسا خبردار نبود
بود همه دل نگران عالم
از عالم دل کسی خبردار نبود

له

آنانکه علم بعالم تجرید زدند
علامه شدند و عین دیدند
زان گشته تر و فلک جا زا گرفتند

ز دیده بود و نیک جهانرا دیدند

له

ما چشم نیاز بسته در عالم کردیم
راه و روش مردم عالم کردیم
کو زلف تو شد شبی که ما نیز بهم
کو شعله آتشی که در هم کردیم

له

آنجا که شود زیانت از نفع بند
بیجا بنما بجی در ان ... بلند
گر چشم ز دور او توانی بودن شت
می بین ز دل از نفس تو از جمله کنند

له

آنها که بود و نیک اعتبار نکنند
شکل دل ادم که نگاری نکنند
زانجو دکی قدر خود را شناسی
... نکنند

چون شعله بهیچ هدم نشدیم
کز سوز دل آتشی بعالم نزدیم
داغ دل خود بهیچکس ننمودیم
کار انس زدو نگار بهم نزدیم

له

هر چند که آتشته مرد دستادم
پر گشته ز دولت خلوت و باز ادم
حاصل که سیه است بجائی ادم
کر ناوردم الهی یاد شی ادم

له

از دوری راه تا بکی اه کسی
منزل نشناسی و همین راه
هر چه بود و کبر بر هستی خود
بر کلام اندر قصه کوتاه کنی

له

خاکم که بهیچکس گذارم نبود

بر دم که بهیچ جا مدارم نبود
بر دم که بهیچ جا قرارم نبود
نه دم که زو هیچ کسی کارم نبو

له

هر چند که هیچی و گمرانی دارد
مجبوریتی و جوانی دارد
نه در جستجو امی ندانی در جشم
خاکت بسر هر چه زندگانی

له

زاهد بجای زدو خوب ساز زد
دیوانه بیا کی او هوس ساز زد
هر که که دیده ز بهم ز کنی جنت
چون عشق که بیش عشق زدو ساز زد

له

کر مجنونم بهشت و کوثر ساز زد
کر معشوقم بگفتگو میب ساز زد

[illegible]

[illegible]

ایضاً منقبت

[illegible]

دو جهان در دو شمه نیست از دو طاق جدا [illegible]

ای که داری [illegible]

[illegible]

بیشتر از

اسم او نام پیامبر چو خورشید معروف
ز [illegible] علی [illegible] انقطاع
[illegible]
[illegible] چو خورشید معلوم
[illegible] ز ذات [illegible]
[illegible] جدایی [illegible] انقطاع
چون [illegible]
کاشی [illegible] انقطاع
[illegible] مصطفی [illegible]

بود عصمت و ایمان محکم
کز بدو چون مرتضی [illegible] عالم
[illegible] مصطفی بود [illegible]
امیر المؤمنین شاهی که [illegible]
[illegible]
بعلم و عصمت و زهد و شجاعت
گذشت از اوصیای [illegible] مقدم
[illegible] محیط آسمان [illegible]

کاشی [illegible]
زمین چون [illegible]
[illegible]
[illegible]

بر اوج آسمان [illegible]
[illegible] خورشید اعظم
[illegible]
[illegible] نو چو افرینش
[illegible] حروف لوح ابجد
نموده معنی [illegible]
[illegible] چون ماه لایح
اشارات [illegible] اعلم
[illegible]
[illegible] قدم [illegible]
[illegible] بود ثمی را
[illegible]
حساب [illegible]
[illegible]

قضا چون خطبه [illegible]
[illegible] عدم [illegible] ادم
فلک چون [illegible]
[illegible]
قضا [illegible] آسمان [illegible]
[illegible]
[illegible] مقدم
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ابن عالم معلوم
[illegible]
[illegible] فلک
زمین [illegible] یکدم

چو اقبالیت

چو اقبالیت [illegible]
تعالی الله [illegible]
کسی [illegible]
کسی [illegible] سلطان
[illegible]
[illegible]
نبوده چون محمد [illegible]
[illegible]
گذشت [illegible]
چو [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
سر [illegible]

علی [illegible]
[illegible]
[illegible] سلطان [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
چو [illegible]
بود [illegible]
[illegible]
دگر [illegible]

ابیات

قال النبی [illegible] علی
[illegible] علی علی
[illegible] علی
[illegible] علی
[illegible] علی
[illegible] علی
ان النبی [illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible] علی
قال [illegible] علی
[illegible] علی
[illegible] علی
[illegible] علی
[illegible]
[illegible] علی
[illegible] علی
[illegible]
[illegible]
[illegible] علی
[illegible] علی
[illegible] علی

مسند نشین عالم قدس با جلال و شأن
شوق فی المعارج [illegible] دنا علی
مهمان سرای دعوت اسری بعیده
ماه دین النجیة [illegible] ما صف علی
ست [illegible] بر [illegible] اجر [illegible]
من کوثر العنایت جام [illegible]
ای [illegible] شرق [illegible] فلک
بالفوق [illegible] اکر فوق السما علی
بالطی بود [illegible] کرده تیر [illegible]
بالحق [illegible] علی
در قبضه قضا و قدر ذو الفقار بود
در سطوت علی [illegible] علی علی
[illegible] حکم علی [illegible]
نو بستان [illegible] القوی
در ملک فضل [illegible] نصرت [illegible]
[illegible] ال عبا علی

طوبی [illegible] وحسن ما [illegible]
بالامة النبی و با [illegible] علی
قایم مقام احمد مرسل علی بود
[illegible] الا [illegible]
روز [illegible]
[illegible]
داری [illegible] علی
بالفضل [illegible] علی [illegible]
با [illegible]
[illegible] علی
[illegible] جو [illegible] علی
[illegible] المقدم [illegible]
[illegible] علی
[illegible] امان
[illegible] علی

کرکی [illegible] ملک [illegible]
ما [illegible] کلک حسن الطوا علی
[illegible] اقبال کرده ایم
والله [illegible] الی ما سوی علی
کردون [illegible]
والدهر [illegible] اجزا علی
دریای [illegible] صورت [illegible]
سبط النبی ما [illegible] المجتبی علی
دریای [illegible] بخشیم
فی [illegible] الحسین [illegible] علی
سرور [illegible] زینبی
[illegible] علی
بعد از حسین [illegible] علی
[illegible] الا مام [illegible] علی
[illegible]
[illegible] علی

[illegible] سلیمان [illegible]
من [illegible] علی علی
من [illegible] سلیمان علی
ان الضعیف [illegible] علی
[illegible] صبح ال علی [illegible]
بعطا الا [illegible] من [illegible] علی
[illegible] سماک [illegible]
من [illegible] علی
[illegible] علی
[illegible] اولا علی

ایضاً

مرا [illegible] جهان [illegible]
[illegible] محمد [illegible]
[illegible] علی [illegible]
[illegible] بیخود [illegible]
[illegible] جمال [illegible]
محیط علم [illegible] کمال اوج کمال
[illegible] عالم [illegible]

[illegible]

ترجیع ملا جامی

ای بروی تو صبح جهان روشن
وز فروغ رخت جهان روشن
رخ برافروز [illegible] چنین
[illegible] روشن
[illegible] آتش دل
[illegible] روشن
[illegible] شود
[illegible] روشن
[illegible] روشن
[illegible] است
[illegible] روشن
[illegible]
[illegible] روشن
گر ز دو عالم همین وصال تو بس
بلکه یک پرتو از جمال تو بس

جان [illegible] فلک
[illegible] وصل
[illegible]
[illegible]
[illegible] بلاک
[illegible]
[illegible] جاک
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
گر ز دو عالم همین وصال تو بس
بلکه یک پرتو از جمال تو بس

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
گر ز دو عالم همین وصال تو بس
بلکه یک پرتو از جمال تو بس

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
گر ز دو عالم همین وصال تو بس
بلکه یک پرتو از جمال تو بس

[illegible]
[illegible]

رفت عقل از حریم خلوت دل
شد عشق آمد بجای او بنشست
من بتنها اسیر دام توام
دیگری را بکمند تو هست
جز خیال تو هیچ نقش نبست
چند گوئی برو ز نقش ... بمان
رفت باید ... بو ... هست
من ز مهر تو چون توانم رفت
من ز دست اتم ز عهد الست

گرد و عالم همیز و صال توبس
بلکه یک بیت تواز جمال توبس

مه که خورشید کمال صبح
مثل جبینی و مثل المهراق
تو بجای جان ... من
گرچه بنده ... بجان مشتاق
بی ... اربیر ... ز الاوراق
چون منم ... کون ... بیت
... جان ... طاق
... جمال جلوه کنی
... از ... اشتیاق

گرد و عالم همیز و صال توبس
بلکه یک بیت تواز جمال توبس

جان تو چو جان ...
لاله چون چمن ... برنمیم
خوان ... ز ... بین
چون ... ما
... خاک گوی تو بود ...
... از ... بین
... حال ... ...

گرد و عالم همیز و صال توبس
بلکه یک بیت تواز جمال توبس

لاف عشقت ... دم
... خلوص ... هوای
... از ... کنیز ...
... جان ... سا ... عاشقی
جدا ... اینجا ...

گرد و عالم همیز و صال توبس
بلکه یک بیت تواز جمال توبس

عاشقان زخ ... تو ...
... جان ... نه
... جشم ...
... کوی ان ...

جان و دل

جان و دل را در ره عدم وادار
... و دل ... ار ...
در ره ... عشق ... الست
... جستجوی ... ناشد
... ماه ... تو ...
... از وصال تو ...
... جهان ...

گرد و عالم همیز و صال توبس
بلکه یک بیت تواز جمال توبس

ابیات

مست ... کاشی
... نقد ... علم
... جان ... بی دل
... هر ... عاشق ... کردیم
... خط ... عشق ... ساقی

گرد و عالم همیز و صال توبس
بلکه یک بیت تواز جمال توبس

... دل ... مدی
... کمال ... بینیم
... می بینیم
... کمال می بینیم
... جمال می بینیم
... عشق ... بینیم
... لال ... بینیم
... جمال می بینیم
کو می عشق زالوان ساقی
کاسه شمشی و جهان ...

چند از او شد و جا بکر بست
کر بسی پرده از خیال نشست
بسته از جنبش و سکون همه
در ضمن حلقهٔ ارادت بست
این یکی در سکون چه بست
وین یکی در نظر که بر دوان
که ز آتش نکنجد اندر عقل
پر کشش هر پایه اندر نشست
هرچه ماه و ضمیم او در نشست
وانجا نا ساضیم او در پیچ
هر ازو هر چه در جهان بینی
بست دان که هیچ بنما بهست
کی برده رو دو پرده کسی
کز تماشای نقش پرده نرست
پرده از روی کار او بردار
بنی این نقش پرده را بهرست

زنکی از جام حسن او بی عشق
یعنی او عشق بجفت عاشق وجست
کرمی عشق را تو ای ساقی
کاسنا شمس و جنک الباقی
شاهد عشق از پرتش بود
زو برابر ده در فضای وجود
پرده چشم خوابناکی کشید
حلقه از چهره بر کشود
پرده از عقد زلف سلسله بست
بر کل از خط سبزه فام شود
طره را صید بند لال او بیفت
غمزه را قتل عاشقان فرمود
هر که را هر چه بود در بایست
نه ازان کاست ور نه زو فزود
ساخت او را به پرسش نفرستاد
کرد ابدا به بوسه خشنود

ساقی بزم کشت می در داد
مست شد از زبرجد بر بود
انجمن را بجود از آن جرعه
که ندادم مجال کفت و شنود
از زبان مرغ نغمهٔ چنگ
که بکو مطرب این نجسته سرود
کرمی عشق را تو ای ساقی
کاسنا شمس و جنک الباقی
نقطه را از تصرف او نام
طول کشت و شکار خط علام
حرکت کرد خط بجانب عرض
صورت سطح از آن کرفت نظام
سطح را کشت و بحکم فتشی بارفت
امتدادات جسم کشت تمام
جسم هم از تنوع اشکال
وصف کثرت کرفت و شد اجسام

اعتبارات و هم را بکذار
تا بچه اول نمایت انجام
ساقیا ده از شراب کهن
که حباب و بیت ساغر و جام
آفتاب حضرت مرتج بود
در حجاب ظلام و خلق عمام
پرده بردار و بخود دم کردان
تا ببینند عیان چو خاص و چه عام
کرمی عشق را تو ای ساقی
کاسنا شمس و جنک الباقی
از تجلی شد که عرض ایجاد
بود در ظلمت عدم پنهان
هر کجا بیخ او بکیر بکر
مهر او را ز شاخ او یکسان
سبزهٔ او موافق سنبل
لالهٔ او موافق ریحان

ذره را اعتدال او بعجب
ذره را انحراف طبع خزان
بکهان آفتاب صبح وجود
کشت از شرق ازل تابان
پیکر از نبود و خویش داد خبر
پیکر نام خویش بست نکان
این یکی در کمال ای و آن
وین نکرد و حال او حیران
کر ایشان بنظر و حدت را
وی عیان در نظاره عیان
ره از خویش بین للطیفه خبیر
ره از بین بیان از زبان
کرمی عشق را تو ای ساقی
کاسنا شمس و جنک الباقی
ایا بیرون ده مهر زنکو و دو
بر زند نکت در و سر و

هر کجا هیچ رویی و دو دوی سرشت
هر کجا جلوه وقت در دو
بر بیان بر کرفت وقت و حال لانست
خود آن کنیم انه حال دادند جعا
چون وقت از زنجاک و در ره سرور
کر تقابات عشق ماست آرا
بتقالات عاشقان نکیرد
در قیدی تو بیر تو ساقی
خویش را یا بحکم و ان بیدو
جنبش رو بنیش بیفت بسجده کران
کاه کافرند ار برو بت به دو
رفت بت از بیان حجاب دو دو
خود نکجا این صدیت خود بشنو
کرمی عشق را تو ای ساقی
کاسنا شمس و جنک الباقی
وه که از بیم بلی زنو نکیفت
یا چون غنچه در شرح و بنهفت

هر کجا نزهت و بی و دو دوی سرشت
پرده زلف بیش روی نسیم
پرده زلف بیش روی خود نهفت
حال من هیچ مویی خود نهفت
کر نشنه هر سبب جای شکفت
در کشنه الذیب جای نکفت
وارهٔ ماه زین که از ره خواب
سیل ابکیم ز جنس نخواهد خفت
بعد ازین جشم بین چو ما مسن نتوان
بدو کوشش خریده امر نتوان
دامن او دست وان سخت
دوان این آنکه عذر خواهی را
بروان این بجاک پای اینست
عز خون جان عشق و در بایش
ستن جان عشق بیان بر دوت
از دل این صبا بر سر کوی بشی
میروم مست و با غم جفت
دل از صبر طاق و با غم جفت
از صبر بدو نشین از دست
کر نشنه بدو بیت کنده خواب کفت
بیش از او بدو بیت کنده خواهم کفت

کرمی عشق را تو ای ساقی
کاسنا شمس و جنک الباقی
وحدت از لاف عقل و فضل کامه
بکذر از لاف فضل و فضول
عقل را بجا عقلیه فضل بیر
راه و حدت بیای عشق سپر
راه وحدت ازین حل محذول
که بود وحده از بین ولی شود
در همه بر فنا نشینی ودوخول
دل از اندیشه خروج و دخول
دل از اندیشه بر بست اور
زین اندیشه بود مشغول
کز زنکی بود بجام شود
وعده ای از ان اندیشه جلول
حال از وی بر واتی دو حلول

طلعت دوست بین و می درکش
مست بنشین به جلوه وصول
کشف این راز کی بگو شوق
چون بود جان تو نیک قبول
کو می عشق را تو ای ساقی
کاسه شمس و جسک الباقی

هر زمان مست باده او است
تو به بوی چه گشته خرسند
چند بیهوده باد پیمایی
باده پیما بروی او پیوند
چون نشوی مست ساغر وصلش
بر این نوا بانگ بلند
کو می عشق را تو ای ساقی
کاسه شمس و جسک الباقی

از گریه تلخ تو خون جانم
شیرین لب خود بخنده بگشا
تو جای درون جان گرفته
من بجویم ترا بهر جای
تا پای بود ره تو پویم
گر داده تو در آیم از پای
بنشینم و با غم تو سازم
پنهان ز تو با تو عشقبازم

دور از تو ز زندگی بجانم
تو کند عمر خود رم بجانست
از خاک در تو کیمیا امروز
دردم ز جفای پاسبانست
فردا که رود بباد خاکم
چون گرد روم بر آستانست
بنشینم و با غم تو سازم
پنهان ز تو با تو عشق بازم

جام این زهد و خود نمایی چند
زهد دام است و خود نمایی بند
دام بگسل بده و ست کبر آرام
دل بران به گیر بیا به کمند
صیدان تو که بجنگند زلفش
گردن برکش از غم کمند
جان فشان بهر آن کی بخشد
کشته را جان بلعل شکرخند
هر بلایی که دور رسد چند بر
بر جفایی که او کند بپسند

ایضا

ای روی تو ماه عالم آرای
چون ماه ز پرده روی بنمای
چون طره تو شکسته حالم
بر حال شکستگان ببخشای
گفتی بحقی اگر بدی
طوطی نبود چنین شکرخای
خال تو بلای جان چند است
بر لب خط عنبرین بفزا

بیدل شدم از غم نهانت
مردم ز دو چشم ناتوانت
جانم بلب آمد و ندیدم
کامی ز لب شکرفشانت
گشتم ز تو بی نشان چو ذره
یک ذره نیافتم نشانت
گفتم بلبش سخن ز من گو
تنگ آمد ازین سخن دهانت

ای مانده ز وصل تو جدا من
هجر تو ببین چه کرد با من
راندی ز برون در مرا تو
جا کرده درون جان ترا من
شبها چو صبا ببوی تو خوش
بوی نشنیده از صبا من
من ذره تو آفتاب تابان
هیهات کجا تو و کجا من

بالای تو خوشست بلای جانهاست
جان داده برای آن بلا من
سنگین دلت بصد جفا من
در بیکسی تو آنشر را
شیرین سخن تو چاشنی من
بنشان بزلال وصل با من
بنشینم و با غم تو سازم
پنهان ز تو با تو عشق بازم

بر غمزه بر کمان ابرو
پیوسته نشسته تیر جنبی
از غمزه بلای صبر و هوشی
در عشوه فریب عقل و دینی
چون در بر اسپ انکه ببر
بس تا چو من نشینی
بنشینم و با غم تو سازم
پنهان ز تو با تو عشق بازم

خرج خوبی و زخال
بیمار ز خط خوبی جیم
دل را بستان بوجه تیغ
زینسان که دراه امید بست
بر من غم عشق تو بریم
از یکدم بیخ تا مراد
بود و دامن و سر بر آید
بنشینم و با غم تو سازم
پنهان ز تو با تو عشق بازم

دیده ریخت از غمت
بینه ز بین بر دم جان تو
از درد چو جان رمید انداز
جان ز دل من در فتنه دیگر
از دیده ده برون رود
گر صبر رمید ه ام گردد
دارم سر آن که باده گیر
بنشینم و با غم تو سازم
پنهان ز تو با تو عشق بازم

ای از لب تو بیان مینی
جانان ز ماهی بینی
سبحان الله چه بود فرق
از حسن تو انقدر زمینی
گوید فلک و تو بر جالت
خورشید ز حسن تو صبابی
خرسند شده بخونه بی
ای از بجنون من که بر بت
ای دلبر تو غمزه بی

دل چشم از آن دو چشم جادو
داد و دیده ز ابروان رت
ابرو سوی خال کرد از دو جو
بنگر که ز شان دل از جال
من بیخ بخنده کان خال
بیگفت کرام دل سر بره
سر خال تو نقد دل از من برد
و زدی که چه عجب بود از بند و

ای قد تو سرو ناز بید و
دل داده قامت صنوبر
کیسوم که بیسد ده ابر
تا بند نوکل شود ابر
بگرفته بیدم چو تو کامل
از بیخ امید چون دوم
عمر ز یخ انشسته بودم
با انکه چو سیم و ردی

سبکیم و غم ز بر اوان
هر عمر بسم بر شوم امر اوان
تا چند نشسته با تو ای کل
چون غنچه درون پرده
خوان پیش خودم درون بر انداز
ای پرده ز روی خود بر انداز
از اتش تو مر اسری
چون شمع مرا سوز و گداز

کسی که گنج جوهر بگرید چند
جای بنشین و با غم بساز
کن ای نقاب که کنم من
دیده نظاره رخت باز
و آنگه بنشین روز با خیال رخت
در خلوت انس پرده از راز
بنشینیم و با غم تو سازیم
پنهان ز تو با تو عشق باز

وله

ای خواجه که شاه ولایت علی
جبریل ز شرح خفی و جلی
روز احد چون صف هیجا گرفت
تیغ تو از تیغ تو جا گرفت
تیغ بجهان زگل او بشکفت
صد گل راحت ز گل او بشکفت
روی عبادت سوی محراب کرد
پشت بر آن [illegible] کرد

خنجر الماسی چو افراختند
فلک بین چون گلش [illegible]
[illegible] چون خنجر الماسی کن
[illegible] گلشن احسان [illegible]
گل گل خونش [illegible]
گشت چو فاتح [illegible]
این نه گل [illegible]
[illegible]
صورت [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

بیشتر از آن خاک که گردی بسی
کرد [illegible] بیدی [illegible]

[illegible]

فصل در صفت [illegible]

[illegible]

گل مراد تو ام ز بوستان تو چید [illegible]

به باغ وصل تو ام [illegible]

[illegible]

هزار رنگ گل [illegible]

شنیده ان [illegible]

[illegible]

حکایت

[illegible]

ایضاً

و له ایضاً

و له ایضاً

ایضاً و له

ایضاً

ایضاً

ایضاً

و له ایضاً

و له ایضاً

و له ایضاً

سیم رست

طوطی کلکم که بی مرغ چمن
[illegible] آمد [illegible] سخن
گفت که روزی بی ساماں کار
قافله جمع شد از هر دیار
خواستن چون مهر ز مشرق علم
عزم سفر کرده به صبح شام
قافله مردم او بهر صواب
کرد جا در عالم چون آفتاب
[illegible] خود با پا ارشان
جنس هنر بود همه کارشان
[illegible] نور [illegible] میان
بهره شان بال سعادت [illegible]
شاد و شگفته همه با یکدگر
تشنه دیدار چو گل [illegible]
چیده ز ده بهر که سزاوار خود
همچو [illegible] ره خود

غنچه چو کس هیچ دلی در جهان
[illegible] دوران کاروان
سایه فکن هیچ ز انجم کنار
بر طرف دشت چو ابر بهار
[illegible] گرد ره بی کس ببرد
قافله [illegible] ز بی [illegible] ببرد
گرد ز دوران از پی هم کاروان
[illegible] عاشقان
[illegible] آغاز کرد
[illegible] آواز کرد
[illegible] راه
[illegible] جهان
[illegible] سیارگان
[illegible] زلف [illegible]
[illegible] نگار

[illegible] از عالم و بزرگی او
گشته [illegible] جهان [illegible]
[illegible] ظلمت شب [illegible]
تا [illegible] کرد [illegible]
در طلب [illegible]
[illegible] از خیل مور
[illegible] از کار [illegible]
[illegible] دار [illegible]
[illegible] بعد [illegible]
جانب آن [illegible]
[illegible] پروانه وار
[illegible] ز درگشت
[illegible] بوده
[illegible] نظر [illegible] نور
[illegible] از کوه طور
دیده [illegible] منظر [illegible]
[illegible] حلقه [illegible]

شمع [illegible] عالم [illegible]
[illegible]
[illegible] ظاهر [illegible]
جود و سخا [illegible]
جانب آن [illegible] زمان
[illegible] آن مکان
گفت [illegible] آن سر زمین
منزل حاتم طائیست این
روی [illegible] کرد
قافله [illegible] آگاه کرد
[illegible] خوش مکان
[illegible] آن کاروان
[illegible] زمیان کرده
گفت گدای حاتم [illegible]

قافله

قافله با شده مهمان نو
[illegible] خوان نو
[illegible]
[illegible]
قافله [illegible] دوران
[illegible] زبان
[illegible]
گفت که خود از فلک [illegible]
[illegible] راه
این سخنش [illegible] راه
[illegible]
گفت [illegible] انجمن
تا که شود [illegible] عام
[illegible] قافله [illegible] طعام
[illegible] داشت
[illegible] داشت
[illegible] حاتم [illegible] سران
رفت بسوی [illegible] عاشقان
چون [illegible] عاشقان

گفت گدای حاتم صاحب کرم
[illegible] فیضی [illegible]
خواستم از جود تو [illegible] شد
[illegible] شد
[illegible] بوده است
[illegible] بوده است
[illegible] سحاب
[illegible] آب
[illegible]
[illegible] راه
روح [illegible] راه
[illegible] خواه
[illegible] کرد
[illegible] کار خود
صاحب [illegible] خود
[illegible] کتاب
بود [illegible]
خواست [illegible]

[illegible] جوش [illegible]
[illegible] جلوه [illegible]
[illegible] ران
[illegible] روان
[illegible]
[illegible]
کوه [illegible]
[illegible] روان
[illegible] بود
گفتی [illegible] بود
[illegible] راه
سالک [illegible] راه
[illegible] کار
[illegible] بخار
[illegible]
[illegible]
[illegible] دل [illegible]

[illegible]
کرده [illegible] جهان
[illegible] نوجوان
[illegible] مکان
گفت [illegible] جواد
رفت بسوی [illegible] اعتقاد
[illegible] بسیار
[illegible] بهار
[illegible] داد
[illegible] داد
جانب آن [illegible]
[illegible]
[illegible] بیان
[illegible] جوان
[illegible] کرد
قاعده [illegible] جایزه کرد
رو بسوی صاحب حاتم
گفت کلی ازچین حاتم
[illegible] سخن حاتم

[illegible]

پیش ازین اندیشه چو خواهر بود
...
شعله صفت ... قفنا کیان
کفت که ... اسپهان
قافله ... بود
مغبچه ... تنگ بود
وقت چو دست ... کاروان
... زبان کاروان
... جواب
... من
... جان من
آنچه تو دیدی ... بود
... قافله ...
جانب آن قافله ... کاروان
چون ... آنجا که بود ... ان
بیش ... ده
حضرت ... صاحب ... ده
...

زان نکشم سر ز بت سر الفتی
هست وفای بریا آفتی

زان نکشم سر ز بت سر الفتی
هست وفای بریا آفتی

زان نکشم سر ز بت سر الفتی
هست وفای بریا آفتی

زان نکشم سر ز بت سر الفتی
هست وفای بریا آفتی

زان نکشم سر ز بت سر الفتی
هست وفای بریا آفتی

... آفتاب

بابت شرف ز تربت او یافت لایق ماه نو
وز انقلاب [illegible] افتاب
دشت بلا ز دوری [illegible] آسمان
پروانه صفت [illegible] افتاب
سیمرغ رفعت [illegible] زمین [illegible]
[illegible] افتاب
گر [illegible] آسمان [illegible]
اطلس [illegible] افتاب
[illegible] افتاب
دل [illegible] افتاب
[illegible] افتاب
[illegible] افتاب
[illegible] افتاب
[illegible] افتاب

[illegible]

گر شود با تیغ خورشید تو برابر لاله
[illegible] لاله

ای زلف ... [illegible] نیلوفر
[illegible] نیلوفر

[illegible] گل
[illegible] گل

[illegible] سنبل
[illegible] سنبل

[illegible]

اثر طبع

مثنوی از گفتهٔ مولانا عرفی شیرازی رحمه الله

بسم الله الرحمن الرحیم

[illegible]

نتواند نوعی بس چو خوشان ازو دست
زنده در عرصه چو جولان ازو
نقش فیض سعا ده ز صورت را
چهره افروزی کند دست را
طفل [illegible] از دو ستان دست را
فقل کبیرا بجوش اند دهد
ساعد را تیغ برست آورد
ابر ره فا نوعی برست آورد
نخل کند میوه نا نوعی سی را
دست کند میوه افزونی را
زنده دارد این جلوه الوان رقم
بود برهنه عدم از عدم
چون بعدم بعدم پا حکمت شود
جلوه فروشی بعدم از وجود
زنده کی از دو عدم مرده را
زنده کی ازو دل افسرده را

خلق عدم را کرم از کرم بنو
[illegible]

[illegible]

بیخودی آلوده [illegible] بیرنگ [illegible]
در جنبش آب [illegible] بیرنگ [illegible]
[illegible] بیکران [illegible]
فصل بهارست و خزان [illegible]
[illegible] دیده [illegible] نماند [illegible]
[illegible]

پای طلب سود در اول قدم
وه که [illegible] علم
[illegible] علم [illegible]
عشق [illegible] نگارست [illegible]
[illegible] عشق [illegible]
حسن [illegible] دیدار [illegible]
حسن تماشا و تماشای او
[illegible] طلب [illegible] اوراق [illegible]

دست به پایان طلب چون زدیم
[illegible] طلب [illegible]
[illegible]
[illegible] اندازه [illegible]
[illegible] سلسبیل
[illegible] بیابان [illegible]

در بیان فی التوحید

ای همه [illegible] تو [illegible]
نقد وجود تو [illegible]

چیره [illegible] تو [illegible]
[illegible] وحدت [illegible]
[illegible] تو [illegible]
[illegible] علم تو [illegible]
حسن تو [illegible] جلوه [illegible]
جرئت [illegible] دیده [illegible]
صورت [illegible] آوازه [illegible]
[illegible] تو [illegible]
فقر [illegible] از تو [illegible]

[illegible] زلف از تو [illegible]
[illegible] از تو [illegible]
[illegible] تو [illegible]
[illegible] از تو [illegible]
عقل [illegible] از تو [illegible]
[illegible] تو [illegible]
[illegible] از تو [illegible]
[illegible] تو [illegible]
[illegible] از تو [illegible]
دست [illegible] از تو [illegible]
[illegible] از تو [illegible]
[illegible]
[illegible] از تو [illegible]
[illegible] طبع [illegible]

[illegible] غم دل کرده
[illegible] کرده
[illegible]
[illegible] صفات تو [illegible]
[illegible] عیب [illegible]
[illegible] خیال
[illegible] ذوالجلال
[illegible] زندگی
[illegible] تمام
[illegible]
[illegible]
[illegible] آسمان
[illegible]

[illegible] تازه را
[illegible] آوازه را
[illegible]
[illegible] عدم [illegible]
[illegible]
[illegible] ازل [illegible]
[illegible]
[illegible] از صفا
[illegible]
[illegible] شام
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

نقش وجود از ورق [illegible]
[illegible] روح [illegible]
[illegible] آسمان
[illegible] اصل [illegible] آسمان
جلوه [illegible]
[illegible] وحدت [illegible]
[illegible] هستی [illegible]
[illegible] هستی تو بی
[illegible] هستی تو بی
[illegible]
[illegible] محرم تو [illegible]
جلوه [illegible] تو
ای [illegible] زبان تو
[illegible] زبان تو

شادم که نشینان طلول توایم
تا نبود در دو قبول توایم
زهر غم و شهد طرب نعمت است
هر چه دهی مایه صد منت است
منت جاوید تو بر جان ما
نور تو بر سینه ایمان ماست
بر طرفی حرم راز تست
لنگر دل کشتی تقوی بهار نشست
مردم این زمره که من دو رباد
در دو جهان بر دو شاد و سرو رباد

ایضاً فی التوحید

ای به تو آمد زنی و آلوده ما
ای به تو محو از دل آلوده ما
رحمت تو کعبه طاعت نواز
عفو تو مرهم طاغیان طراز

لطف تو دلال متاع گناه
حلم تو بر بنده عقوبت راه
منفعلم از عمل نامه وار
کرم به تکلیف چو پیشان زار
ای که نمی‌ماند به ما غیر بد
بر کسی از نسبت ما غیر بد
تا بود از معصیت آزرده ام
حوصله را اضافه من خورده ام
بگذر از این معصیت بی حساب
هم بکشم نیست بجز یم صواب
می که در بخانه نیاز دوی تو
بر که بنازم بجز از روی تو
در کرمت بیخبرم پرده‌ام
تا بکشم برده خشم و نشان
چشم و دل آکنده خشم نشان تو
بر نکند دیده ز احسان تو

آنچه بیان می‌کنم آن نم به ره
پر تو از آن خنجر احکام به ره
صاف امیدم طلب جام بر
کرده امیدوار زبان بر سینه بر
کام بر او ز شهد عبادت بخش
جان به تجسم شهد صلاوت بخش
شهپر جبریل نیاز نم بره
راه بجنگیدکه رازم بره
در حرم عشق درون آوردم
بیخودی و مست برون آوردم
این گل پژمرده ز باغ وجود
دست بدست آورد و ز شی ز دود
آنچه عطا داد تشش بره
کوشه وفا رضا بخشم بره
تا برهانی که رسیده ز نیم
غرق کن از رحمت امید و بیم

زاده توحید که آید بجوش
سکه جاوید نیاید بجوش
بحر عطای تو جواهر شمار
بی اثر باد طلب موج زار
شاخ امیدم که برآرد ز شر و طلب
تا نخورد تیر ز دور از طلب
تا طلبم داده دل خون کنم
غم شیم امو خیزد چو بکنم
از نفس این شعر نیم به
حرف ادب سوز نگویم به
طره خوش بر حرمت عاشقم
ای حرم باغ دعا عاشقم
عرق از این نغمه رنی زمزم دار
عهد دل بستگی دل کرم دار
صحبت کار چه دانیم ما
مجمع تمنا چه نمانیم ما

صحبت یاد کسی دیده است
او یکی از کنار چه پسندیده است
شادم از آن کو غم او کشته است
معنی این بندگی آزاده است

و له فی التوحید

ای طلب چند ز امید ما
تا فروزش غم جاوید ما
شیخ طلب تیر قدم سوده ایم
خنده زند بر عطا بر بود
گرچه کریم است کم آید بما
زاد سفر بر تو کجا سوده ایم
ای عطا از تو بنای شکوه
خنده زند بر دل ما آفتاب
کریه زند بر ق ز تو دوباره
نیست سرکنده سرمه مکنده
ای که سرشته نعمت و عطای تو است
سود و زیان ز پس بگیرد به است
کوهر از این بحر که پیدا شده است
از عدم آرایش ما کرده است

در طلب جنبش و جبین مرده ایم
پیش تو گسترده طلب رفته ایم
یم طلبم نالیه روی رونق است
ضعف تن قوت اندیشه ها
ای که در این تیرگی جانم فکن
پرتو عطا و عطای تو بکن
ای که عیار نقش ز اعیان بود
نیست ادب بتوده ما رفتن
ضعف تن و قوت اندیشه ما
کرده به غم پرده ز جنبید بجای
به ز ره نیم ز دو قدمی دردم
گشت و ز ان بخت نشیند بکم
دست عدم کسی شده در ستی ما
بر عدم ذات تو بی کس شود
دیده کند آید تو ای وجود

شیخ ضیا چون ز کنار دادن
شیخ ضیاء و نور وی افتاده بود
از پی عهد و نور وی مرغ راز
چون تو بضمیر آن غم دل باز
از طرب ابر تو آید که زمین
از عدم فکر کند از دو امام
شیخ سکون تو سر مرد کامی
شیخ پر دل نگرد بجنبم
جلوه به معراج حسن نهادیم
از دل و جهد چو زبان کنم
طالب معنی کند از عهد جان
بر سر مجنون ز ره آن ایمان شود
وصل تو ای منشور ضمیرستان شود
بر سر سودیم ز پیشتر پیدا کرده اند
این ز از اندوده بند و ز کرده اند
کرده اصلیش نبرد و نیاز
تا بکند چشم تو راز ها
کوه از آن پخت سری شکنیم
اسم تو بر لوح حسنها بنه

اندکی از صدمه تو بیکسیت
اندکی از صحبت تو بی کس است
این نشیند از این دو شب مقصود او
اندکی از شکل تفصیل نا بدید
هر دو جهان از نفس این بوستان
اندکی از میوه این دو ستان
مست گلی که چو او بار است
وصل از آن است که او بار است
وصل نجات را ایمان کسی را
در بند پیش از این بود ای مرغ دون
ای کیمیا و شاید نیز بیرون
نقد بست کلکاز حال
گوهر جوهر پیش بیای تو بال
تا کی بپای ز شرم سر بیم
شکوه گران شود و بی بیم
نقد جست پیش از این زمان بیکسی
تا رسد و نقل زبان بیکسی
زر بر شمع بدار با بیکسی

شمع اجل کرد در جان بگذرد
وز عدم آباد جهان بگذرد
رخت جو زیر دل عرفی نگار
کشتی بکشتی دبو از و باز دار
از تشنگی در کشتی جو دریا
بود شهادت بره این درد را
مژده که طاهر از محمد بره
بر که ره از دین محمد بره

در نعت سید المرسلین محمد

بود ... اول که طلب اثر
[illegible]

[illegible]

در صفت معراج حضرت

[illegible]

چون مرده‌ام زنم کشی وی دهد
بوده او عرض بازی وی دهد
عرض سلامت چو اندازد و
وانکه سلام چو نوابی [illegible]
پیل و چینی نرم در آب
هر چه که مرتبه نوالی [illegible]
وانکه این نیوه نقالی [illegible]
بهشت یا رانکه [illegible]
نیستی کردم بجوش [illegible]
چونکه ایزد کند [illegible]
از رحمت [illegible]
گر قدمت عرش شود [illegible]
پی نوای این [illegible]
چیز دو دا این جهان [illegible]
چون پیر این [illegible]
[illegible] کابه

تا به بر او دوش باد و عنان
باز جهان و حیوان [illegible]
روح این [illegible]
تا [illegible]
کرده او اوج فلک [illegible]
قاعده [illegible]
سایه طوبی [illegible]
مرد [illegible]
وانکه [illegible]
[illegible]
تازه بود [illegible]
[illegible]
پس [illegible]
تا نکند [illegible]
نیک [illegible]
[illegible]

بسکه پر [illegible] کرد [illegible]
هست یا رانکه [illegible]
نور از آن [illegible]
[illegible]
چون [illegible]
پیر [illegible]
داد [illegible]
گشت [illegible]
عارض [illegible]
رفتن [illegible]
نام وی از عالم بالا [illegible]
چون [illegible]
آهو [illegible]

کرم او [illegible]
رزم عنان [illegible]
گرچه [illegible]
گر بود [illegible]
[illegible]
وامن آرام [illegible]
چاره [illegible]
[illegible]
[illegible]
بر قدم [illegible]
[illegible]

زبهبل کاه عطارد قلم
بهرام [illegible] قلم
زهره [illegible]
از نفس [illegible]
گرد [illegible]
عرش [illegible]
خلق [illegible]
بهرام [illegible]
جهد [illegible]
کوه [illegible]
بر [illegible]
تا [illegible]
زان [illegible]
بر [illegible]
نور [illegible]
رفت [illegible]

[illegible] نوانان
[illegible]
[illegible]
چون [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
سایه [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
بسکه [illegible]
سر [illegible]

[illegible] آلوده شد
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
سود [illegible]
اصل [illegible]

[illegible] رفت
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
تا پسند [illegible]

بحر فرغ آن [illegible]
عزت آن [illegible] بران در ده [illegible]
جبره بران در ده [illegible]
[illegible]
[illegible] تجلی تجاب
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

کریغامی

جمله سر تیغ ازلی غارت ببرم … بکذر پیشه شیخ و تا سوختیم
جنس فرزانی … [illegible] … خراب … کرد [illegible] بنازسر بشتیم
ای تو … [illegible] … آنکه … [illegible]
وی ز تو قانون … [illegible] … از دو تیغ
مجلس … [illegible] … جمع … [illegible]
مرغ … [illegible] … آرام … [illegible]
تیغ محبت … [illegible] … جان
ای … [illegible] … جمع … [illegible]
ز … [illegible] … نصیب
کر … [illegible] … ره شین
جیره … [illegible] … دل شبین
آرام … [illegible] … بند
زنهار … [illegible] … ز اندیشه

[illegible]

کز نسل تو است آنکه پیمبر
نوح نجیم کند از فلک … [illegible]
چون … [illegible]
روی … [illegible] … بیت
… [illegible] …
ای … [illegible] … عطار … [illegible]

اسلام … [illegible] … یافت

جمع

نشئه سلم ز جوبار تو آب
ذره بیان که بود آفتاب
سینه غرقی که علم از وی فتست
راحت افکار نو از وی درست
ره به حقایق بزد از شعر بود
هم نام بود از شعر بود

وله در نعت سید کاینات

عقل طلسم بود این مرده باز
کاسهٔ ام این که تحسین نثر ساز
در پی این نعت کلی دیده ام
زنده دلان زین دره چیده ام
ای شرف نو دست نیا ز را
رنگ و بو میدم اق سودا
پرده ز اسرار درون میکشم
غلغله از پرده برون میکشم

میکشم از این دعوی عالی رسن
تا یکی از نثر بزم در بیان سخن
جلوه بر انشا که پی سایه است
این سخن از صرف نهی مایه است
سایه دریش چون نگردید بصر
سایه او دیده ولی دیده ور
سایه این ذات ز ظلمی نجست
آب وی از چشمهٔ انوار جست
سایه ما را عرضی در دوام
نور بود سایه ماه تمام
سایه صورت طلب از آن گلی
سایه معنی نتوجه جز بدل
سایه او صبغ آفتاب
نور ز دین سایه سو ز دین
آنور ز دی آرایش بود د...
سایه او اصل وجود د...

سایه او بود که دریای جود
داد بهوی سایه بحر وجود
سیلی از رود وی بهر کوه کرد
گشت تماشای نخل نه خورشید کرد
سایه او بود که در باغ ناز
بود تماشای کلها ی راز
آتش نمرود بدو باغ بود
لاله فروشی چمنش داغ بود
سایه او بود که از کوی حسن
جامه برای گرد نجانون حسن
در شب غم دل یعقوب راند
زهر ملامت بر زلیخا فشاند
سایه او بود که نور سراغ
در شب تیره نیل افزوخت چراغ
آب چشمه حیوان سکند
عمر ابد درخت گوی زنی کشید

سایه او بود که از جیب طور
کوه بر شوق افق دیده پای نور
مرهم فزیه که بی مایه بود
جاه او گوهر از آن سایه بود
دولت ما بین که صد فهای ما
با گهر ذات محمد آشنا
سایه او بود که او رنگ داد
بر زبر باد هوا بر نهاد
زمزمه معدلت آغاز کرد
صعوه و شهباز هم آواز کرد
سایه او بود که در باغ وجود
رویح وا سبزی گل فطرت کشود
بود بهشت از نفسش می دمید
چشمه حیوان ز دمش می چکید
ای گهر مخزن اسرار دو
سایه نو مطلع انوار دو...

سایه ذات تو مقدم بر ذات
ای صفت فاتحه اعجاز است
جو هر آئینه آن نور بپا
معجزه صنع الهی تو بپا
سایه ایوان نو معمار آبطور
سایه او بر کون و بپا نور
آدم و آن جمع پیغمبر زند
شهر ز اجداد عمارت زند
بر سر کیان اقتدا بیش از آن بشی
روی پا از روبرو شش والا بشی
تازه عمارت شود ابنای ده تمام
جلوه گری در دوی دیده بود وحرام
بود بکفت قصه دو بود حاست و بس
جز تو بگفت و شنود نیست و بس
کعبه نوای به چنان سیده راه تواند
چشم توای جمله نگاه تواند

پیش ترین سیر ز لب اخیار اند
نازه پا می از تو پیچ خواند
کرده دم موسم تو نیز بعجب
جسته ز شعر چند بخون جا بجا
کرده نسیم تو بیازار و اود
وز قبیله از ره فب نعم بسرو
کرده زمینه تو دول زند
نوح کشی کی جا در پی اصل از نید
کرده خلیل از تو نیز کی با داغ
آتشکده آب پیدا نیاغ
کلفت بسمی بی پا بر نفس
کرده می بیابانش نکس
نیز نجوبش طیب خفر جابم
کرده دست تو بی بر خضر جابم
زمین شو و آب چنانش بجام
کرده ثابت فیض بخشا دهد
هیزم زبانی که بوسی دهد

کرده دیوان تو پایه نشان
کرده دیوان تو سلیمان عمان
موریا بیز ز سلیمان ساخته پر
کرده ثنا ای ل بلیش ساخته پر
آدم عیسی نخ جگیده بر سر
ای که از فیض تو آراسته
دست پیر آیات تو بر خواسته
دست بر آیات تو جای سه علم
من که این جهتیه نکته بیم
نیز نعم از فیض تو نو بیم
زنده نعت تو بیشم دوام
هست هر آن بلبل باغ تو دوام
داغ نه ز دورم زیگل باغ است
مرهم من نازیکی داغ است
بوی باران از گل تو بر بانم ایران
مرهم تو فیق بدانم ایران
مرهم تو فیق اد کار تن
عرق آلود گوی که چنین
ای تحفه آلوده که از آنکه که فیض

تو طراز نده ایوان باغ بش
زنده تا سوری ایوان باغ فیض

آمده تر آرتبه سیقی پیوست
آمده از چشم من عاشقان پیت
مژده ده چشم چشم تو جبین
اندکی کشور دیدی تو صد چنین
تا نگار هر آنچه بالا یمکی
طرح عنبر ز افزون سیکم
بلبل زنداره ده دیگر بیدان
در خیر بریح لبی حان بیدان
هست همه عشق و صواب
لیک بیم ز نظر انقلاب
جلوه فزو نشسته چمن تو نه زیان
نازه دم طبعم پیش بیان
کاه دادنیک ره او دمیان

[illegible] کرم آورد
[illegible] آورد
[illegible] معنیست
[illegible] بلبلیست
[illegible] نام او
[illegible] جام او
[illegible]

تیغ کلام [illegible] تیز
[illegible]
[illegible] بود [illegible]
[illegible]
[illegible] ست
[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

بر لب من زهر فردوس آمده

ذوق مرا نیز بلاست بود

[illegible] آمد صلال

بر دل من چیده [illegible]

گر شده [illegible] دل کباب

[illegible]

از اثر صحبت من [illegible]

[illegible]

[illegible]

وین دل ما بیره ما هوش شند
وین نظر [illegible] غفلت بسند
گنج کلان برده ازین رنج نه
گنج نهانست ازین گنج نه
گنج [illegible] ز طلب [illegible] بین
یکدمی گنج از نظر گنج بین
روی شعور از [illegible] نشسته اند
جلوه [illegible] رخی نشسته اند
چون تو [illegible] صید ما زنده
همه چو دام طلب افکنده
[illegible] دام [illegible] رای کام
راه طلب بیش بیابان بکام
[illegible] ز فیض طلب [illegible]
بی اثر [illegible] طلب [illegible]
مستی غفلت [illegible] اند
ورنه [illegible] اند

هوش این راه و روش مستی است
تخت زرین تخته هستی است
پوشش [illegible] و هست رو
تحفه [illegible] و هستی [illegible] رو
تحفه [illegible] امید ماست
آنکه [illegible] امید ماست
[illegible] جنبش امید ماست
مردمک دیده دیدار دوست
آینه راه طلب کار اوست
گر طلب گنج کنی هوش دار
[illegible] گنج درون گوش دار
شیوه جوهر طلبان پیشه کن
[illegible] دام [illegible] کن
[illegible]
[illegible] است
هست درین راه [illegible] بتاز
[illegible] رفع [illegible]

یعنی از ان لعل که دل [illegible]
[illegible] برآید [illegible]
[illegible] کی آلوده است
ره به [illegible] نور [illegible]
کوچه [illegible] هزار [illegible]
[illegible]
تا [illegible] آگه ز راه
مست و [illegible] نظام
[illegible] زنده [illegible]
[illegible] اند
دیده [illegible] کن
قاعده [illegible] آغاز کن
[illegible] حرص و نیاز
سوی [illegible]
[illegible]
تا شوی از گنج و طلب [illegible]

[illegible]

چون طراز جبین بیستون
آن بهشت غم شیرین [illegible]
[illegible]
تیشه ران [illegible]
چشم خونفشان [illegible] سنگ داد
تیشه ران داغ [illegible]
[illegible] عشق [illegible] بیکار

برده دل ای زسلامت [illegible]
تیغ زبان [illegible]
[illegible] طالب [illegible]
[illegible]
تیغ مراد [illegible]

میرم از بین رنج [illegible] دوست
[illegible]
[illegible] طلب [illegible]

برون حسن ادب کرده ام
تیغ [illegible] طلب [illegible]
نام طلب [illegible] کرده ام
[illegible]

رهروی

رهروی راه طلب [illegible]
[illegible]

درس خود [illegible] عشق کرده [illegible]
[illegible]

آمد و رفت از نظر [illegible] است
[illegible]

ازلی [illegible] آفتاب
[illegible]

ابر عطا بر سر ما چتر ... ریز

[illegible]

حسن ازل چون غم دل پرده سوز

[illegible]

دیده ما تنگ و غمات فراخ

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

انکه سوزان بعضا کوهیست
سر در شود بوده خاک زیست
هرکه بود نشئه وصال عشق
روح بود کوهری از کان عشق
گنج دو عالم که گران کوهیست
در جگر قطره خونی در است
دل چه بود غنچه از غم بو
قطره خون چیست دل غنچه دو
بی گهر آن دل که در و محنت است
بی گهر است اصل جفا دیدنست
هرکه عبارت ز دو برد جمعیت
جمعیت از فرع برم جنبیت
شمع بیان کرد نبود دیدنست شمع
کوهر را نبود گنج گنج
سنبلش آن گره پریشان بود
کی کهر از دوزخ دل و جان بود

مغز از حرمت که ز مجمود درد
گنج خرابی که ز معمور درد
ای فلکی شیشه طرب جوش خند
پیر شود از نفسی نوش خند
کرمه کیر از شکر غم نشوی
داغ ز جبهه مریم نشوی
بر حقیقت فضل جوانی کرفت
غیرت از دوده کاه خورد
شانه دل از غم سینه درد
جوهر فیروزه بکجینه برد
سینه بیرون ما ز شمع صف
بازیچی آمد بود آغ صف
ظلمت دل را بفشان جنبید
وز نفست سوخ زبان [illegible]
روح تو را سوده ز تاثیر غم
طبع تو بی بهره ز تعمیر غم

بی غیرت باده او روزه دو [illegible]
بیش لطیفه ست ز دم [illegible]
[illegible] عاده جود جم [illegible]
بیم کی [illegible] بودم [illegible]
لی صدف فن در [illegible] نظام
صورت معنی پیچه بر قدام
شوق بغلغله نظام [illegible]
فارش که کرده بره نظام [illegible]
عقل مراتی فطرت الهی شده
از دو فن اندیشه [illegible] شده
[illegible] عکده لا مجرد
[illegible] غم زدل [illegible] درد
از دل [illegible] بدم محجوم
[illegible] رو بی [illegible]
در ازل این [illegible]
[illegible] نام [illegible]

عشوه خاش مدرسی طلب
بوده زبوالهوسی عیشم ادب
بلکه عدم [illegible] آوده بر
بر از جوهر خود [illegible]
کنه بود [illegible] خرد دوست
مغز بود [illegible] دوست
[illegible] زبان [illegible] او شناس
دیده عرفان [illegible]
[illegible] دست [illegible]
دوست [illegible]
[illegible]
[illegible] نزد شان بوده ز [illegible]
[illegible] انجمن [illegible]
[illegible] انجمن [illegible] بود
هرکه [illegible] انجمن [illegible]
[illegible] داغ [illegible] نام [illegible]

[illegible]

انکه [illegible] درد عشق
ای [illegible] عشق
[illegible]
دعوی [illegible]
[illegible]

دعوی [illegible] عشق دو [illegible]
[illegible] دل [illegible]

[illegible]

گوهر خطا مه فرو چیدم غم
گو دل پر چهره صد پیچ غم
گر چه دلت مرده و در ماتمی
هم تو ز خنده که بس بی غمی
با قدری خنده بوالعجب
کس چو دل انجمن تنگ بیره
ای تو محبت زده هوس [illegible]
جلوه ده طعن نصیحت بس
آنچه فقد فرو الکه ضوا انده نیست
وین چه بر این شرف از خانه نیست
روی کن بیت نصیحت بشنو
آنچه تو باید بشنوی خود بگو
من بچه زینت بودم در نیست
معتقدا دیم و دلتنگی و بس
رفته هم معتقدا از ره بود
کرده هم از درد دو غم

جام ازان بر فلک فهم بین
نامزد و غم بود این بر چمن
حال دروان که نه گوشی تو نیست
حال ز دوران چه ز تو آن نیست
بوی دلم کرد و زرد بر داغ
دود دل ایش بجا و دو داغ
گر کشم آتش بجان منفعل
شمع زانجمن شعله بلند و بدل
بر کشم از تن نفس و عنقه
گریه شمع از جگر تو بسوخته
قطره خون که تراود ز داغ
بچه ای اکس بنانی براغ
طی کنم این حرف زمین تو بر فرد
در نشود حرف بات ند کم
در دکم این دعوی بیهوده است
تا به سیاهی دل آسوده است

کفش ازان لاله محبت روا است
کشتی غم از دل حیرت و دوزخ است
داغ محبت ز دلت دور باد
رفتم هوس داری نا سور باد
تن ز تن و بهار غمان نقش
این ز محبت بهوست این
من هم این پیچ و بلا فهم
آن بدل بتکه فهم است
راه دو روی بر تو بنام
ره رود دل با تو تا نام که چیست
آنکه چه بر دوست گرم نظر
ش دی و غم زمان غم سر اثر
لذت هر کام ز کامش دود
آنکه ز لذت اثری با نشود
از زده تو عمر تماشی دود
از دل این لذت عنان نیست
وانکه دنشتون موکی بی
بجز از نغمی و تبر بی نیست

سم و گاه زندگی بیم
بکه از آوازه مستی بیم
لوح ز کلام فرو نشسته اند
وز دلم الهام فرو بسته اند
بر دلم این داغ غم ذکر چیست
مرهم و ای کس بنام که چیست
با غم حالت رنج و حضور
مرغ شعور است و رنج از تو
مرهم و ای کس بخی هم زنام
گریم این طور همچنین حرام
عمر فنی ازین بدت و رنج
طفلی و تسلیم اوج نیست
مرغ عشق او بی نوباد
مستی این باده نصیب تو باد

ای هم چون شمع عصیت آلود کسی
عمر تو ز ابلیس بجود و سی
جوهر من ای ز صور معصیت
گوهر غمان پیراهن معصیت
کام من ز اوج سر ابیچ
بنت چوش حوصم سر ابیچ
جاده عمر پس غفلت کا پیچ
چون نفس بر لب الوان باد چا
عمر بهوا سوختن در بحفلت
سوخته در غفلت زاده منفرد است
مرده دلت مرده و در کنار
شمع دلت تو زده و پیش سیاه
چهره زد از دولت افسر و رفت
مرده دلی با نقش و الته بی وقت
دوش فنان نقش که افسرده
نیم شمع دل که دل مرده

بی چو شعو زنی بیش بی شمع و کمال
زاهد مریدان ازان ابلیس نقش بجه
مرهم ای کس بدان بدین خشکی نجه
آینه پیش بیان بدین ودادا بیم
اما که چه بود و مرده و ادان بیم
پیش بدرد و از ابلیس زاده است
نقش نمود و مرده ناز و دود
عمر بود و چهره و ناز بوی
بسکه تو بر ما بی نبی
شگفته ابله بسی بیهوده
بمیر تو ای ناس عفلت گره
خواب شعور آورده عمر بلخ
خواب عمر خیمه بر نشاب
راحله عمر خیمه عمر است خواب
ای بر بوی عمر ابلیس که
غافل بش فافله ابلیس مکس
دیده دل بنامه بسیار فکس

کی چه شر در شعور و کوبه ز بیم
بسی فخر آمده ز کام طوع و دم
لوح و سیلم ز ازان باد رسیم
خانه کعبه بسر نه سوده
زاهد شغل تن ابر اسوده
راحم ابن شغل ابر عمید خنابد
نقش عمر در تو ز بنده ناصحا
گریه عمان بزبیده ناش
خط عصیان بیدا مت بشی
قطره فرداد اتیامت بشی
تیغ زرنگ نقش از مرده
شاخ زرنگ شرک دل از جگر لاله
گریه بر دل از ازان ماده کسی
نالد به سبک خیزده نکیر بستری
گریه عمر در بیاز ترا منیرلی
روی بدل آور ز نعاص جل
کای دل از غفلت زده ازل کرده
سر بنی ان ابرنیا بی و تن
بر مین ز دیده ابو تن
دوده و در نیه نا بو تن

چند تو ان خفت در بن دیو
چند و میدیند که بر سر دراد
عمر و میدید زمین ای دراد
بیجوده نیا دار
چهره ها پیش رحیمت غوان
زندگی او مرده عرق نم
کو دل اذیره عرق
خواب عمر و تو بر بیج سر
خواب سحر کن ای اجل سر
ز غافل بر سرکنند در عمر و
خواب از تو است اند عمر در
بیجو ابه از تو

تحل ملصقت که ای ان از جلال
محل ز اجل بر بخلال ابو خاک
ای و داع ازل جان ابو خاک
اره و داع بعث آمده
عمر و ز آغوش حیات آمده
شمع بیا این حیات بکه و دگر
غنچه نو بعدم نس بگرم تر
چون نفس با زین بستر نین
چون دو بیدم پس ما بستر نین
ابن دو بیدم بر تو اغاز کن
قاعده بر بودی اغاز کن

کس نشود یکسر این ره بوده را
تا نگردی راه نسپرده را
پنبهٔ غفلت برون آور ز گوش
تا رسد از تجلیات خروش
چون رسد از قافله بانگ جرس
بانگ بر آورد که بگذر ز نفس
یوسف از چاه برون آورند
جامه بنما بوده چون آورند
روی زمین [illegible] حیوان ان
نیست مگر [illegible] برنگ حیوان ان
عرش روان از نظر آن است
ذیل فرو [illegible] با مید دست
دامن ان [illegible] حبل المتین
خواب گمان دست تو را [illegible]
فضل [illegible] که [illegible] کجاست
کرد [illegible] بی که کلید آن خداست

روشنی بهر که سینه تابد
داغ غم و بر جگر آن تاب
دیدن این عالم و کنجی بجو
در [illegible] لذت رنجی بجو
گنج که امید بوی زنده است
بر اثر گنج کسی بنده است
کام ز یافت بره گنج نه
گنج نشان در کشف رنج نه
بوسه بعقل دو جهان بر زمین
چشم تماشا بر خفی [illegible]
نیست چو دنیا که در او هم یقین
گنج کشیدی هم او هم یقین
دست در ان مخزن مستور کن
جیب دلی زهمه معمور کن
زمزمهٔ عشق ازل تازه ساز
کوس بلند فلک آوازه ساز

تا چه این دار فنا بگذری
نقش تو با عرش [illegible] گذری
عابدی از شیخ هدی [illegible]
گرم [illegible] خلوت [illegible]
نیم شبی واقفه [illegible]
دید که بر [illegible] سپهر
جابجا عرش برین [illegible]
منظرهٔ عرش برین روشنی او
گنج که صبح [illegible] او
چشم عابد و برزانو [illegible]
و [illegible] از دو افق [illegible]
دامن انگشت بجز [illegible]
دیده [illegible] روشنی [illegible]
دست سوی مطهرهٔ آب برد
ساخته وضوئی و عبادت [illegible]
دست برآورد و مناجات کرد

کی تو پرندهٔ طاعات ما
وی تو برآرندهٔ حاجات ما
بیم آگاه ز تغییر خواب
بازنما صورت تعبیر خواب
بر دل اوز تو کو [illegible] نمون
رفت ز معبد به [illegible] برون
دید که تا تم زده در خاک
منتظر [illegible] چو ماهی بخاک
بر [illegible] افق [illegible]
چهره [illegible] خاک [illegible]
آمد و بر [illegible]
از [illegible]
گفت که ای [illegible]
صورت و معنی [illegible]
غلغل [illegible] کرده [illegible]
کرمی [illegible]

گوهر اشک تو وفات که سفت
دست براز [illegible]
سر به سینهٔ [illegible]
شمع [illegible] ازل [illegible]
[illegible]
عابد دل [illegible]
گرد [illegible]
ره [illegible]
دیدن [illegible]
اندر [illegible]
لا [illegible] غفلت [illegible]
[illegible]
واقعه [illegible] العجب [illegible]
دیگر این صورت [illegible]
جلوه [illegible] معنی [illegible]
روشن [illegible]
شمعه [illegible]

بر [illegible] که ای [illegible] وجود [illegible]
گفت که ای [illegible]
وین [illegible] جلوه [illegible]
نقش [illegible]
[illegible]
آنچه [illegible]
خود [illegible]
نیست [illegible]
نیست [illegible] غفلت [illegible]
نقش [illegible]
گوش [illegible]
عرق [illegible]
تا [illegible]
میل [illegible]
نقش [illegible]
اول [illegible]
بود [illegible]

لعل [illegible]
طفل [illegible]
صبح ازل [illegible]
چون [illegible]
بود [illegible] جلوه [illegible]
جلوه [illegible]
شکل [illegible] زاده بود
طفل [illegible] آماده بود
جلوه [illegible]
تا [illegible]
بار [illegible]
روح [illegible]
هیچ [illegible]
طبع [illegible]
[illegible]
عشوه [illegible]
غمزه [illegible]

[illegible] بیت
تا [illegible]
بیغم [illegible]
[illegible]
خود [illegible]
تا [illegible]
بود [illegible]
تا [illegible]
[illegible]
آینه [illegible]
صورت [illegible]
زینت [illegible]
رنج [illegible]
صوت [illegible]
لب [illegible]
[illegible]
داغ [illegible]

[illegible]

کوهکنی در غم دل ساخت کیب
معجزه کن شاهی غم و لعل غریب
بسته چو بر صورت جانان نهاد
حسن بسکی بازوی عزت کشاد
گرد بصحرای عدم رهبری
ریشه بر بود از وی و زد پرورشی
آن ده غم بر آن نغمه زاد
اوست که او نغمه نوازی کشاد
این غم از نقش بسته لب
بر نقش و لب ده مهر ادب
عرق از این غمزه بر آن سوز
من بر آورد نقش لب روز
باز فرو برد دامن پیش باد
حوصله اسعد قسمت پیش باد
پیش نظم چون ره کار پیش گرفت
چشمه از آن تر او پیش گرفت

قطره اول که غم از پرده داد
آب سخن بود که از چشمه زاد
تا بره بکشود و بپرورد و دید
میوه فشان طوبی از آن بر
بکجا از ورقت باغ بهشت
برگ و بر روی کجا و رفت سرشت
بهر دو قدم باغ طرازی که بود
حوضی از آن آب بیابان بود
شهرت تکرر و شمنی بر نسیم داد
تا هم دگر چشم که غم زد
تا بره فیض بعالم کشاد
چشمه حیوان هم از این غم بود
تا بگشود از لب این چشمه آب
بود بلوث گهر آفتاب
در چمن باغ غمزه ای کنی
چشمه هر آب سخن و آن کنی

برگ بر گرد و شمر از غم
تا غم این چشمه بود بهره ور
ساز و دگر روز بهر عالم از او
ذوق دگر یافته هر کام از او
از غم این چشمه صافی نهاد
شهد بشان چشمه کوثر کشاد
از غم این چشمه ز آتش وقت
ذوق غم و غیش نبود چون جهان
وز غم این چشمه بر آن نفاک
مرغ تجلی زده نقش اینک
از غم این چشمه از آن غم چو
حسن تجلی یافته صد آب رو
هر که بروبر که بافت بهشت
از غم این چشمه صفا بخش
هر که بروبر که بغیر زبان
دست بیرون آورد از باغ جان

نقد فشانی که گلستان اوست
خار گلی گلبن و بستان اوست
معنی از آن آمیزش او غنچه ساز
وحی زنوز نوری او مست ناز
تاج گنجینه اسرار غیب
میوه فشان طوبی گلزار غیب
شمع ده شعله و آتش فروز
در حرم معنویان عود سوز
آب هوای چمن معنوی
شاهد دل در روش مثنوی
تحفه کشی ایل دلبستگان
بت شکن هر جا منشتگان
جمعیت بی از او مجتمع
منصب هر بلی از او هر تنع
در حرم آرایش تبدیل سنج
بتکده نو و انجیل سنج

نقطه راز

تو طراز چمن معنی ما
آینه صورت معنی ما
داروی بیهوشی بستان خوش
بابه آن کوه منی فروش
شمع زبان از لب اسلیمان ادب
در چو سخن نغمه او ساختیب
نا طقه از حلقه بگوشان او
با سر او حلقه بگوشان او
آتش او نشئه گوهر آتشین
آب وی از آتشکده دو آتشین
بستر او شیده چو نو شین داغ
راه نما دیده چو نور چراغ
چشمه او یافته جوش حضور
حله او از طره او دود دل
فال لبش داغ نمک سعود دل

دامن عصمت که بیان برزده
پیر دل مرشش روان برزده
مشعل جهان ز رایشان از او
گنج الهی کمر بسته از او
سنجی بود و ده نصیب ادب
بوی کل از این یافته کاوش از او
منزل خرد نشئه بر او پیش از او
آینه ادراکت بر او بحث بود
تیغ سخن نکته سبکی بود
بسته ابلیسی روح الامین
دیر تراوه که لب آتشین
مکتب شده ده تن سکرمه خون
نالکه بر آورده دل ارغنون
تیغ چکاچک زدن ارغنشت
آینه معنی از او در بهشت
انجمن افروز نمیر بهشت

نا بر سر کس گنج بر دوش نهاد
یا غیر لکن بر سر بیندار
بیخ از ازل برگ بجنون جگر
کلک برانگیز که برسیج اثر
از نفس طبع سبکتر اثر
رنگ جوانی و دهم راز اثر
طاوس و دهم را از اثر
قابل پر بلکل جهان بلند
اعتدالش بهر نخل بید
دیگر و سنبل تعلیم راز اوج رده
نغمه طبیعت که دهم از اوج
وینفس روح امین موج
مغفره حوران سحرگاه من
هست گواه دل بی غشوه دان
کوکب بشنه بی بکیک نشان
شاهد از حسن کاری کنی
دل از ی و تشوه آن نی کنی
فتنه بکس مرغ نه زبان کنی

سخن بیاض سخن
سر نشتر کلستانی بسیمین
فتنه فن و چابک بر فن
چشمه و فالی و سبک باز بزد
برگ کلش چون جیحون بدل
نقش خطش بر چو غمزه راحت کلید
آن بدل ازدست کاوش تا لب
وید بر بلبل آن زغیا نه
در بیشه راحت آن ابن داغی
در بیکبر ازدست در بزم باغ
طوطی و فای نقش تا از نغمه
نغمه ز بلبل نقش را تا غیب
بر طبی بهشت چمن می برد
بر سراداده بکنده آتشین
آنکه چنش بکنده میوه جهن
انسر طوطی باتو آزادی بین
وانکه بعد بهر شناده مجلس
دامن همت بکذارد مجلس

کوهر طوطی بخش [illegible] باغ
[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

چشم تو بیمارتر از نرگس است
بیکه برد غمزه بجور آورست
شاهد حسن تو نقاش پسند
چهره ناز تو بنی بت بلند
[illegible]
حسن تو از نکهت [illegible] و رنگ
سوی تو صد نوبت [illegible] تنگ
نیم نگاهیت [illegible]
ای دل آسوده [illegible]
غارت [illegible] دل نگار [illegible]
در چمن [illegible]
اصل بهار [illegible]
صد ورق گل [illegible]
دامن دامن [illegible]
یکی از آن [illegible]
بوی از آن یاسمن آزادی است

این چمن لاله که پرورده‌ای
غارت است از باغ یکی کرده‌ای
لاله بپوستان که باغ تو است
این چمن از بهر فیروزی تو است
حسن سواد [illegible]
[illegible]
[illegible] حسن [illegible]
طبع وی آلوده [illegible]
گر نبود عشق [illegible]
کوه ز عشق [illegible]
سنگدل [illegible]
موجب [illegible]
دل [illegible]
می‌کشی [illegible]
حسن تو [illegible]
ناز تو [illegible]

بر گل و ریحان [illegible]
باغ چنان [illegible]
[illegible]
فصل بهاران [illegible]
[illegible]
[illegible]

بی ادبی [illegible] اسپید است
[illegible] لطف تو [illegible]
[illegible]
این [illegible]
[illegible]

باغ تو کو نغمه زاغی بر آر
گوهر صورت کمالی بر آر
[illegible]
جلوه معشوق [illegible]
[illegible]

این دیدم

زاکسی که بخشش [illegible] بدست
جنبش از اقبال تو کار عالم نیست
که بره کام [illegible] کرم [illegible]
بر قدم [illegible]
نی چو [illegible]
[illegible]
کام [illegible]
طلب [illegible]
کز کسی [illegible]
ورنه [illegible] آتش [illegible]
[illegible]
سوخت لب [illegible] آتش [illegible]
[illegible]
شعله [illegible]
کرد [illegible] آتش بود [illegible]
کی بود [illegible] راه

رو که [illegible]
[illegible]
دیده [illegible]
ست [illegible]
[illegible]
[illegible] نرم دار
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] بیگانه [illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

از غم او [illegible] محسود باد
در طلب [illegible] سعد [illegible] باد
عرق [illegible]
در غم [illegible]
[illegible]
[illegible]
بیا ساقی [illegible]
بیا ساقی [illegible]
بیا ساقی آن [illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
بیا ساقی [illegible]
بیا ساقی [illegible]
بیا ساقی آن [illegible]
بیا ساقی آن [illegible]

[illegible]
بیا ساقی آن [illegible]
بیا ساقی آن [illegible]
بیا ساقی آن [illegible]
بیا ساقی آن [illegible]

[illegible]
بیا ساقی آن [illegible]
بیا ساقی آن [illegible]
بیا ساقی آن [illegible]
بیا ساقی آن [illegible]

بیاساقی آن ...
بیا ساقی آن جام ...
بیا ساقی آن ...
بیا ساقی آن ...

خداوندا ادائی نوی تو نیکست
دل این تنگ وکوه طور تنگست
دلم را غوطه ده در چشمهٔ نور
تجلی کن که موسی هست در طور
وگر زینسان سزاوار دل ندارد
کرم بسیار وز دل بیماره داری
دل ... چون محبت یار ...
دل ... کوه ... ان
دلم ... آرزو ...
... یکید ... الماس
دل ... کوه ... عشق
دل ... درویش ...
... آتش ...
... راحت ...
[illegible]

[illegible]

پی اعمال

کهی شوند ازان گلشن بیت سکنی
علائم آنکه شدی ز ... بیتی
بیا بکن بنگر کی ... دردم دولت
چنان اندیشه از آن کی نوبت
بت از عوام ... فرید
تنبیش دل ... افلاطون فرید
کرا اندیشه ابلیسی نزاید
چینی سر فتنه چون حق شناسد
معبد خودی مطلق شناسد
بر این معنی که جز او بنده او
بستان ندیمان هم ترازو
ز هر جنبد سخن خویش کاوه
سخن با اندازه ادمی نزاوه
بدان معنی که در وجود نقش آن دید
ستود آنرا و بر انداز ...

کلاه گوشه ... بدارد بهانت
نهان دارد کی ... اهانت
کهی حکمتش ... حکمت
بخصر ... رحمت
... اندیشه ... را
... علم ... گنجد
... معنیت
... کلاه ... نعمت

زبان در کام گیر ... اندازت
... قیامت
... سخن ... نظامی
... کلاهی
... نظامی
... در گاه ... اهانت

بیا ای ... دوش
... نظامی ... اغوش
... ازو ... گلشن
... سماع
... ز راز
... خواب ... بیت
... جایت ...

[illegible]

زمین ... [illegible]

عروسی در عروسی ... [illegible]

صباحت ... [illegible]

[illegible]

بنوی سنبلش مغرور دهقان
چنان شسته شکوفه [illegible] جامه خود را
ز روی خوبی کرده [illegible] پیرایه
نسیم [illegible] چه بینی [illegible]
ز آب رو سبزه سنبل [illegible]
زبوی گل بنفشه جسته از خواب
هوا ساقی و [illegible] و گل قدح نوش
فغان زاغ [illegible] بلبل [illegible]
نوای بلبلان [illegible]
آب از سایه گل آتش [illegible]

صبا [illegible] نرگس [illegible]
[illegible]

قصور لی [illegible]
[illegible]

یکی گفت این [illegible]
[illegible]

[illegible]

[illegible]

ولی شاهان دل طنازه دارند
که با معشوق میلی ناز دارند
چو در عالم نبود وجود ما را که دیدیم
کنیزان عجب چون دیدیم
چو طفلی شد نام او از کنکوی
بپیش نیر افکند و روی ما رفت
بعهدی کین دعا از آن غلط باز
کجا بودم که باشد گویم این راز
که در سر کند او و صدق دادم
زبیر کاکون نترسی بنین باد
غلط گویم کجا این گفتگو دم
بهیچ باز پیش صد ره می خودم

بنام آنکه یار دل گران کرد
دعا را محرم راز نهان کرد

دعای لطف کنند در سینها فرش
بکن بخشش و دو از سینه ناخش
بدان مطلب که در عالم نخجید
بیک نقطه دعائی زد بخجید
لب او دعای شد از آنچه رفت
بجنبیده دعا صد صد رفت
چو باز آید بتو صد خداوند
دعا را با توقع داد پیوند
که گوئی شاه با پیغام ما باد
لبش آماده الزام ما باد
صلاح کار باشد نازنینی
بیاد خوش خارخار عذر خواهی
بکون داد آن فتح آن زیم
فراموشش مباد آشنا ز شیم
بیادا ندم از آنچه در خفتم
حوالی و عادتی وقت الزام

بسا زخمی تو از تو بر پیش
بیاموز از بد عهدی ما از خوشی
بیاد شهر خواهش تو دور باد
بهر زخمی ابرو بر یار باد
بکیر او از زخمی نازنین بهر غم
بیاد آمید او دارد بدام
شکار آموز زد ز دوری یکی یاد
همه شیرین چو شیرین ساز دل
لبش خوش خرم مباد از جام
دل شوقش بکار او از نفاخم
لبش تخت تاج تاج کی مباد
شراب عاشقش از پس مباد
که آن از کرم جست و از عشق
همه آسوده گیت و از عشق
دل خوش بستر دنیا ما نخند
شکر را باد تخت نخت

اگر آنرا تو با یار تن او سست
علم دوزش قلم و بر این کوی
شبت رفت مباد این چرا غم
بیاد کم جانش از دو ما غم
تماشایش بیاد کاهی صبر او
ز خوی نازکان خویش دل بکیر او
مبت دا رفته ز آن لب او
بیاد کامران کام مطلب او
اگر یاد و ما خوش بسته باری
و دل عالی مباد از دوباری
ز شیرین بر که بصد جان و او دل
که از شیرین مباد آن کش زیقل
جدا از زخمش از زخمش ما باد
نگه خوبیش صلاح از نیش باد
فراموشی بود و ذوق دل شکستن
کو او را باد و عهد تازه بستن

دعای ماک اشهد زیر بکت
نبودش یاد او گرچه فتنه برکت
صلاح خویش در بختی صد اناد
ز بس شیرین با شیرین بکنند اناد
چو اینها بکشو پیر او خوبتر از است
پیش آن آشنا بست
که از آن با همکنو اوده دعا بست
با پیغام با خبر از وی عاقبت

چراغ سوختن آتش طلب
بود از وشش جست از دو دو نور
بگفت این گفتگوی نیز بکا
ز آن بهای خداوند بجنت
زبیبا داری و البکان تو را
خداوند جهان بری تر ازی
کبانی ندانی و حنظل ز قند
تسلی جز استم تن خداوند
جوابش و بیت این از برای
جز از بهر آن مودن

یکی آرزو دارد که گویی دارد و موی شکافد
کبی نیر او در شیوه ملا فلک

دعای عنایت
کرامی با جیره بنقش بازی
چنین ناز دارد زیمن آن بیش
که چون فرازد نقش دل او پیش
بوج سنگ و نقش کند آن
جهان عالم از آنکار بمن کرد
فلک صد نوبت آمدن بجنب
جهان طوفان افتاده اندر عمر سی
ز درد و موج بدار آن نازدی
که بادا و داشت و چین شیر بد
که بیاد و جان بکار دل کار
آنکه ما از جان بلال ابد
ز تاج تاج دل ادا زیان بها
شنیدستیم از ادا ز دنیا ما

چنین نگو بندگان دلارا
جهان بکارت دو خوان آن دلارا
جهان بکار آمد آن بحر بیش
که بر روی بخت آمد برابر جبین
بهار در هم گرانش به جو دلخواه
جهان بکار ستش شد آن ماه
گرانه آن به شنیدی از جهان
چو بشنیدند از این رقیب آشنا تیر
ز بانش برق دو تیر در آند
بگفت آنکه که از دل نی ماند
چراغ بیچو خویش هر دو دان
شنیدم این که چون می فرود
دستش او هم چه دل از ابت
نبی خود از او سرمی از ابت
گرانیان او دست کی صحت اوست
بکنه ابکا شد کی صحت اوست
اگر شمال بتیر خود بکونست

یکی گفت آرزو دل آتش آهنگ
ضمیر بیخبر از شهر زندگی
بکلیتش از این دو سر بی
عجب از راه در آن کلمات
که دانست این متاع از آن وقت آن
که ز دل باغ فرصت صحبت اوست
کسا آنچه بخید که بجود من
فضای بجهدی محبت بجود من

کران صورتکه او لمیه دیده نقشه
بیننده مرغی عقلیه بسته
بونو عیشی که نگار دیو [illegible]
شود ماڭی [illegible]
[illegible]
[illegible]
کر [illegible] نگار
نگار [illegible]
[illegible]
[illegible]
خیال [illegible]
[illegible]
مثال اولمشدر حسن خویش داره
ولی [illegible]
کسی [illegible]

زعشق [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
زعشق [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

کسی [illegible]
زبان [illegible]
کسی [illegible]
[illegible]

ناصر خسرو

آفرین بر من که من از آفرینش برترم
طایر قدسیم [illegible] در زیر پرم
ثابت و سیاره [illegible]
پادشه سلطانم [illegible]
داده [illegible]
داده [illegible]
چون [illegible]
چون [illegible]
کس [illegible]
که [illegible]
دیده [illegible]
عقل [illegible]
صافیم [illegible]
نخ [illegible]
از [illegible]
صورت [illegible]
شهوت [illegible]
پادشاه [illegible]

[illegible]

آفتاب آسمان [illegible]
دیوان [illegible]
اندم [illegible]
کاتش [illegible]
[illegible]
[illegible]
صاحب دیوان [illegible]
فاضل [illegible]
تا بخدمت [illegible]
طوطی [illegible]
[illegible]
تا [illegible]
قوت [illegible]
[illegible]
دعی [illegible]
کی [illegible]
این [illegible]
وین [illegible]

[illegible]

[illegible]

قصیده مولانا عرفی شیرازی
رحمة الله علیه و الوالدیه

اقبال کرم می‌گزد ارباب همم را
همت نخورد نیشتر لا و نعم را

[illegible]

[illegible]

[illegible]

نصیحت

[illegible]

حاسد تو کوشند در آن عالم انصاف

سلطان ... جام ... را

در مدح خان خانان

...

سلطان عجمی ...

ای آنکه ز ایام ...

[illegible]

بیا ساقی که از فیض [illegible] بهشت نعیم
زمانه پیر [illegible] امید کام جوان آمد
[illegible]

فلک بصبح تو [illegible] نعیم
چنانکه نطق [illegible]
[illegible]

[illegible]
وله ایضا
[illegible]

[illegible]

بسوی کاشت اعمال نیکو بجد و کوشش

که آن تخم در کشت زار [illegible]

نشونما هر عرقی که از وجود [illegible]

[illegible]

چنان زیر [illegible]

[illegible]

و آنکه [illegible]

[illegible]

چنان کز سنهٔ عیسیان دو زخ [illegible]
غم از بیچارگی سلطان نزاید

چه او کسی نکه دارد و زمانه [illegible]
که بهر دل بشکند [illegible] ز آن نزاید

چو دریا در سخن [illegible] کار [illegible]
جهان یک قطره بی طوفان [illegible]

چنان طی [illegible] کشتی [illegible]
کم از صد [illegible] گردان [illegible]

چنان جست آن [illegible]
که این شهر [illegible] نزاید

ز نا فرمانی [illegible] خلق
هزاران عید بی قربان نزاید

سیاحی [illegible]
در این معنی سخن [illegible] نزاید

کسی [illegible]
ز مردم عیب [illegible] جهان نزاید

عجب گر بوی نکو آید ز عرق
[illegible] آن نزاید

قصیدهٔ نزهة الشوق
ملا عرفی شیرازی

جهان بگشتم و دردا بهیچ شهر و دیار
ندیدم که فروشند بخت در بازار

کفن بیاور و تابوت و جامه نیلی کن
که روزگار طبیبست و عافیت بیمار

[illegible]

[illegible]

[illegible]

زمانه فاصله باید میان سایه و نور

زهی لوای نبوت ز نوبتش منصور

قصیده‌ای که بود مطلعش

ببین لطف الهی قصیده‌ای گفتم

باسخاوت آن کامل

کنونکه مغفرت حاصلست

روان صورت و معنی بذات او

بصورت آینه حسن

که نطق با تو

طراز صورت

اگر نه گوهر او

ز آتشین

که با برور از آن ناظرم

دگر بصورت

[illegible]

[illegible]

در منقبت بارگاه امیر [illegible]

این بارگاه کیست که [illegible]

[illegible]

در منقبت علی عالی

ای مظهر تو جان آفرینش

نعت تو زبان آفرینش

لطف تو چمن طراز ارکان

خشم تو خزان آفرینش

جودت [illegible] عالم کون

[illegible] آفرینش

[illegible]

[illegible] دو عالم

دربند تعینت آفرینش

[illegible] فطرت آفرینش

آیین دکان آفرینش

[illegible]

وله ایضاً

ای ساکن حریم معانی تجلی عشق

سلطان زمین علی که زنعت کمال ... ازکان علم

تا باز کرده ... جوهر بالابست

سلک معقول و نظم جواهر ... علم

عرفی این طرز سخن حیرت بیگانه ما
[illegible]
[illegible]
[illegible]

و له ایضا

من که تنم آن سالک که بی سر میرم
[illegible]
در صفحه تصویر [illegible]
در پرده تقدیر [illegible]
چون حسن [illegible]
چون عشق [illegible]
در قامت عاشق [illegible]
در غمزه معشوق [illegible]
آنجا که [illegible]
وانجا که [illegible]
[illegible]

[illegible]

و له

[illegible]

ای برادر زیستی و اعمال تو سیه‌ی گواه
دوده‌ام از حسن عمل چون او سیه‌ی ارزگاه
صورت اسپیدی نم جوا سیه‌ی زن
[illegible]
کر سیه صورت کلام آلوده‌ام کردد سیاه
[illegible]

می‌توان کردن علاجی غرض ضایع کرده‌ا
کر زتوبه برکی تازه کرد در برکاه
[illegible]
ای او دل چون [illegible]
[illegible]

[illegible]
جامه صورت [illegible]
ای ز روی [illegible]
[illegible]

از خیال [illegible]
[illegible]
بکر یکی [illegible] تا امید از سر [illegible]
[illegible]

[illegible]
تحفه من [illegible]
[illegible]
اصحاب سجده کردن مغفرت از [illegible]

احتیاج او به سلطنت ... آنکه او
جز به درگاه تو نیست ... عزتگاه

ول ایضا

ای شاع رودر ز ... ز جان انداخته
کهنه ... در جیب جان انداخته
نو ... [illegible]
بین ... مرغ عشق از آشیان
[illegible]
مرغ ... کرده جا
ای ... کون ... نشان انداخته
طرح ... فضل و احسان انداخته
علم عشق ... جان آورده ام
آن ... برای ... انداخته
ای ... [illegible]
هر کجا ... [illegible]

بین ... چون ... انداخته
نو ... [illegible]
طبع ... عشق ... دل
سایه ... [illegible]
شمع ... [illegible]
کامی ... عشق خوش ...
دولت ... [illegible]
جام ... از دست جان انداخته
نطق ... [illegible]
در ... [illegible]
نظم ... انداخته
من ... [illegible]
شمع ... جان انداخته
حیرت ... [illegible]
جوهر اول ... آستان انداخته

هست ذوق ... نو
دولت آوازه در کام جهان انداخته

ول ایضا

کوه ... نخواه
سر ... [illegible]
... فغان ... نخواه
بستان ... [illegible]
خاک ... نخواه
ماه ... نخواه
... آسمان
... نخواه
... اکسیر
... خوان
... نخواه
... روان کنند
... مهربان نخواه

کو ... زمان ... نخواه
در ... دست جان
طاوس ... [illegible]
بین ... بیان نخواه
جنس ... [illegible]
... نخواه
رو ... [illegible]
... آشیان
... نخواه
بر ... آستان
ای ... جان
... جان
آهوی ... [illegible]
... نخواه
... نخواه

... آنکه ...

... آفتاب ...
... داری اید ...
... طناب ...
... جوش ...
... فنان ...
... داری ...
... عار ...
... خوان ...
... نور ...
... اوج ...
... فلک ...
[illegible]

ول ایضا

[illegible]

بامه گلی لیلی چنان مجنون برد
زان کرشمه که لیلی برد و خود شمار
[illegible]

بحقه گوهر دوست شاعران و بعی
[illegible]

بستنبلی که کلاه حسن می‌ربود
[illegible]

تا چنین کلام و بجم مشرق
[illegible]

[illegible]

[illegible]

هرچه بیرون شد از رهانت کردی
ضعفان بر بلا فرستادی
هر که بود [illegible]
گاه در زیر [illegible] فرستادی
پیلان را [illegible] فرستادی
[illegible] فرستادی
[illegible] فرستاد
[illegible] فرستاد
هر که آمد [illegible]
[illegible] فرستادی
صد [illegible]
[illegible] فرستادی
[illegible] فرستاد

کبراه مطالب [illegible]
ابلیس [illegible] فرستاد
گاه [illegible] فرستادی
[illegible] فرستاد
[illegible] فرستادی
[illegible] فرستادی
[illegible] فرستادی
هر کجا [illegible] فرستادی
[illegible] فرستادی
[illegible] فرستاد
[illegible] فرستادی

کبرت [illegible]
[illegible] فرستادی
[illegible] فرستاد
[illegible] فرستاد
[illegible] فرستاد
[illegible] فرستاد
[illegible] فرستاد
[illegible] فرستادی

شمع ایمان [illegible]
[illegible] فرستادی
[illegible] فرستادی
[illegible] فرستادی
[illegible] فرستادی
[illegible] فرستاد
[illegible] فرستاد

تمام

[illegible]

ابن غیاث

سقف مینای که زراندود فلک را ز نجوم [illegible]

[illegible] قضا کرده [illegible]

مطلع ز حسن ابروت حسن مطلع [illegible]

[illegible] مطلع [illegible] قصیده [illegible]

[illegible] تخمیس [illegible] ابهام

عارض تست [illegible] قطعه دل مقطع

از زلف [illegible] ترصیع خوان [illegible] مجنس

[illegible] انگشت ترصیع خوان مرجع

از خنجر و کوش [illegible] کردن ترصیع خوان [illegible]

[illegible] رباعی از دو بیت [illegible] مربع

چون صنعت [illegible] سلطان صفت مربع

بنشین بتخت [illegible] کمال دارد

ابن غیاث [illegible] آورده اند بتقطیع

[illegible] تخلص [illegible]

[illegible] صفت [illegible] استظهار

[illegible]

[illegible]

زمین او چو بساط ارم عبیر آمیز
هوای او چو نسیم بهشت روح افزا
چو مهر و ماه کنیزان به سیم و زر بسیار
به خادم و نگهبانان بدی در آن ماوا
چو گرفته وقت ادای نماز آن مسجد
ز خلق گشته چنان پر که جا نبود مرا
پس از نماز مرد رو بسوی من کرد
که ای غریب کیی و از کدام مقام کجی
حدیث [illegible] روان [illegible] ز ایمان کردم
چنانکه دوست [illegible] از [illegible] آه و واویلا
روان آب [illegible] گرفته [illegible] مال
[illegible] زر و مال [illegible] سیما
ز روی لطف بگفت کای نکو رویان
تمام قصه و این حال [illegible] ز من شنی
[illegible] نفیست و عقد مروارید
تمام ماند ز نکهت و عنبر سارا

درآمد مرد جوان [illegible] دران کشتی
و گرگ مانده ام از آن [illegible] دران تا او
بگفت کای مرد [illegible] روان [illegible]
[illegible] که در آن کشتی بود سودا
مرا گرفت بسوی [illegible]
چو [illegible] عظیم [illegible] زیبا
[illegible] بدو [illegible] باغ و بهاری
[illegible] دکان [illegible] روی مرا
نهاده [illegible] و صد [illegible]
چهار [illegible] دران [illegible] فرش [illegible]
[illegible] زنی بود [illegible]
[illegible] او [illegible] زن [illegible]
[illegible] گفته [illegible]
[illegible] حکایت [illegible] ادا

[illegible] نبی بلد [illegible]
[illegible] زن [illegible] ماو
[illegible] سال [illegible]
[illegible] مرد [illegible] والا
تمام [illegible] قرآن
[illegible] مولا
[illegible] بود [illegible]
[illegible] صبح [illegible]
[illegible] نایم
اگر [illegible] کنند [illegible] نق
[illegible] زنان [illegible]
حکایت [illegible] قرآن
[illegible] خورده [illegible] اصلا
[illegible] بجای [illegible]
[illegible] مرغان [illegible] را

درون [illegible] خیره [illegible] رفت
[illegible] خورده [illegible]
[illegible] با کان [illegible]
[illegible] چپ
[illegible] خورده [illegible] باغ [illegible]
[illegible] پی [illegible] دیب
[illegible] راه [illegible]
[illegible] آن [illegible] را
تمام [illegible] ما [illegible]
[illegible] سخت
[illegible] باد [illegible]
[illegible] شیرها
[illegible] بخت [illegible]
[illegible] حقا را
[illegible] بخت [illegible]
[illegible] تو [illegible] ایم

دامن زغار زار [illegible] کشیده بست
پیراهن [illegible] یوسف دریده بست
[illegible] چو موج [illegible] ز بحری گذشت
چون دردی [illegible] رسیده بست
[illegible] ز طواف خانهٔ حق صائب [illegible]
همچون کلام حق سخن او شنیده بست

صائب

[illegible] دل [illegible] کشیده بست
[illegible] بمرده [illegible] بست
[illegible] سنگ [illegible]
[illegible] بست
انصاف [illegible] بست
هر قطره [illegible] صد جان [illegible] بست
[illegible] دل [illegible] بست
[illegible] قطره [illegible] شبنم [illegible] بست
چون [illegible] امید عالمست
[illegible] چشم [illegible] بود [illegible] بست
[illegible] روان [illegible] عشق
در گوش چرخ حلقهٔ [illegible] کشیده بست

قصیده مصنوع در منع از شراب انوری

عقل ضعیف خویش نگه دار از شراب
در زیر بار موج منه نفس صعب ب
تا از سبیل عقل توان سرخ روی بود
رنگین مساز چهره بگلگون شراب
کز تیرگی شراب زدن کار عقل نیست
عقلست تیغ و فرق شراب ابرست آفتاب
با عقل اگر چه بادهٔ گلرنگ بشکند
با کاغذین سپر نکند تا و کر شراب
زلف ایاز را بسم تیغ داده است
دادن عنان دل بکف موج از شراب

عقل سکندرست که آب حیات زد بزودی
چون نامه‌ای بخل بموم بلغند ز آفتاب
در حوز زوال قند آفتاب شرم
چون آن کند ز شرق مبنای سر شراب
چون رفت آفتاب عقل ز روزن برون رود
وز مجلسی که چتر زد و افکند نقاب
سیلاب فتنه از دل اخم جوشش میزند
بو مان عقل چون بگلند سر بپر آب
از مجلی غم نیست بهر چه دعا می
احسان مست را نشمار زبون بی
می را که گودی سر که نداد و حلاوتی
ای عقل ... ذکر خوردن شراب

رخت خرد ز قلزم چو نخواری برار
اینجا سر بریده تو رفت چون حباب
الحاد زخم است چو مصحف عزیز دار
زان پیشتر که سیل فراز آتش کند خراب
در راه اشک چشم ندامت سپیدنت
چند از لب پیاله کنی بوسه افتی ب
اشک ندامت از دل آگاه گل کند
جیب زمین و از طرف فیض ابر سحاب
پیر سپهر دور ز دست ازو بشی
جاده کربت و هر دو دست ... رو از و تاب
آتش هست ... حصار کن
ور ... ز توبه محکم حصار کن
از روی بنیه ... مکن خراب

بگذار تا کسی برد آب او کهست
هر دو از آن نبی خوش ... نیو تراب
سلطان ابوالحسن علی موسی آنکه هست
گلمیخ عرش از او و ماه و آفتاب
آن کعبه ایست که صندوق خروش
... بوسه‌ای بخت دهانهای سحاب
بوی گل محمدی باغ روضه اش
در چین باد عطر امید معنبر شکناب
... ز آتش و رنج کند کند
بالاسر چوب ... کرد ان حباب
تابوت ... کرده بابهر
نعلین او چو ... جواب
کوه سخن ...

چون عیش ... ذره به طوطی سخن
عنوان کند بری خطا ... صواب
هر کاه ... علم ر وصف آتشی
تنها ... از خجلت آفتاب
خشت طلای ... افتاده است
از پایه بلندی ... آفتاب
در دور او ... کشیده بای
در خانه کان ... خواب

شوق خطاب برد ... نیز
تا چند در حضور ... کند خطاب
... افتاب

خورشید با تجلی حریم تو چون نهد
شهادم [illegible] مصحف کسی کتاب
کرده بهر دو چشم چو غواص بی بصر
از روضهٔ تو [illegible] دیدیم رشته تاب
علم تو بر سینهٔ [illegible] چو ماه نهد
بوسان کشند [illegible] زنخدان تیز آب
ای پرده پوش نامه سیاهان که صبح [illegible]
در آفتاب رو [illegible] حیرت کند حجاب
در پای [illegible] طاووس آرزو
او [illegible] دام [illegible] چون بر غراب
[illegible] عمل [illegible] انتقام
از [illegible] من [illegible] آفتاب

در سایهٔ همای سعادت مرا کجیر
تا سر برآوردم ز گریبان آفتاب
کاکل او در دست از شورش خویش
از پریشانی ندارد زلف او پروای خویش
[illegible] حضرت خوش [illegible] است
خضر و آب زندگانی [illegible] خویش
[illegible] لعل تو آلوده شراب شود
[illegible] دل چو جان کباب شود
[illegible] محراب ابروت سجود
چه [illegible] آفتاب شود
[illegible] بهاری گذشت
شراب من از [illegible] گذشت

چرا ابروت چون هلالی باشد
که [illegible] بیمار داری گذشت
[illegible] دامن [illegible] را
[illegible] سبز [illegible] را
[illegible] نوشت [illegible]
بعد [illegible] آن [illegible] را
[illegible] چشمت [illegible] دارد
[illegible] چشم [illegible] را
دامنت [illegible] امید
[illegible] دست [illegible]
[illegible] افتاده ام [illegible] عذار
[illegible] چشم [illegible] خورشید
۱۰۵۳